

பாரதியின்
அறிவியல் பார்வை

டாக்டர் வா.செ.குழந்தைசாமி

பாரதீயின்
அறிவியல் பார்தைவ

பாருளியின் அறிவியல் பாரிசை

டாக்டர் வா.செ.குழந்தைசாமி

பாரதிபதிப்பகம்

126 / 108, உஸ்மான் சாலை,
தியாகராய் நகர், சென்னை-17.

த.பெ.எண்.4984
போன் : 2434 02 05

விலை : ₹.24.00

○ Bhaarathiyan Ariviyal Paarvai ○ Author : Dr. V.C.
Kulandaiswamy ○ Sixth Edition : July 1990 ○ Seventh
Edition : December 2002 ○ Eighth Edition : December 2006
○ Price : Rs. 24.00 ○ © Dr. V.C.Kulandaiswamy ○
Publisher: BHARATHI PATHIPPAGAM, No. 126/108,
Usman Road, T. Nagar, Chennai - 600 017.○ Post Box No
: 4984 ○ Phone : 24340205○ Printed at : Sivakami Printo
Graphics, Triplicane, Chennai-600 005, Phone : 28445051.○

என்னை வளர்த்துாரின்,
இரவு பகலாகத்
தன்னை அழித்தெனக்குத்
தடம் சமைத்த தந்தெயாரின்
அன்னை எனும் பெயாரின்
அழியாத காவியத்தீன்
பொன்னை நிகர்த்த பதம்
போற்றிப் படைக்கின்றேன்.

மகாகவி பாரதியாரைப் பற்றி ஒரு சில நால்களே சுமார் கால் நூற்றாண்டுக்கு முன்பு வரை வெளி வந்தன. தமிழுக்கும், தமிழ் நாட்டிற்கும் மகத்தான மறுமலர்ச்சியையும் புத்துணர்ச்சியையும் தந்த ஒரு கவிஞரைத் தமிழர்கள் மறந்து விட்டார்களோ என்ற ஐயம் என் நெஞ்சைத் துளைத்துக் கொண்டு இருந்தது. ஆனால் பாரதி நூற்றாண்டு வந்தபொழுது ஒவ்வொரு நால் வெளியீட்டாளரும் போட்டி போட்டுக் கொண்டு பாரதியாரைப் பற்றிய நால்களை வெளியிட்டதை அறிந்து என் உள்ளம் பூரிப்பெய்திற்று. அந்தப் பூரிப்பினால் மெய்மறந்து ஒரு நால் வெளியீட்டாளரின் புத்தகக் கடையில் நின்று கொண்டிருந்தேன். அப்பொழுது பாரி நிலையம் வெளியிட்ட ‘குலோத்துங்கன் கவிதைகள்’ என்ற கவிதை நால் எங்கோ மறைவினில் நின்று எட்டிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது நானுற்ற நங்கையைப் போல.

குலோத்துங்கன் கவிதைகளை முன்பே பார்த்திருந்ததால் அதை மீண்டும் ஒருமுறை பார்க்க வேண்டும் என்ற ஆவல்

உண்டாயிற்று; அண்மையில் மீண்டும் படித்துப் பார்த்தேன். எளிய பதங்கள். இனிய சொல் அமைப்பு இவற்றைக் கொண்டு படைக்கப்பட்ட சிறந்த கவிதைகளின் தொகுப்பு. கொள்கையில் தெளிவு; புதிய அணுகுமுறை; அழகான கருத்துகள்; இவை கவிதை வடிவம் கொண்டு காட்சி அளிப்பதை எண்ணி எண்ணி நான் வியந்தது உண்டு. இப்படிப்பட்ட கவிஞர்களைப் பாராட்டாமல் போனால் உயர்ந்த உணர்வுகள் மங்கிவிடும் என்பது என் அச்சம். மகாகவி பாரதியாரும் “கம்பன், வள்ளுவன் முதலிய பெருங் கவிகளைப் பாராட்டாத நாட்டில் ஒரு சிறந்த கவிஞர் தோன்ற மாட்டான்” என்று எழுதியிருப்பது என் நினைவுக்கு வந்தது.

குலோத்துங்கன் என்ற புனை பெயரில் மறைந்து கொண்டு இருப்பவர் இப்போது அண்ணா பல்கலைக் கழகத் துணை வேந்தராக இருக்கும் எனது மதிப்பிற்குரிய நண்பர் திரு. வா. செ. குழந்தைசாமி அவர்கள் ஆவார். எனக்கு ஒரு ஜயம் இருந்தது. ‘குலேத்துங்கன் கவிதைகள்’ என்ற நாலை வெளியிட்டுவிட்டு ஜக்கிய நாடுகள் அவை நிறுவனத்தில் தான் மேற்கொண்ட பணியின் காரணமாக வேற்று நாட்டுக்குச் சென்றவர், கவிதை எழுதுவதை விட்டு விட்டாரோ என்பதே என் ஜயம்; அது என் கவலையுங்கூட.

ஒரு சிறந்த கவிதை இயற்றினால், சங்க காலத்தில் அந்தப் புலவனுக்கு ஒரு தனி இடம் ஒதுக்கப்படும். அந்தக் கவிதை ஒரு தொகுப்பில் திண்ணமாக இடம்பெற்றுவிடும். இந்த மரபைத் தமிழர்கள் மறந்துவிட மாட்டார்கள். நான் அமைதிக்காகக் கூறுவதாக நினைத்துக் கொள்ள வேண்டாம். குலேத்துங்கன் கவிதைகள் தமிழ் இலக்கியத்தில் நிரந்தர இடம் பெறத்தக்கன என்ற என் உறுதியான மதிப்பீட்டையும் அவரது கவிதைகளின் தகுதியை இன்னும் தமிழகம் முழுமையாக உணராத நிலை பற்றிய என் உள்ளப் புழுக்கத்தையும் வெளியிட்டுவிட்டு என் முன்னுரையைத் தொடங்குகிறேன்.

கவிஞர் வா. செ. குழந்தைசாமி அவர்களது 'பாரதியின் அறிவியல் பார்வை', போன்ற ஒரு சிறந்த நூலுக்கு முன்னாலே எழுதுவதில் யார் தான் மகிழ்ச்சியும் பெருமையும் அடைய மாட்டார்கள்.

இந்நாலை ஆராயும் போது, அவர் கவிதையில் காணும் அதே அனுகுமுறை, அதே பார்வை, நம் முன் நிற்கிறது. இவற்றை நோக்கும் போது அவரது குறிக்கோள் பற்றிய ஓர் உண்மை தெளிவாகத் தோன்றுகிறது. உள்ளத்தில் ஒரே நோக்கம், ஒரே அனுகுமுறை இவற்றைக் கொண்டு அதை மக்களுக்குப் பலவகையிலும் கூறிக்கொண்டே வந்தால் அவர்கள் உள்ளத்தில் அது நன்கு பதியும். மகாகவி பாரதியின் கவிதைகளில் ஒன்றி நிற்கும் வளர்ச்சிக் கொள்கை கொண்ட அனுகுமுறையைப் பல தலைப்புகளின் வாயிலாகத் தமிழ் மக்கட்குக் கோடிட்டுக் காட்டியிருக்கிறார். இது ஒரு சிறந்த இலக்கியப் படைப்பு.

இந்நாலில் இடம் பெற்றிருக்கும் அத்தியாயத் தலைப்புகளான அறிவியல் பார்வை, பாரதியின் அறிவியல் பார்வை, புதுமைப் பெண்கள், ஆயிரம் தொழில் செய்குவீர், பல கல்வி தந்து பாரை உயர்த்துவோம். மேன்மைக் கலைகள் தமிழினில் இல்லை, ஒப்பிலாத சமுதாயம், மனிதர் தம்மை அமர்களாக்குவோம் என்றவற்றைப் பார்த்தாலே, கவிஞர் குலோத்துங்கன் பாரதியாரை எந்தப் பார்வையில், அல்லது அனுகுமுறையில் விரிவாகக் கூறுகின்றார் என்பது புலனாகிவிடும்; மேலும் மகாகவி பாரதியார் தமிழ்நாட்டில் எவை எவை எல்லாம் தழைக்க வேண்டுமென்று ஏங்கினாரோ அதே போல, அன்பர் டாக்டர் வா. செ. குழந்தைசாமி அவர்களும், உள் மனதுக்குள் ஏங்கியிருக்கிறார் என்பதும் தெரியவரும். மகாகவி பாரதியார் கூறிச்சென்ற சில கருத்துகளை நான் மேலே குறிப்பிட்ட பகுதிகளில் ஆசிரியர் அனுகும் முறைகளே அவருக்குத் தனிச்சிறப்பு அளிக்கின்றன.

அறிவியல் பார்வை, பாரதியின் அறிவியல் பார்வை என்ற அத்தியாயத்தைப் பார்ப்போம். அறிவியல் பார்வை என்ற தலைப்பில் ஆசிரியர் தமது கல்வியறிவையும், பல துறை அனுபவங்களையும் மிகத் திறம்படக் கையாண்டிருக்கிறார் என்பதை உணரலாம். அடுத்த அத்தியாயத்தில் பாரதியின் ஒரு பரிமாணத்தை, இதுவரை அவ்வளவாகத் தெரியப்படுத்த படாத பரிமாணத்தை, அமைதியோடும், ஆழ்ந்தப் புலமையோடும் எடுத்துக் கூறுகிறார். பாரதியின் அறிவியல் பார்வை என்ற தலைப்பில் தாம் அமைத்த அடிப்படையின் மீது தொடர்ந்து மீண்டும் ஆறுகட்டுரைகளில் ஒரு பெரிய கோபுரத்தை எழுப்புகிறார்.

மகாகவி பாரதியார் கட்டுரை, சிறுகதை, கவிதை, எனப் பல்வேறு இலக்கியப் படைப்புகளைத் தந்தார் எனினும் 'நமக்குத் தொழில் கவிதை' என்று சொன்னார். உரைநடையில் ஒரு பத்துப் பக்கங்களில் ஒரு கொள்கையை விளக்குவதைவிட, கவிதையில் ஒரே வரியில் அதை வலிமையாக வற்புறுத்தமுடியும். பாரதியாரின் பல கவிதை வரிகளை இதற்கு மேற்கோளாகக் காட்டமுடியும். எனவே ஆசிரியர் பாரதியாரின் கவிதைகளை மட்டுமே அடிப்படையாக வைத்து இந்நாலை எழுதியுள்ளார். புதுமைப் பெண்கள் பற்றிய கவிதையிலே காணப்படும் “சரிநிகர் சமானமாக வாழ்வம் இந்த நாட்டிலே”, “பட்டங்கள் ஆள்வதும் சட்டங்கள் செய்வதும் பாரினில் பெண்கள் நடத்தவந்தோம்” என்பன போன்ற வரிகள் மறக்கமுடியாதவை. அவற்றிற்கு ஆசிரியர் கொடுத்திருக்கும் விளக்கங்கள் ஆழ்ந்த சிந்தனையினடிப்படையிலமைந்தவை.

பரிணாம வளர்ச்சியில் மனிதன் ஓர் உயர் மனிதனாக உருவாகியுள்ளான். அத்துடன் மனித முயற்சி இல்லாவிட்டால் மேலும் வளர இடம் இல்லை என்று H.G வெஸ்ஸ் போன்ற சிறந்த சிந்தனையாளர்கள் எழுதி

யுள்ளார்கள். மகான் அரவிந்தரும் மனிதன் தேவனாக வேண்டும் என்ற முயற்சியில் (Superman) நெடுங்காலம் தவம் புரிந்து, அவன் தேவனாக முடியும் என்ற நம்பிக்கையை வெளியிட்டுள்ளார். இதே கருத்தை மிகுந்த நம்பிக்கையுடன் பாரதியார் பல கவிதைகளில் கூறுகிறார். இந்த உயர்ந்த குறிக்கோளையும், அதை அடைய முடியும் என்ற நம்பிக்கையையும் குலோத்துங்கன் கவிதைகளிலும் இயல்பாகவே பரவலாகக் காணலாம்.

மேலே குறிப்பிட்டபடி, இந்நாலின் ஒருசில அத்தியாயத் தலைப்புகளை மட்டும் வாசகார்களுக்கு முன்னாக எடுத்து வைத்துவிட்டு, பாரதி பற்றிய ஒரு சிறந்த நாலுக்கு முன்னுரை எழுதியதை ஒரு வாய்ப்பாகக் கருதி முடிக்கிறேன். பாரதியின் பாடல்களில் ‘அறிவியல் அணுகுமுறை’ பாசியில் இழைபோல ஊடுருவி நிற்பதை ஆசிரியர் தொகுத்துக் கூறியிருப்பதை நால் முழுவதும் காணலாம். கூறவந்த கருத்தை இதனினும் அழகாக யாரும் சொல்ல முடியாது. பாரதி இலக்கியத்தில் இது ஒரு புதிய திருப்பம். பாரதி பற்றிய நால்கள் இன்னும் பல கோணங்களிலிருந்தும், பல பார்வைகளிலிருந்தும் தொடர்ந்து வெளிவர வேண்டும் என்று நான் மிகவும் ஆசைப்படுகிறேன்.

வில்லியம் ஷேக்ஸ்பியர் என்ற உலக மகா கவிக்கு ஒவ்வொரு ஆண்டிலும் பத்துப் பதினெந்து நால்கள் வெளிவந்து கொண்டே இருக்கின்றன. எல்லாம் புதுக் கோணங்கள், புதுப் பார்வைகள். அதுபோலத் தமிழுக்கும் தமிழ் நாட்டிற்கும் ஒரு மலர்ச்சி தந்து, தமிழ் மக்களைத் தட்டி எழுப்பிய மகாகவிக்கும் நால்கள் வர வேண்டும் என்பது என் ஆவல். அந்த வகையில் இந்நால் ஒரு சிறந்த முன்னோடி. இதை நான் மகிழ்ச்சியோடும் பெருமிதத்தோடும் வரவேற்கிறேன்.

பாரதியின் அறிவியல் பார்வை என்ற சிறந்த நாலைப் படைத்திருப்பதோடு எனக்கு முன்னுரை எழுதவும்

வாய்ப்பளித்த எனது அரிய நண்பருக்கு வாழ்த்துக் கூறி இந்த முன்னுரையை முடிக்கின்றேன். பாரதியின் உரைநடை பற்றியும் இது போன்ற அழகான ஆராய்ச்சி நூல் ஒன்றை இந்நூலாசிரியர் வெளியிடுவார் என்றும் நம்புகிறேன்.

பாரதி பதிப்பகம் தரமான நூல்களை வெளியிடுவதில் நீண்ட பாரம்பரியம் உடையது. இந்நூல் ஒரு பாரதி பதிப்பக வெளியீடாக வருவது பொருத்தமுடையது. பாரதி பதிப்பகத்திற்கு எனது பாராட்டுதல்கள்.

சென்னை

மார்ச் : 1983

ம. ப. பெரியசாமித்தூரன்.

பாரதி பல பரிமாணங்களைக் கொண்டவர். நமக்குத் தொழில் கவிதை, நாட்டுக்குழைத்தல் என்று அவரே அறிவித்தார் எனினும், நாட்டுக்குழைக்கும் பணியை முன்வைத்து, அப்பணிக்குக் கவிதையை, வலிமிக்க கருவியாகப் பயன்படுத்தியவர் பாரதி. தமது பாட்டுத் திறத்தால் இவ்வையகத்தைப் பாலித்திட விரும்பியவர்.

பாரதி தாய்நாட்டின் விடுதலைக்காகப் பாடுபட்ட தேசியவாதி: சாதி ஒழிந்த, சமத்துவம் நிறைந்த சமுதாயத்தைக் காண விரும்பிய சீர்திருத்தவாதி. பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வுகள் மறைந்து ‘சனங்களின் சங்கம் முழுமைக்கும் பொது உடைமை’ என்ற புதிய சமுதாயம் காண விரும்பிய புரட்சியாளர்; தேமதுரத் தமிழோசை உலகமெலாம் பரவும் வகை செய்ய விழைந்த தமிழர்; இந்த நாட்டின் சமுதாய, பொருளாதார வளர்ச்சிக்காகப் பல திட்டங்களை எண்ணி, எழுதிய செயல்

திறனர்; பாரதத்தின் பழமை, பண்பு, சமயம், தத்துவம், கலை, காவியம் ஆகிய அனைத்தின் சாரமும் அறிந்த முழுமையான இந்தியர்; உண்மைகள் தெய்வங்கள், என்போம்; மற்றும் ஒதிடும் தெய்வங்கள் பொய்யெனக் கண்டோம்' என்று பிரகடனம் செய்த தத்துவ ஞானி; சில சமயங்களில் மேற்கூறிய எதிலும் அடங்காத, புரிந்து கொள்ள இயலாத ஒரு புதிர்.

பாரதி தாம் ஈடுபட்ட துறை அனைத்திலும், தமது கருத்தை, கனவை, ஏக்கத்தை, ஏமாற்றத்தை, நம்பிக்கையை, வெளியிடுவதற்குக் கவிதையைக் கையாண்டவர். மகாகவியென்னும் உச்ச நிலைக்கு இலக்கியத் துறையில் வளர்ந்த ஒரு கவிஞர், இவ்வளவு பரவலாக அறிவுத் துறைகள் பலவற்றில் ஆழ்ந்த ஈடுபாடும், தெளிவான சிந்தனையும் கொண்டிருந்தது அரிய ஒன்றாகும். இவை அனைத்திலும் பாரதிக்குத் தோன்றாத் துணையாக நின்று உதவியது அவரது அணுகுமுறை; அவரது பார்வை; அவற்றில் ஊடுருவி நின்ற காய்தல் உவத்தல் கடந்த அறிவியல் ஆய்வுணர்வு.

பாரதி பற்றிய இலக்கியங்கள் அவரது தேசியப் பார்வை, சமயப் பார்வை, இலக்கியப் பார்வை போன்றன பற்றிப் பேசுகின்றன. அவ்வளவாகப் பேசப்படாத பரிமாணங்கள் உள்ளன. பாரதி இன்னும் முழுமையாக அறிமுகப்படுத்தப் படவில்லை; அவரது கவிதைகளில் பாசியின் இழை போல, தசையிட நார் போல ஊடுருவி நிற்பது அவரது அறிவியல் பார்வை. அதைக் கோடிட்டுக் காட்டும் கட்டுரைகளின் தொகுப்பே இந்நால்.

அறிவியல் மனப்பான்மை, அறிவியல் அணுகுமுறை ஆகிய கூறுபாடுகளில் நான் ஈடுபாடுடையவன். நமது

சமுதாயத்தில் அவை பரவலாக இடம் பெற வேண்டும் என நம்புபவன். இடம் பெறுவதற்கான வழி முறைகளைக் காண வேண்டும் என விரும்புபவன். இக்கூறுபாடுகள் சமுதாய வளர்ச்சிக்கும், பொருளாதார வளர்ச்சிக்கும் துணையான கருவிகள் என மதிப்பிடுபவன். எனவே பாரதியின் பாடல்களில் அறிவியல் பார்வையின் அம்சங்களைக் காணுவதில் எனது நம்பிக்கைகட்கு ஏற்ப அவரது எழுத்துக்கு உரை காண்கிறேனோ என்ற கேள்வியைத் தொடர்ந்து கேட்டுக் கொண்டேன். அப்படிப்பட்ட தவறு நேராது தவிர்க்க முழுமையாக முயன்றிருக்கிறேன்.

நமது விருப்பு வெறுப்புகளால், நாம் காணும் பொருள் பற்றிய உண்மை நிலை பாதிக்கப்படுவது இகழன்று; இமாலயக் குற்றமுமன்று. மனிதனுக்கு இயல்பாக அமைந்த எல்லைகளுள் இதுவும் ஒன்று. தவிர்க்க முழு மனதுடன் முயல்வது ஒன்றுதான் நாம் செய்யக்கூடியது; செய்ய வேண்டுவது. அதில் எந்த அளவிற்கு வெற்றி பெறுகிறோம் என்பது அவரவர் நிறையை, நிதானத்தை, அனுகுமுறையைப் பொறுத்தது.

இத்தொகுப்பில் காணப்படும் பல தலைப்புகளைப் பற்றியும் பாரதி தமது கட்டுரைகளில், கடிதங்களில் பேசுகிறார் என்றாலும், இங்கு நாம் கவிதையின் அடிப்படையிலேயே அவரது அனுகுமுறையைக் காண முயல்கிறோம். உரைநடையிலிருந்து கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் ஒருசில மேற்கோள்கள், கவிதைக் கருத்தை விளக்கும் தரத்தினவே ஆகும்.

நான் பாரதி ஆய்வாளன் அல்லன்; அவரது கவிதைகளை ஆழ்ந்து கற்றவனுமல்லன்; அவரது கவிதைகளில் ஈடுபாடு கொண்டவன். படித்துச் சுவைப்பவன். எனவே இந்நாலை

ஒரு சாதாரண இரசிகனின் எண்ணத் தொகுப்பு எனக் கொள்ளலாம். இதன் குறையையும் நிறையையும் படிப்போர் இந்தப் பின்னணியில் பார்க்க வேண்டுகிறேன்.

இத் தொகுப்பிற்குத் தமது உடல்நலம் மிகவும் குன்றிய நிலையிலும், முன்னுரை எழுதி உதவிய திரு. பெரியசாமித் தூரன் அவர்கட்கு எனது உளம் நிறைந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இந்நாலை உவகையுடன் பதிப்பித்து வெளியிடும் பாரதி பதிப்பகத்தாருக்கும் நன்றியடையேன்.

சென்னை
மார்ச் 1983

வா. செ. கழந்தௌமி

'பாரதியின் அறிவியல் பார்வை' என்ற இந்த நூல் ஒரு புதுவகையான படைப்பு. பாரதியின் கவிதைகளைக் கொண்டு, விஞ்ஞானக் கண்ணோட்டத்தில் ஒரு சிறந்த ஆராய்ச்சியாக இந்நாலை எழுதி இருக்கிறார் அன்பர் டாக்டர். வா. செ. குழந்தைசாமி அவர்கள். இதுபோன்ற அடிப்படையில் பாரதி பற்றிய நூல்கள் தமிழில் இதுவரை வந்ததில்லை என்பதைச் சொல்வதில் மிக்க மகிழ்ச்சி அடைகிறோம். குறிப்பாக மாணவர் அனைவரும் படித்துப் பயன்பெற வேண்டிய சிந்தைகளைக் கொண்ட நூல். ஆய்வும், தெளிவும், ஒளிரும் வகையில் எழுதுவதிலும் பேசுவதிலும் தமிழ் நாட்டில் டாக்டர். வா. செ. குழந்தைசாமி அவர்கட்கு இணையானவர் இன்று மிகச் சிலரே என்று சொன்னால் அது மிகையாகாது.

அன்பர் குழந்தைசாமி அவர்கள் பழகுவதற்கு மிகமிக இனியவர். அவர் எழுத்து, படிப்பதற்கு இனியது. ஆழமான சில ஆய்வுக் கருத்துகளை இனிமையாகவும் படைத்திருக்கிறார்

இந்நாலில் என்று சொல்வதில் நாங்கள் பெருமிதம் அடைகிறோம். குலோத்துங்கன் என்ற புனை பெயரில் அவரது கவிதைத் தொகுப்புகள் இரண்டினை இதுவரை வெளியிட்டு இருக்கிறோம்.

இது மூன்றாவது நூலாக எங்கள் பதிப்பகத்தின் மூலம் சிறப்பாக வெளிவருகிறது. மேலும் அவரது நூல்களைத் தொடர்ந்து வெளியிடத் திட்டமிட்டு உள்ளோம்.

இந்நாலை வெளியிட அனுமதி தந்த அன்பர் டாக்டர் வா. செ. குழந்தைசாமி அவர்கட்கு எங்கள் உளம் நிறைந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம். இந்நாலுக்கு, தமது உடல் நலம் குன்றிய நிலையிலும் அன்புடன் முன்னுரை எழுதி உதவிய திரு. பெரியசாமித்தூரன் அவர்கட்குப் பெரிதும் நன்றி உடையோம்.

தியாகராய் நகர்
7.6.1983

அன்புள்ள,
பழ. சிதம்பரம்
பாரதி பதிப்பகம்

1. அறிவியல் பார்வை	...	21
2. பாரதியின் அறிவியல் பார்வை	...	30
3. புதுமைப் பெண்கள்	...	43
4. ஆயிரம் தொழில் செய்குவீர்	...	57
5. பல கல்வி தந்து பாரை உயர்த்துவோம்	...	73
6. மேன்மைக் கலைகள் தமிழினில் இல்லை	...	87
7. ஒப்பிலாத சமுதாயம்	...	100
8. மனிதர் தம்மை அமர்களாக்குவோம்	...	112

அறிவியல் பார்வை

அறிவியல் பார்வை (Scientific Outlook), அறிவியல் மனப் பான்மை (Scientific Temper) போன்ற சொற்றொடர்களை நாம் அடிக்கடி இல்லாவிட்டாலும் ஆங்காங்கு பயன்படுத்துகிறோம். அதன் மூலம் ஒரு அணுகுமுறையையும் நாம் குறிப்பிடுகிறோம். அவ்வணுகுமுறையின் அடிப்படை என்ன என்பது பற்றிய சிந்தனை தேவையானதும் பயன் தரும் ஒன்றும் ஆகும்.

அறிவியல் அறிவு வேறு : அறிவியல் பார்வை வேறு. அறிவியல் துறையினர் அனைவருமே அறிவியல் பார்வை கொண்டவர்கள்லர். அத்துறையில் ஈடுபாடு கொள்ளாதவர்கள், அல்லது அதில் ஆழ்ந்த புலமை இல்லாதவர்கள் அனைவருமே அறிவியல் அணுகுமுறை இல்லாதவர்களுமல்லர்.

பொதுவாக அறிவியல் உலகம் நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் எதையும் ஏற்றுக் கொள்ளாத மரபை

உடையது. எப்பொருள் யார் யார்வாய்க் கேட்பினும், எப்பொருள் எத்தன்மைத் தாயினும் அப்பொருள் மெய்ப்பொருள் காண்பது, அறிவியல் உலகின் அடிப்படை; கொள்கையாயினும் கோட்பாடாயினும் அவை முறையான வாதங்கட்கும் சோதனைகட்கும் உட்பட வேண்டும்; அவற்றின் அடிப்படையில் ஒப்புக்கொள்ளப்பட வேண்டும். இது அறிவியல் உலகின் மரபு. இதனாலேயே, பலர், அறிவியல் அனுகுமுறை என்பது சமய நம்பிக்கை, கடவுள் நம்பிக்கை போன்ற உணர்வுகட்குப் புறம்பானது, எதிரானது என்று கருதுகின்றனர். அறிவியல் பார்வை, அறிவியல் அனுகுமுறை என்பது ஒன்றை நம்புவதையோ, நம்பாத்தையோ பொறுத்து மட்டும் அமைவதல்ல. மேலும், நம்புவது அனைத்தும் மட்டமையன்று. நம்பாமை மட்டுமே பகுத்தறிவு ஆகிவிடாது. எதை எதை, எந்த அடிப்படையில் நம்புகிறோம்; எந்த அளவிற்கு நம்புகிறோம் என்பதுதான் முக்கியம்.

‘கற்றது கைம்மண்ணவு: கல்லாதது உலகளவு’ என்பது அன்றும் உண்மை; இன்றும் உண்மை. அறிந்தவற்றை ஏற்கிறோம்; அறியாதன அனைத்தையும் நாம் புறக்கணித்து விடுவதில்லை; புறக்கணிக்கவும் கூடாது.

நாம் கூறவந்த கருத்தை விளக்க, வள்ளுவர் குறளிலிருந்து ஒரு சான்று கூறுவது பொருந்தும். தர்மம் நிலைக்கும்; அதர்மம் அழியும் என்பது நம் சமுதாயத்தின் அசையா நம்பிக்கை. நல்லவர்கட்கு நலமும், அல்லவர்கட்குப் புலவும் உலக நியதி என்பது சகல மதத்திற்கும் சம்மதமான ஒன்று. ஆனால் நாம் நாள்தோறும், ஆங்காங்கு நல்லவர்கள் நலிவதையும் பார்க்கிறோம். அல்லவர்கள் வளம் பல பெற்று வாழ்வதையும் பார்க்கிறோம். இந்த நிலை இன்று மட்டுமல்ல; என்றும் இருந்திருக்கிறது. இன்றும் தொடர்கிறது. இதைப்பற்றி எண்ணிய வள்ளுவர், “அவ்விய நெஞ்சத்தான் ஆக்கமும், செவ்வியான் கேடும்” ஏன் என்ற கேள்வியை எழுப்புகிறார்.

வள்ளுவர் ஒப்புக்கொண்ட காரணகாரிய அமைப்பிற்குள் இந்தக் கேள்விக்குப் பதில் காண்பது கடினமானது அல்ல. அவர் விதியை நம்புகிறார்; ‘வகுத்தான் வகுத்த வகையல்லால் கோடி தொகுத்தார்க்கும் துய்த்தல் அரிது’ என்பது வள்ளுவம். அவர் முற்பிறப்பை நம்பினார்; மறு பிறப்பை நம்பினார்; சென்ற பிறவியில் செய்த வினையின் விளைவுகள் இந்தப் பிறவியில் தொடரும் என்பதையும் ஒப்புக்கொள்கிறார். இந்த அமைப்பிற்குள் மேலே கண்ட கேள்விக்குப் பதில் கிடைக்கிறது. நல்லவர் ஒருவர் இப்பொழுது நலிவரானால், அவர் சென்ற பிறவியில் தீயவராக இருந்திருக்கலாம்; அதன் பயனை இப்பொழுது அனுபவிக்கிறார் என்று எளிதாகப் பதில் கூறிவிடலாம். மேலே பேச வழியில்லை. அங்கு சென்று அவரது முற்பிறவிச் செயல்களை யாரும் பட்டியல் போட்டுக் கொண்டு வர முடியாது. அதுபோலவே, இப்பிறவியில் இன்பமாக வாழும் தீயவர்களையும், அவர்கள் முன்வினைப் புண்ணியத்தை இன்று பெற்று மகிழ்கிறார்கள் போலும் என்று கூறிவிடலாம். வள்ளுவர் இப்படிப்பட்ட விளக்கம் எதையும் எண்ணவில்லை; எண்ணியிருந்தாலும் ஏற்கவில்லை. இது ஆராயப்பட வேண்டிய ஒன்று என முடிவு செய்து, “நினைக்கப்படும்” என்கிறார்.

**அவ்விய நெஞ்சத்தான் ஆக்கழும், செவ்வியான்
கேடும் நினைக்கப் படும்.**

என்பது குறள். இதுவரை நமது சமுதாயத்தில் காணும் பல்வகையான பிரச்சினைகட்குக் கடவுள், விதி, வினைப்பயன் போன்ற தத்துவக் கருத்துகளின் மூலம் வழி காண நாம் முயன்றிருக்கிறோம். அந்த அடிப்படையில் எல்லாக் கேள்விகட்கும் பதில் கூற இயலும். இருந்தாலும் அவையனைத்தும் கடந்த சில புதிர்கள் இருக்கின்றன; அவற்றிற்கு இன்று பதில் தெரியவில்லை; பின்னர்

பார்ப்போம்; ஆராய்வோம் என்கிறார் வள்ளுவர். இது அறிவியல் பார்வைக்கு அழகான எடுத்துக்காட்டு. ஆயிரத்து முந்நாற்று முப்பது அருங்குறளில் வள்ளுவருடைய பார்வையின் உயர்வுக்குச் சான்று பகரும் ஒன்று. “இன்றே மது சிந்தனைக் கெட்டாத புதிர் பற்றி எண்ணுவோம் என்பதன்றி, எல்லாம் உணர்ந்ததாய் எண்ணுமொரு கூட்டம்” இல்லாத உலகுதான் அறிவியல் உலகம்.

மனிதன் பல உணர்வுகட்கு ஆளாகுபவன். பல நம்பிக்கைகட்கு ஆட்படுபவன். பற்றுகள் பலவற்றிற்கும் அடிமைப்படுபவன். அளவும், தரமும், மாறுபடும் என்பதைத் தவிர, அடிப்படையில் இவை பெரும்பாலும் அனைவருக்கும் பொதுவானவை. சமயப்பற்று, தேசப்பற்று, மொழிப்பற்று ஆகியன உயர்ந்த பண்புகள்; அதை மறுப்பதற்கில்லை. என்றாலும் இவை, உண்மையைக் காணும் பணியில், சிறிய அளவிலோ, பெரிய அளவிலோ, தடைகளேயாகும். அவை மெல்லிய திரை போன்று உண்மையை மறைக்கலாம். ஆய்வு என்று வரும்பொழுது, உண்மை தேடும் பணியில் ஈடுபடும் பொழுது, திரையென நிற்கும் உணர்வுகளை ஒதுக்கி வைத்து, ஊடுருவி நோக்கும் திறன் வாய்ந்த உள்ளத்தின் பார்வையே அறிவியல் பார்வை. இந்த விளக்கம் ஆழமான தத்துவ விசாரணைக்கு மட்டும் அன்று; நமது அன்றாட வாழ்க்கையின் நடைமுறைக்கும் பொருந்தும்.

மனிதன் தனது அன்றாட வாழ்வில் எடுக்கும் முடிவுகளில், தனது பகுத்தறிவிற்கு, ஆய்விற்கு, அதன் வழிகண்ட முடிவுகட்கு, நடைமுறையில் என்ன இடம் கொடுக்கிறான்; எவ்வளவு முக்கியத்துவம் கொடுக்கிறான் என்பதைப் பொறுத்ததே அறிவியல் பார்வை ஆகும்.

அறிவியல் பார்வையின் முக்கியமான ஒரு கூறுபாடு குறிப்பிடப்பட வேண்டும். அறிவியல் பார்வை மனித முயற்சியை வளர்ப்பது; நம்மைச் செயலுக்குத் தூண்டுவது;

துணை நிற்பது. செயலற்ற நிலைக்கு வழிகாட்டுவது, அறிவியல் பார்வை ஆகாது. இங்கு ஒரு சான்று கூறுவது பொருந்தும்.

‘புயல் ஏன் ஏற்படுகிறது’ என்று யாரோ ஒருவர் கேட்கிறார்; அதற்கு இரண்டு பதில்கள் வருவதாக வைத்துக் கொள்வோம்.

முதற் பதில் : ‘அது கடவுள் செயல்’

இரண்டாவது பதில் : ‘கடலின் மேல்தளத்தில் காற்றின் அழுத்தம் குறைகிறது. அந்த இடத்தை நோக்கிக் காற்றின் அழுத்தம் அதிகமுள்ள இடத்திலிருந்து காற்று வருகிறது. அதுவே புயலின் தொடக்கம்.’

இதிலே எது சரி, எது தவறு என்று ஆய்வதை மட்டும் பொறுத்ததல்ல நமது அணுகுமுறை. முதலாவது பதிலை எடுத்துக் கொள்வோம். அது சரி என்று நிரூபிக்கவும் முடியாது. தவறு என்று அறுதியிட்டு விடவும் இயலாது. கடவுள் செயல்கள் எவை எவை என்று அங்கீகரிக்கப்பட்ட பட்டியல் எதுவும் நம்மிடமில்லை. எனவே, பட்டியலின் வரிசையொடு ஒப்பிட்டு, இதைப் பட்டியலில் உள்ளது என்று ஏற்கவோ, இல்லாதது என்று தள்ளவோ இயலாது. முதற் பதிலை முடிவானதாக நாம் ஏற்போமானால், அதற்கு மேல் நாம் செய்வதற்கு ஏதும் இல்லை; கடவுளுடைய செயலை மாற்றுவதற்கென்று ஒப்புக் கொள்ளப்பட்ட வழிமுறைகள் தெளிவாக இல்லை. எனவே மேலே செய்வதற்குக் குறிப்பாக எதுவும் இல்லை. செயல் தேக்கம் பெறுகிறது. மனித முயற்சிக்கான வழி மூடப்படுகிறது. ‘புயல் ஏற்படுவது கடவுள் செயல்’ என்ற பதில் சரியா தவறா, உண்மையா பொய்யா

என்பதல்ல நாம் கருதவேண்டியது. அதற்கு முடிவான பதில் காண்பது இயலாது. அந்தப் பதிலினால் ஏற்படும் பயன் என்ன என்பதுதான் இங்கு எண்ணப்பட வேண்டிய ஒன்று.

இரண்டாவது விளக்கத்தை ஏற்போமானால், காற்றின் அழுத்தத்தை அளக்கலாம். அழுத்தம் குறையும்போது புயல் உருவாகலாம் என எதிர்பார்க்கலாம். அதன் திசை, வேகம் போன்றவற்றையும் நிர்ணயிக்கலாம். புயலைத் தடுக்கா விட்டாலும், அதனால் ஏற்படும் விளைவுகளினின்றும், மக்களைக் காப்பாற்றுவதற்கான முயற்சிகளை மேற்கொள்ளலாம். எனவே, இரண்டாவது பதில் செயலுக்கு வழிவகுக்கிறது. மனித முயற்சியை ஊக்குவிக்கிறது. மனித நலனுக்கு உதவுகிறது; வளர்ச்சிப் பாதைக்கு வழி காட்டுகிறது. மானிட சமுதாயத்தின் நலன், முன்னேற்றம் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் இரண்டாவது பதில் நமக்கு ஏற்பட்டைத் தாகிறது. இந்த அனுகுமுறையையே நாம் அறிவியல் பார்வையின் அடிப்படையில் அமைந்த ஒன்று என்கிறோம்.

ஒரு சமுதாயத்தின் வளர்ச்சிக்கு அதன் ‘அனுகுமுறை’ எவ்வளவு முக்கியமானது என்பதை நாம் முழுமையாக உணர்வதில்லை. மேலை நாட்டினர் கடந்த மூன்று நாற்றாண்டுகளில் அடைந்த, உயர்வுக்கும், வளர்ச்சிக்கும் அவர்களது அனுகுமுறையும் ஒரு முக்கியமான அம்சமாகும். வளர்ச்சிப் பாதையில் கதவுகள் அடைபடுவதும், திறப்பதும் பல சூழ்நிலைகளில் நமது அனுகுமுறையைப் பொறுத்தது. சான்றாக, முதுமைப் பருவத்தை எடுத்துக் கொள்வோம். முதுமை என்பது எல்லா உயிர்கட்கும் இயற்கையான ஒன்று; அது எல்லோருக்கும், என்றும் தவிர்க்க முடியாதது; மனிதர்க்கு வயது நூற்றல்லதில்லை என்று கொள்வது ஒருவகையான அனுகுமுறை. அதைவிடுத்து முதுமை என்பது ஒரு நோய். அது எல்லா உயிர்கட்கும் பொதுவானது. இதுவரை அதற்கு எந்த

மருந்தும் கண்டுபிடிக்கப்படவில்லை. எனவே அதற்கு எல்லோரும் பலியாகி வருகிறார்கள் என்றும் கருதலாம். இது மற்றொரு அணுகுமுறை. முதுமை ஒருவகையான பிணி என்றவுடனேயே, அதை இதுவரை தீர்க்க முடியாவிட்டாலும் எதிர் காலத்தில் தீர்க்க வழிகாண முடியுமா என்ற கேள்வி உடனே எழுகிறது. முயல்வோம் என்ற முடிவுக்கு இடம் பிறக்கிறது. அந்த அடிப்படையில் இன்று முதியவர்கள் உடல், உள்ளப் பிரச்சினைகளைக் கவனிப்பதற்கென்றே ஒரு மருத்துவத்துறை உருவாகியிருக்கிறது. மனித உடலின் பல உறுப்புகள் பழுதடைந்தால், சீர்செய்யவும், இயலாவிட்டால் செயற்கை உறுப்புகளை அறுவைச் சிகிச்சை மூலம் சேர்க்கவும் இயலும் என்ற நிலையை எட்டியிருக்கிறோம். வருகிற 21 ஆவது நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதிக்குள், அல்லது முடிவிற்குள், மனிதன் சாகாவரம் பெறாவிட்டாலும், அவனது ஆயுள் கணிசமான அளவிற்கு நீட்டிக்கப்படும் என்ற நம்பிக்கை வளர்ந்திருக்கிறது. ‘மனிதர்க்கு வயது நூற்றலத்தில்லை’ என்ற ஒளவை பெருமாட்டியின் கணிப்பு இன்றுவரை பொதுவாக உண்மை. அது நாளை மாறுவது உறுதி. எனவே ‘அணுகுமுறை’ ஆக்கவும் அழிக்கவும் வல்லது. பண்டைப் பாரம்பரிய வளமும், அதில் பெருமையும் கொண்ட பல சமுதாயங்கள், தங்களது பார்வைக் குறைகளினாலேயே, செயல் இழந்தன; தேங்கி நின்றன.

காலத்திற்கேற்ற வளர்ச்சி; வளர்ச்சிக்கு உதவும் மாற்றங்கள்; மாற்றங்களை வரவேற்கும் மனப்பான்மை; அது மலர்வதற்கேற்ற பார்வை; அந்தப் பார்வையின் அடிப்படையில் அமைந்த அணுகுமுறை ஒரு சமுதாயத்தின் முக்கியமான தேவையாகும்.

வரலாறு தெரிந்த நாள் முதலாக, மனித சமுதாயத்தின் வளர்ச்சியை ஆராய்வோமானால், முன்னேற்றப்பாதையில்

எடுத்து வைக்கப்பட்ட ஒவ்வோர் அடியும் அறிவியல் அணுகுமுறை, அறிவியல் பார்வையின் துணையால் அமைந்ததாகும்.

தனி மனிதனின் உரிமை, உணர்வு பற்றிய எண்ணங்கள் சமுதாய நீதி பற்றிய தத்துவங்கள், சம வாய்ப்பு, சமத்துவம் போன்ற சிந்தனைகள், உருவாகவும் வளரவும் உறுதுணையாக நின்றது இவ்வணுகுமுறையாகும்.

வாழ்வில் வசதிகள், வளங்களைப் பெருக்குதல், வறுமையை ஒழிக்க வழிவகுத்தல்; அது இயலாதகாலை அதனால் ஏற்படும் வாட்டங்களைக் குறைத்தல்; பிணிகளைத் தீர்த்தல்; அல்லது அவற்றால் விளையும் உடல் துன்பங்களிலிருந்து விடுவித்தல்; மனிதர்தம் சராசரி ஆயுட்காலத்தைக் கணிசமாக நீட்டித்தல் என்று எண்ணற்ற சாதனைகளைக் கொண்ட ஒரு நீளமான பட்டியல் இவ்வணுகுமுறையின் விளைவுகள் என்பதை எல்லோரும் ஏற்பர். பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் தொழில் யுகத்தைத் தோற்றுவித்ததும், இருபதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் கல்வி யுகத்தைக் கண்டதும் அறிவியல் பார்வையேயாகும்.

நமது சமுதாயத்தில் அறிவியல் கல்வி இடம் பெற்றிருக்கிறது; வளர்ந்திருக்கிறது. அறிவியல் சோதனைச் சாலைகள், ஆய்வு நிறுவனங்கள் உருவாகியிருக்கின்றன. உலகு ஒப்புக்கொள்ளும் உயர்வு பெற்ற விஞ்ஞானிகள் நம் நாட்டில் இருக்கிறார்கள். வெளிநாட்டார் வணக்கம் செய்யும் அளவிற்குத் “திறமையான புலமை” இன்று நம்மவர்கட்டு உண்டு. எனினும், நமது சமுதாயத்தில் அறிவியல் மனப்பான்மை பரவலாக உருவாகவில்லை. நமது பண்பாட்டிலும், பாரம்பரியத்திலும் அறிவியல் பார்வை.

அறிவியல் அனுகுமுறை இயற்கையான ஒரு கூறுபாடாக இன்னும் இடம் பெறவில்லை. நமது பார்வையில் மாற்றங்கள் வேண்டும். நமது பண்பாட்டில் சில புதிய கூறுபாடுகள் இடம் பெற வேண்டும். முதிர்ந்த தெளிவோடும், முறையான வழியோடும் இந்த மறுமலர்ச்சியை, மாற்றத்தை உருவாக்குபவர்கள் நமது வருங்காலத்திற்கு வழிகாட்டியவர்களா வார்கள். அவ்வகையான வழிகாட்டிகளின் வரிசையில் முன் நிற்பவர் பாரதி. அவரது இந்தக் கூறுபாட்டைக் கோடிட்டுக் காட்டுவதே இக்கட்டுரைத் தொகுப்பின் முக்கிய நோக்கமாகும்.

பாரதியன் அரசியல் பார்க்கை

பாரதி பல பரிமாணங்களைத் தன்னுள் கொண்டவர். அவரது ஈடுபாடும், திறனும், தெளிவும், வாழ்வின் பல துறைகளில் பரவியிருந்தன. தமது கருத்தில் நிறைந்த கனவுகளை, உள்ளம் எண்ணித் தெளிந்த உண்மைகளை, தமது இதயத்தினின்று வழிந்த குழுறல்களை, ஏமாற்றங்களை, ஏக்கங்களை, வெளியிடுவதற்கு அவர் கவிதையை ஒரு கருவியாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டார். இலக்கியம் அவரைப் பொறுத்தவரை, அன்றாட வாழ்வின் புயலிலும், புழுதியிலுமிருந்து விலகி நின்று கற்பனை உலகின் காட்சி வருண்ணை பாடுவதற்கோ, காதல், வீரம், கடமை பற்றிய காவியம் படைப்பதற்கோ மட்டும் அமைந்த ஒன்றல்ல.

தான் வாழ்ந்த சமுதாயத்தினோடு ஒன்றி இணைந்து நின்றவர் பாரதி. அதன் இன்ப துண்பங்களோடு கலந்து

ஒருமைப்பட்டவர். தன்னை எதிர் நோக்கிய அரசியல், சமுதாய, பொருளாதார, சமய, தத்துவக் கேள்விகளைப் பற்றிச் சிந்தித்தவர்; தனது சிந்தனைகளை, முடிவுகளைக் கவிதை வாயிலாக வெளியிட்டவர். இந்த ஈடுபாடுகள் அனைத்திலும், அவருக்குத் தசையிடை நார்போல ஒன்றி, பாசியின் இழைபோல ஊடுருவி நின்றது அவரது அறிவியல் பார்வை: அவரது அறிவியல் அணுகுமுறை.

பாரதியின் தேசியப்பார்வை, சமயப் பார்வை, சமுதாயப் பார்வை, இலக்கியப் பார்வை பற்றிய இலக்கியம் பலராலும் படைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவையனைத்திலும் பரவி நிற்பதும், இவையனைத்திற்கும் பொதுவானதுமான ஒன்று அவரது அறிவியல் பார்வை: அறிவியல் அணுகுமுறை. பெண்கள் பிரச்சினையானாலும், பொருளாதாரச் சிந்தனையானாலும், மொழி வளர்ச்சி எனினும், கல்வி பற்றிய கருத்தாயினும், சமுதாய நீதி பற்றிய தத்துவம் ஆயினும், அவரது ஆய்வும், அணுகுமுறையும், அறிவியல் இயல்பைக் கொண்டது என்ற கூறுபாட்டினைக் கோடிட்டுக் காட்டுவதே இக்கட்டுரைத் தொகுப்பின் நோக்கமாகும்.

தமது அணுகுமுறையின் அடிப்படையை, பாரதி தமது சுயசரிதையின் தொடக்கப் பகுதியிலேயே தெளிவாகக் கூறுகிறார்.

மாயை பொய்யெனல் முற்றிலும் கண்ணன்;
மற்றும் இந்தப் பிரமத் தியல்பினை
ஐய நல்லாருள் பெற்றிலன்; தன்னுடை
அறிவினுக்குப் புலப்படல் இன்றியே,
தேய மீதவரோ சொலும் சொல்வினைச்
செம்மை யென்று மனத்திடைக் கொள்வதாம்
தீயபக்தி இயற்கையும் வாய்ந்திலேன்;
சிறிது காலம் பொறுத்தினும் காண்பமே

என்கிறார். தேசுபக்தி, மொழிபக்தி, கடவுள் பக்தி ஆகிய பல பாசங்கட்கும், பற்றுகட்கும் ஆட்பட்டவரான பாரதி,

தம்மிடத்தில் ஒரு பக்தி மட்டும் இல்லையென்கிறார். அது ‘தீயபக்தி’ என்றும் கூறுகிறார். அதுதான், ‘தன்னுடைய அறிவினுக்குப் புலப்படவின்றியே. தேயமீதைவரோ சொலும் சொல்லினேச் செம்மையென்று மனத்திடைக் கொள்வது’.

தனக்குப் பிடிக்காத ஒன்று என்று அவர் கூறவில்லை; தனக்கு அந்த இயல்பே இல்லை என்கிறார். பாரதி பார்வையின் அடிப்படை இதுவாகும்.

பாரதநாடு பழம்பெரும் நாடு; பூரண ஞானம் பொலிந்த நன்னாடு. புத்தர் பிரானருள் பொங்கிய நாடு. இதன் பாரம்பரியத்தை, பண்டை உயர்வை எண்ணிப் பெருமைப் படுகிறார். பரவசமடைந்து பாடுகிறார். பொங்கும் அருளுடைப் புத்தர்பிரான் முதல், இம்பர் வாழ்வின் இறுதிகண்டுண்மையின் இயல்புணர்த்திய சங்கரர் இடையாக, பின்னர்த் தாழ்வுற்று, வறுமை மிஞ்சிப் பாழ்பட்டு நின்ற பாரதத்தை உய்விக்க வந்த காந்தியடிகள் வரை மகான்கள்; வால்மீகி, வியாசர், வள்ளுவர், இளங்கோ, கம்பன், காளிதாசன் போன்ற மகாகவிகள், மற்றும் பல்துறைத் தலைவர்கள் என வந்த அனைவரையும் போற்றுகிறார். இந்த மண் படைத்த வேத, உபநிடதங்களை வியந்து புகழ்கிறார். எனினும், இவற்றுள் எதுவும் நாளைக்கு நமது முன்னேற்றப் பயணத்திற்குத் தடையாக நிற்குமானால், அவற்றுடன் அவர் பற்று, பக்தி காரணமாக ஒன்றி விடுவதில்லை. பாரதி என்ற பெருந்தருவின் வேர்கள், பண்டைப் பண்பு, பாரம்பரியம் என்ற மண்ணில் ஆழ்ந்து, பரந்து ஓடியிருந்தாலும், அதன் வாதும், தளிரும், மலரும், கனியும், நாளை என்ற எல்லையற்ற வான வெளியிடை பரவி நின்றன. இதற்கு அவரது பார்வை துணை நின்றது. இந்தக் கூறுபாட்டைப் பாரதியின் கவிதைகளில் பரக்கக் காணலாம்.

பண்ணைய மரபு, முதாதையர் சொல்வது என்ற அடிப்படையில், எதையும் ஏற்க வேண்டும் என்று வாதிடும், வற்புறுத்தும் மனப்பான்மை நமது சமுதாயத்தில் சற்றுத் தேவைக்கு மேலாகவே இடம் பெற்றிருக்கிறது. மேலெழுந்த வாரியாகப் பார்க்கும்பொழுது புதுமையை வரவேற்பவர்கள் போலக் காணப்படுபவர்களும், ஆழத்தில், மரபுகளை மாற்றவோ, மீறவோ மனமில்லாதவர்களாகவே இருக்கிறார்கள். இன்றைய சூழ்நிலைக்கு ஏற்காத பல நடைமுறைகளை முந்தைய வழக்கம் என முட்டுக் கொடுத்து நிற்க வைக்கிறார்கள். இவற்றை எண்ணிய பாரதி, பாஞ்சாலி சபதத்தில் கவிஞர் சூற்றாக ஒரு சொற்பொழிவே நிகழ்த்துகிறார்:

முன்பி ருந்ததோர் காரணத் தாலே
 மூட்ரே, பொய்யை மெய்யெனலாமோ
 முன்பெனச் சொலுங்கால மதற்கு
 மூட்ரேஒர் வரையறை உண்டோ;
 முன்பெனச்சொலின் நேற்றுமுன் பேயாம்;
 முன்றுகோடி வருடமும் முன்பே;
 முன்பிருந் தெண்ணிலாது புவிமேல்
 மொய்த்த மக்களெலாம் முனிவோரோ;

 நீர்பி றக்குமுன் பார்மிசை மூடர்
 நேர்ந்த நில்லைன நினைந்தோ;
 பார்பி றந்தது தொடர்ந்து மட்டும்
 பல, பலப்பல பற்பல கோடி,
 கார்பி றக்கும் மழைத்துளி போலே
 கண்டமக்க ளனைவருள் ளேயும்
 நீர்பி றப்பதன் முன்பு மடமை
 நீசத்தன்மை இருந்தன வன்றோ;

பொய்யொழுக்கை அறமென்று கொண்டும்
 பொய்யர் கேவியைச் சாத்திரமென்றும்
 ஜயகோ நங்கள் பாரத நாட்டில்
 அறிவிலார்; அறப்பற்று மிக்குள்ளோர்,
 நொய்யராகி அழிந்தவர் கோடு.....

என்று மனம் வருந்துகிறார். முந்தையர் அனைவரும் முனிவர்கள்லர்; அவர்களுள் முனிவர்களாக இருந்த வர்களும் கடவுளர்ல்லர். எனவே, கண்முடி நின்று நாம் கடைப்பிடிக்கத் தகுந்தன எவையும் இல்லை. அனைத்தும், காலத்துக்கேற்பத் தேவைக்கேற்ப நினைக்கப்பட வேண்டியவை என்ற கருத்தை ஆழமான சிந்தனையின் அடிப்படையிலும், அழுத்தமான உறுதியுடனும் கொண்டிருந்தவர் பாரதி. அவர் பேசும் பொருள் எதுவாயினும் இந்த அணுகுமுறைதான் அவரை அறிவியல் உலகுடன் ஐக்கியப் படுத்துகிறது.

‘பழையன கழிதலும், புதியன புகுதலும் வழுவல கால வகையி னானே’, என்பது தமிழ் இனம் ஏற்றுக் கொண்ட உண்மை. அனைத்தும் மெதுவாக அசைந்து, ஆடி நத்தை போல நகர்ந்து வந்த பண்டைச் சமுதாயத்தில், பழையன தானாகக் கழிவதும், புதியன தானாகப் புகுவதும் போதுமானது: பொருத்தமானது. ஆனால் இன்றைய உலகொடு நமது சமுதாயம் இணைந்து முன்னேற வேண்டுமானால், பழையன கழிக்கப்படவேண்டும்: புதியன புகுத்தப்பட வேண்டும். மாறும்வரை காத்திருக்காது, தேவைக்கேற்ப நாம் மாற்றவும் வேண்டும். பொருந்திய வகையில் புதியன வரவேற்கப்படவேண்டும். இந்தத் தேவை இன்றைய சமுதாயத்திற்குப் பல சிக்கல்களை உருவாக்குகிறது.

பழையன பாரம்பரியத்தோடு, இணைந்து நிற்பவை. அவற்றில் எதைக் காப்பது, எதைக் கழிப்பது என்பது எளிதான்

கேள்வி அன்று. புதியன் பல திசைகளிலிருந்தும் வருகின்றன. அவற்றில் எதை ஏற்பது: எதை எதிர்ப்பது; இதுவும் எளிதான் தோவு அன்று. பண்பாட்டுச் சிறப்பே இல்லாத சமுதாயங்கள் புதியன் அனைத்தையும் ஏற்கின்றன. மரபின் மாண்பும், வலிமையும் உள்ள சமுதாயங்கள் பழையனவற்றை, அவை பயனிறந்த காலத்தும் ஒதுக்கத் தயங்குகின்றன. புதியன் வற்றைப் புறக்கணிக்கின்றன. காப்பதிலும் கழிப்பதிலும், புதியன் புகுவதை ஏற்பதிலும் எதிர்ப்பதிலும் ஒரு முதிர்ந்த நடைமுறையைக் கையாள்வது எல்லாச் சமுதாயத்திற்கும் இயன்ற ஒன்றன்று. அது ஒரு சமுதாயத்தின் பண்பாட்டு முதிர்ச்சியையும், கல்வி நிலையையும் வாழ்வியல் வளர்ச்சியையும் பொறுத்தது. பொதுவாக

மாறாத பொருள் எதுவும் வளர்வதில்லை
வையத்தின் விதி இதற்கு மாற்றமில்லை

என்பதை ஒவ்வொரு சமுதாயமும் உணர வேண்டும். 'மாறுதல் இயற்கை, நல்லபடியாக மாறிக்கொண்டு போதல் புத்திமான்களுக்கு இலட்சணம்' என்கிறார் பாரதி. மற்றும் மாற்றம் என்பது ஏதோ உடை, மேலெழுந்த வாரியான நடைமுறை, பழக்க வழக்கங்கள் தொடர்பானது மட்டும்தான் என்பதல்ல. சமுதாயத்தில் சில அடிப்படைகளிலும் மாற்றங்கள் தேவைப்படலாம்.

சந்தியம் வளரும்; மாறும்; தருமங்கள் மாறும்; வாழ்வில் உத்திமர் ரொழுக்கம் மாறும்; உயர்ந்து என்று கண்ட தத்துவம் வளரும்;
மாறும்.....*

என்பது இன்றைய நிலை. இன்று எழுபதுக்கு மேற்பட்ட ஆண்டுகட்கு முன்பே, பாரதி நமது சமுதாயத்தில் காக்கப்பட

* வாயில் திறக்கட்டும் : குலோத்துங்கன் :பாரதி பதிப்பகம்
1983

வேண்டுபவை யாவை; கழிக்கப்பட வேண்டுபவை யாவை என்பது பற்றிய கேள்விகட்டுப் பதில் காணப் பாதை வகுத்தார்; அதற்கு ஒர் உரைகல்லையும் படைத்தார்.

பாரதி காலத் தமிழகம் வேளாண்மை யுகத்தில் இருந்தது. இன்றும் அதிலிருந்து இந்தியாவோ, தமிழ்நாடோ வெளியேறி விடவில்லை. ஆனால், மேலை நாடுகள் தொழில் யுகத்தில் இருந்தன. வளர்ச்சிப் பயணத்தில் மேலை நாடுகள் ஒரு ‘யுகம்’ முன்னின்றன. போதாதற்கு அவை ஆளும் நாடுகளாகவும் இருந்தன. எனவே நமது மொழி, கலை, பண்பாடுகள், அனைத்தும் மேற்கு நாடுகளின் ஆதிக்கத்திற்கு ஆளாயின. பழையன பாராட்டுவோர் ஒருபுறம்; புதியன போற்றுவோர் மறுபுறம்; இவர்கட்கு இடையில் தமிழ் மக்கள். இவர்கள் யார் வழியிற் செல்வது? பயணத்தையும், பாதையையும் எந்த அடிப்படையில் தேர்ந்தெடுப்பது? இந்த இருதலைக் கொள்ளி நிலையை எண்ணிய பாரதி, அறிவியல் ஆய்வாளனின் அனுகுமுறையோடு தமது கேள்விகளைத் தொடுக்கிறார். முதாதையர், முதாதையர் என்று பேசுகிறார்களே, அவர்கள் யார்? ஆயிரம், ஆயிரம் ஆண்டுகளாக, வாழ்ந்து, வளர்ந்து வரும் இந்தத் தமிழ் நிலத்தில் அவர்கள் எந்தக் கால கட்டத்தினர்;

நமது முதாதையர் (நூற்பதிற்றாண்டன்)

முன்னிருந்தவரோ, முந்நாற்றாண்டற்கு
அப்பால் வாழ்ந்தவர்கொல்லோ! ஆயிரம்
ஆண்டன் முன்னவரோ? ஜயாயிரமோ?
பவத்தரே நாடெலாம் பல்கிய காலத்
தவரோ? புராணம் ஆக்கிய காலமோ?
சைவரோ? வைணவ சமயத் தாரோ?
இந்திரன் தானே தனிமுதற் கடவுள்

என்று நம் முன்னோர் ஏத்திய வைத்திக்க்
காலத்தவரோ? கருத்திலா தவர்தாம்
எமது முதாதையர் என்பதிங் கெவர்கொல்?

**என்று கேட்டுவிட்டுத் தமிழ் மக்கட்கு, மயக்கமற்ற ஒரு
வழியைக் காட்டுகிறார்.**

நன்மையும் அறிவும்
ஏத்திசைத்தாயினும், யாவரே காட்டுவும்
மற்றவை தழுவி வாழ்வீராயின்
அச்சமொன்றில்லை.....

என்று அறிவுரை கூறுகிறார். பாரதியின் இந்த அணுகு
முறையைப் பற்றி எண்ணும் பொழுது அவரது பின்னணியை
நாம் மனத்திற் கொள்ள வேண்டும். இந்திய மன்னின்
ஏற்றத்தை, அதன் மூவாயிரத்திற்கும் முந்திய ஆண்டுப்
பண்பாட்டை, வழிவழி வந்த மரபுகளை, அவற்றின்
மாண்பை, ஆழ்ந்து உணர்ந்தவர்; அறிந்தவர் பாரதி. இந்த
மன் உபநிடதங்களை உருவாக்கியது; வேதங்களைப்
படைத்தது, மகான்களும், மகாகவிகளும், மன்னில்
தேவர்களோத்த முனிவர்களும், தத்துவ மேதைகளும்
வாழ்ந்து மறைந்தது. இது நாரத கான நலந் திகழ்நாடு. நல்லன
யாவையும் நாடுறு நாடு. இந்த நாட்டின் கலைகள்,
காவியங்கள், இசை, இயல், பக்தி, ஞானம், தத்துவம்
என்பனவற்றின் அகலத்தையும், ஆழத்தையும், அறிந்தவர்.
அவற்றின் அடிப்படை அமரத்தன்மை கொண்டது என்று
நம்பியவர். இருந்தாலும், அதுவே எல்லாமாகி விடுவதில்லை.
வழி வழி வந்த யாவும் மார்க்கண்டம் பெறுவதில்லை.
பழையன பயன் இறந்த காலை அவை கழிவாகி விடுவதைக்
காண வேண்டும். அவற்றைத் தயங்காது, தவறாது கழிக்க

வேண்டும். அஃதே போன்று, மலரும் புது உலகில், நல்லன காண்பது நமக்கே மட்டும் உரிமையானதல்ல. நாற்றிசையி லிருந்தும் புதுமைகள் புலரும். உண்மைகள் உருவாகும். நமது உள்ளக் கதவுகள் திறந்திருக்க வேண்டும். சாளரங்கள் சாத்தப்படக்கூடாது.

நன்மையும் அறிவும், எத்திசைத்தாயினும் யாவரே காட்டினும், மற்றவை தழுவி நாம் வாழ வேண்டும். இதில் அஞ்சுவதற்கெதுவுமில்லை. இதனால் நமது அடிப்படைகள் அழிந்து விடா; பண்பாடுகள் பழுதடையா; அவை புதுமை பெறும். வளரும் : இது பாரதி பாதை. ‘எத்திசைத்தாயினும் யாவரே காட்டினும்’, அவ்வழி தழுவி வாழ முன்வருவது ஆன்மிகவாதிகளின் பார்வையல்ல. அவர்கள் அதிகமாகப் போனால், அவர்கள் பாதை அவர்கட்கு நன்று; நம்பாதை நமக்கு நன்று. ஒரே இடத்திற்குப் பல பாதைகள்; நாம் நம்பாதையில் போவோம்; அவர்கள், அவர்கள் பாதையில் போகட்டும் என்ற தத்துவம்தான் பேசுவருஷ்கள். சரியென்று பட்ட வழியைத் தயங்காது, தள்ளாது ஏற்பது அறிவியல் உலகின் பண்பாடு. அதற்கு வழி காட்டுவது அறிவியல் பார்வை. பாரதியிடம் அப்பார்வையைக் காண்கிறோம்.

வளர்ச்சி என்பது மாற்றம். எனவே வளரும் சமுதாயம் மாறுகிறது. மாறாத சமுதாயம் வளர்வதில்லை. இந்த வளர்ச்சியின் எல்லை என்ன? இந்த மாற்றங்களின் தன்மை என்ன? இவை எந்த அளவிற்கு ஆழமானவை; அடிப்படைகளைத் தொடக்கூடியவை; என்பதில் பாரதி கருத்து, காலம் கடந்த தொலை நோக்குடையது.

**மாற்றி, வையம் புதுமை யுறச் செய்து
மளிநீர் தம்மை அமர்களாக்க**

விழைகிறார் பாரதி. எத்தனையோ மாற்றங்கள் தேவை. எத்தனையோ புதுமைகள் தேவை. அமரர் நிலை நாளை,

மறுநாள் அடைவதல்ல. அது முடிவில்லாப் பயணம். மனித வளர்ச்சியின் எல்லை. இந்த வளர்ச்சியில் மனிதனது ஆசைகள், கணவுகள், நம்பிக்கைகள், அனைத்தும் வளர்கின்றன. எனவே மாறுகின்றன. இந்த வளர்ச்சிப் பாதையில், அவனுக்குத் துணையாக நிற்கும் அனைத்தும் மாறவேண்டும். வளரவேண்டும். இன்றைய கருவி கொண்டு நாளைய பணியைச் செய்ய முடியாது. நாளைய பணிக்கு நாளைய கருவிகளின் துணை வேண்டும். இதைத் தெளிந்த பாரதி,

காலத்துக் கேற்ற வகைகள் - அவ்வக்
காலத்துக் கேற்ற ஒழுக்கமும் நூலும்
ஞாலும் முழுமைக்கும் ஒன்றாய் - எந்த
நாளும் நிலைத்திடும் நூலொன்றும் இல்லை

என்று அறுதியிட்டுக் கூறிவிடுகிறார். ‘புரட்சிகரமான கருத்து என்று பார்ப்போமானால், இதனை மீறிய ஒன்றை நாம் எண்ணவும் இயலவில்லை. வேதமாயினும், உபநிடத மாயினும், மறையாயினும் மற்றவையாயினும் அவை மனிதன் படைத்தவை. அவற்றைக் கடந்தும் வளர்பவன் மனிதன். வளர்ந்து உயர்பவன் மனிதன். ஒழுக்க நூல்களும், உபநிடதங்களும், மறைகளும், வழிகாட்டுபவைகளும் தனக்குத் துணையாக நிற்கும்வரை மனிதன் ஏற்க வேண்டும். இது தவிர்க்க இயலாத ஒன்று. எனவே, எந்த நூலையும், அது வேதமாயினும் சரி, வேறொன்றாயினும் சரி; மறையாயினும், மற்றதாயினும், மகாங்கள் வாய்மொழியாயினும், மன்னர் தம் கோட்பாடாயினும், என்றும் எல்லோருக்கும் ஏற்றது என்று சொல்வதற்கில்லை. இரண்டொரு தலைமுறைக்கு நிற்பன சில. நூற்றாண்டுகள் பயன்படுவன சில. ஒரு சில ஆயிரம் ஆண்டுகட்கும் செல்லுபடியாவனவும் இருக்கலாம். எனினும் எக்காலத்திற்கும், எல்லா நாட்டிற்கும் ஏற்புடைத் தென்ற ஒரு நீதி, நெறி, நடைமுறைப் படுத்தும் தரத்தில் இல்லை. தருமம் தலை காக்கும் என்பது போன்ற பொதுக்கருத்து எல்லாக் காலத்திற்கும் பொருந்தலாம். ஆனால் எது தருமம்: எது

தருமம் இல்லை என்பது வளர்ச்சிக்கேற்ப மாறுவது. பாரதி இந்த அடிப்படைகளை ஆழ்ந்து அறிந்தவர்.

பின்னும் மிருதிகள் செய்தார்: அவை
பேணும் மனிதர் உலகினில் இல்லை:
மன்னும் இயல்பின வல்ல: இவை
மாறிப்பயிலும் இயல்பின ஆகும்

என்கிறார் பாரதி. இதுபோலவே இதிகாசம், புராணம் பற்றிய பாரதியின் கருத்துகளும் என்ன வேண்டிய ஒன்று.

இந்த நாடு இதிகாசங்கள் பலவற்றைப் படைத்தது. என்னற்ற புராணங்களையுடையது. இவற்றில் பிடியளவு வரலாறும் இருக்கலாம். ஆனால் பெரும்பாலும் கற்பனை. பாரதி நமது இதிகாச புருடர்களை வியந்து போற்றுகிறார். புராணங்கள் பேசும் கடவுளர், அவர்கள் தம் அவதாரம், அவற்றின் மூலம் வையகம் பெற்ற நன்மைகள், அவற்றின் அடிப்படையில் நிலவும் நம்பிக்கைகள் அனைத்தையும் குறிப்பிடுகிறார்; போற்றுகிறார்; வணங்குகிறார். ஆனால் அதே சமயத்தில் இவ்வுலகில் கற்பனை எது, காட்சி எது என்பதில் மயக்கமில்லாது நிற்கிறார்.

வீமன் திறலும், அவர்க்கிளைய
விழயன் திறலும் விளங்கி நின்ற
சேம மணிப்புந் தடநாடு

என்று இந்நாட்டின் இதிகாசம் கண்ட வீரர்களைப் பாடும் பாரதி,

போர்க்களத்தே பரஞான மெய்க்கீதை
புகன்ற தெவருடை வாய்- பகை
தீர்க்கத் திறந்தரு பேரினள் பாரத
தேவி மலர்த்திருவாய்

என்று பாரதப்போர் தந்த பகவத் கீதையை எண்ணிப் பெருமிதம் கொள்ளும் பாரதி,

நதியினுள்ளே முழுகிப்போய்: அந்த
நாகர் உலகிலோர் பாம்பின் மகனை
விதியறவே மணம் செய்த-திறல்
வீமனும் கற்பனை என்பது கண்டோம்

என்கிறார். புராணங்கள் பெரும்பாலும் புனைந்துரைகள், கற்பனைகள், அல்லது சிறு நிகழ்ச்சிகளின் அடிப்படையில் எழுந்த கதைகள். அப்படியானால் அவற்றை நாம் ஏன் போற்ற வேண்டும் என்ற கேள்வி எழுவது இயல்பு. அதற்குப் பாரதி பதில் கூறுகிறார்.

ஓன்று மற்றொன்றைப் பழிக்கும்: ஓன்றில்
உண்மையென்றோதுமற் றொன்று பொய்யென்னும்:
நன்று புராணங்கள் செய்தார்: அதில்
நல்ல கவிதை பலப்பல தந்தார்:

கவிதை மிக நல்ல தேநும், அக்
கதைகள் பொய்யென்று தெளிவுறக் கண்டோம்
புனிதனில் வாழ்நெரி காட்டி-நன்மை
போதிக்கும் கட்டுக் கதைகள் அவைதாம்

என்கிறார். ஒரு சமுதாயத்தில் கற்பனைக்கும் இடம் உண்டு. கதைக்கும் இடம் உண்டு. புராணம் போன்றவை நீண்ட பாரம்பரியம் கொண்ட ஒரு சமுதாயத்தின் உயரிய சொத்துகள். ஏதோ நேற்றுத் தலையெடுத்த பண்பாட்டிற்கு இந்த வளம் இல்லை. எனவே முறையோடு நோக்கினால் அவை நம் பெருமைக்குரியன. நாம் போற்றிப் பாதுகாக்கத் தகுந்தன. ஆனால் அவை பயன்படக்கூடிய அளவிலே இடம் பெற வேண்டும். நம் முன்னேற்றப் பயணத்தில் தடைக்கல்லாக அவற்றை வைத்துவிடக் கூடாது. இதிலே மயக்கம் ஏற்படுமானால், தவறு நேருமானால், அது சமுதாயத்தின் தடுமாற்றம்; சமுதாயத்தின் தவறு. அதற்குப் புராணங்கள் பொறுப்பல்ல. எனவேதான் பாரதி “நன்று புராணங்கள் செய்தார்; அதில் நல்ல கவிதை பலப்பல தந்தார்”

என்று அவற்றின் வலிமையான அம்சத்தைக் கூறி, “புவிதனில் வாழ்நேறி காட்டி, நன்மை போதிக்கும் கட்டுக் கதைகள் அவைதாம்” என்று எடுத்துரைத்து, அன்றாட வாழ்வில் அவற்றிற்கு உரிய இடத்தையும் நிர்ணயிக்கிறார்.

பாரதி அமைந்து, ஆழ்ந்து, பிரச்சினைகள் அனைத்தையுமே அறிவுவழி நோக்கும் தத்துவவாதி அல்லர்; அவர் நடக்கப் பொறுமையில்லாது, ஒடும் அவசரக்காரர். புயலினும் வலியதான போக்கும் வேகமும் கொண்ட உணர்ச்சிக்கட்கு வசப்படுபவர், உணர்வு வெள்ளம் கரை புரஞம் உள்ளத்திற்குச் சொந்தக்காரர். ஆழ்ந்த பற்று, பாசங்கட்கு ஆட்படுபவர். எனினும் தெளிவுமங்காத, திசை மயங்காத சிந்தனை பெற்றவர். உணர்வுப் பெருக்கும், ஊடுருவி நிற்கும் ஆய்வும் ஒன்றி நின்று பாரதிக்குக் கை கொடுத்தன. அவருடைய கவிதைகளிலே கற்பனை வளம் இருக்கும் அளவிற்கு, அல்லது அதற்கு மேலும் கருத்து வளம் காணப்படுவது என்ன வேண்டிய ஒன்று. தாண்டவமாடும் தமிழையும் காண்கிறோம். சாசுவதமான தத்துவத்தையும் காண்கிறோம். பாரதியின் இந்தத் தெளிவிற்கும், சிந்தனைக்கும் துணை நின்றது அவரது அறிவியல் பார்வை. அவர் பெண்ணின் பெருமை பேசினாலும், கல்வியின் புகழ் பேசிக் கலைமகளைப் பாடினாலும், பராசக்தியின் பாதம் பணிந்து சில வரங்கள் கேட்டாலும், அவர் தொட்ட பொருள் அனைத்திலும் அவருக்கு அறிவியல் அனுகுமுறை தோன்றாத் துணையாக இருந்தது. நீங்கா நிழல் போல, அது அவரிடம் நெருங்கி நின்றது. அவரது பயணத்தில், காட்டுவழியானாலும், கைப்பாதையானாலும், சாலையில் நடந்தாலும், தனிவழியே சென்றாலும் அறிவியல் பார்வை அவருக்கு அணையா விளக்காகப் பயன்பட்டது. அதன் வெளிச்சத்தை அவரது எண்ணப் பயணத்தில் எங்கும் காணலாம்.

புதுக்கூடலூப்பன்

உயர்வும் தாழ்வும் மனித சமுதாயத்தில், வரலாறு கண்ட காலந்தொட்டு, நீடித்து வருவது. இன்று வரை நிலைத்தும் நிற்பது. அது பல துறைகளிலும் பரவியிருக்கிறது. பல வடிவங்களில் வாழ்கிறது. ஏற்றத் தாழ்வின் தரமும், தன்மையும், அது ஆட்சி செய்யும் வகையும், வழியும், நாட்டுக்கு நாடு, இனத்துக்கு இனம், சிறிய அளவிலோ, பெரிய அளவிலோ மாறுபடுகின்றன. ஆனால் எல்லா நாட்டிற்கும், எல்லா இனத்திற்கும் பொதுவானதும், நினைவு தெரிந்த நாள் முதல் இன்று வரை நிலைத்து நிற்பதுமான தாழ்வும், அடிமைத் தனமும், பெண் குலம் அநுபவித்து வரும் தாழ்நிலைதான்; அடிமைத்தனந்தான். பாரதி, ‘மிளகாய்ப் பழச் சாமியார்’ என்ற கதையில் சாமியார் வாயிலாகப் பின்வருமாறு கூறுகிறார்:

“உலக முழுமைக்கும் நான் சொல்லுகிறேன். ஆண் பெண்ணுக்கு நடத்தும் அநியாயம் சொல்லுக்கடங்காது. அதை ஏட்டில் எழுதியவர் இல்லை. அதை மன்றிலே பேசியவர் யாருமில்லை.”

பெண் இனத்தின் இந்த நிலை, பெரும்பாலும் இனம் கடந்து, மொழி கடந்து, நிறம் கடந்து, நிலைபெற்ற ஒன்றாகும்.

மானுடத்திற் பாதியினர்; முழுமை பெற்று
வளர்கின்ற, மலர்கின்ற, வாய்ப்பே இன்றி,
ஐனுடலின் தேவைகளின் அளவில், ஆணின்
உணர்வுகளின் அடிப்படையில், உயிர்வ ளர்க்கும்
கொடுமையிலும் கொடியதிலை; ஒப்பு நோக்கிக்
கூறாது செய்தியிலை; உயிர்க்கு ஸங்கள்
படுதுயர்கள் வரும்; போகும்; மாறும்; மாறாப்
பழங்கதை நம் பெண்ணுலகம்.....*

என்பது இருபதாம் நூற்றாண்டின் இந்த இறுதிப் பகுதியிலும் உண்மை. பெண்கள் ஓரளவு, அல்லது பெருமளவில் சுதந்திரம் பெற்றதாகக் கருதப்படும் ‘பாலைவனச் சோலை’ போன்ற உலகப் பகுதிகளில் கூட, சமத்துவம், சுதந்திரம் என்ற பண்புகளின் ஆத்மாவை அறியாத, மேலெழுந்த வாரியான, வேடத்தை நம்பிய சமத்துவ நிலைதான் தென்படுகிறது.

தங்கள் கூயல்போடு தாரணியை ஆளுவதும்
ஏங்கள் உரிமையெலும் ஏற்றம் விழையாமல்,

அறிவுத் துறையனைத்தும் ஆதிக்கம் செய்கின்ற
நெறியில் மனத்தை நிறுத்தாமல், சிந்தனையின்

நுட்பும், நுழைவுகளும், நூல்படைக்கும் மேதையெலும்
பெட்பும் நிறைந்தமெலும் பெருமைகளை நாடாமல்

* வாயில் திறக்கட்டும் : பாவையர்கள் பாவியரோ : குலோத்துங்கன், பாரதி பதிப்பகம், 1983.

சுதந்திரத்தை நெஞ்சத்தில் துய்ப்பதுவே மாணிடர்க்கு
இதந்தருவ தென்கின்ற ஏற்றம் நினையாமல், *

ஏதோ தோற்றத்திலும், நடையடைகளிலும், செய்யும்
தொழிலிலும், ஆண்களோடு போட்டியிடும் ஆசை நிலைதான்
பெண்ணுரிமை என்ற பெயரில் மேலோங்கி நிற்கிறது.

பெற்ற தாயும், பிறந்த தங்கையும், தமக்கையும், உற்ற
துணைவியுமான பெண்ணை அடிமைப்படுத்திய மக்கட்கு
வாழ்வில்லை, வளர்ச்சியில்லை; அந்தச் சமுதாயத்தில்
இற்றையும் இருள், எதிர் காலமும் இருள் என்று நம்பினார்
பாரதி. பெண்கள் நிலைமை பற்றிப் பேசவந்தவர், ‘தமிழ்
நாட்டின் விழிப்பு’ என்ற கட்டுரையில் கீழ்க்காணுமாறு
கூறுகிறார்.

“.....இன்று தமிழ்நாட்டில் மாத்திரமே யல்லாது புமண்டல
முமுவதிலும், பெண்ணைத் தாழ்வாகவும், ஆணை மேலாகவும்
கருதி நடத்தும் முறைமை ஏற்பட்டிருப்பது முற்றிலும் தவறு. அது
துன்பங் களுக்கெல்லாம் அஸ்திவாரம். அநீதிகளுக்கெல்லாம்
கோட்டை : கவியக்குறிப்புப் பிறப்பிடம்”

பாரதி, நமது நாட்டின் பெண்கள் நிலைகண்டு
பொங்கினார்; பொருமினார்; இது சரியா, தருமமா என்ற
கேள்வியும், பதிலும் இங்கு தேவையில்லை என்பதைத்
தெளிவாகக் கொண்டவரானதால் இந்த வாதங்களில்
இறங்காமல், தளையனைத்தும் தகர்த்து விடுதலை பெற்ற
புதுமைப் பெண்களைப் படைத்தார்; படைத்து அவர்களைப்
பேசவிட்டார் பாரதி.

* வாயில் திறக்கட்டும் : நாரியர்கள் அந்த வழி நனிதூரம்
சென்று விட்டார் : குலோத்துங்கன், பாரதி பதிப்பகம் 1983.

பாரதி படைத்த பெண்ணுலகிலும், அவரது பார்வையின் தெளிவும், திறனும், ஒளிவிடுகின்றன. அது நமது பழக்கவழக்கங்களின், பாரம்பரியத்தின் திரைகளனைத் தையும் ஊடுருவிக் காணும் பார்வை. பாரதியின் புதுமைப் பெண்கள், தமது தாழ்வு நீங்க, சமத்துவம் பெற, விலங்குகள் விலக, விடுதலை பெற என்ன செய்தார்கள்? தங்கள் நிலையை எண்ணிச் சாம்பவில்லை. ஆனுலகிற்கு விண்ணப்பிக்க வில்லை; கொடிபிடித்துக் குரலெழுப்பி, விடுதலை வேண்டுமென்று கேட்கவில்லை. ஏனெனில் விடுதலையும் சமத்துவமும் சந்தைச் சரக்கல்ல. கேட்டுப் பெறுவது அல்ல. ஆண்கள் கொடுக்க, பெண்கள் பெற, அது ஒன்றும் ஆனுலகின் உடைமையுமல்ல.

“.....கொடுத்தும், பெற்றும்
உரிமைகளும் சமத்துவமும் உதித்த நில்லை.
கெஞ்சுவதால் வருவதில்லை; உரிமை தன்னைக்
கேட்டெவரும் பெற்றதிலை...”*

எனவே பாரதியின் புதுமைப் பெண்கள் கிளர்ந் தெழுந்தார்கள். ‘நம்மைப் பிடித்த பிசாசுகள் போயினே நன்மை கண்டோம்’ என்று பிரகடனம் செய்தார்கள். எங்களுக்குக் கல்வி வேண்டும்.. கற்க அனுமதி வேண்டும் என்று விண்ணப்பிக்க வில்லை. ‘ஏட்டையும் பெண்கள் தொடுவது தீமையென்றெண்ணியிருந்தவர் மாய்ந்து விட்டார்’ என்று தாங்களாகவே அறிவித்துவிட்டார்கள்.

தீமை என்று தெரிந்ததை அந்தக் கணத்தில் கை விடுவதும், அது தோன்றும் துறையனைத்திலும் துணிந்து நின்று

* வாயில் திறக்கட்டும் : பாவையர்கள் பாவியரோ : குலோத்துங்கன், பாரதி பதிப்பகம், 1983

எதிர்ப்பதும் தான் மனித இனத்தின் உயர்நிலை. தீமை என்று தெரிந்த பின்னும், ‘அதை நான் கைவிடத் தயாராயிருக்கிறேன்: ஆனால் சூழ்நிலை துணை நிற்கவில்லையே’ என்று பேசுபவர் பலர். அகிம்சையினை நம்பிய காந்தியடிகள், போர்க்கருவிகளனைத்தையும் புறக்கணிக்க வேண்டும் என்றார். நமது பக்கத்து நாட்டினரையும் பார்த்துச் செய்வோம் என்று அவர் கூறவில்லை. அவரது கொள்கையின் அடிப்படை, தீயன் என்று உணர்ந்தவற்றை, அந்தக் கணத்திலேயே கைவிட்டு விட வேண்டும் என்பதுதான். இதில் நம்மோடு யார் சேர்கிறார்கள், யார் ஒதுங்கி நிற்கிறார்கள் என்பது போன்ற விசாரணை தேவையில்லை. காந்தியடிகள் காட்டிய வழி மனிதருள் மாண்பினர் பாதை. அப்படிப்பட்ட பாதையைக் கடைப்பிடித்து வாழ்ந்தவர்களைக் கை விரலில் எண்ணி விடலாம். இது எல்லோருக்கும் இயன்ற ஒன்றால்ல. தனிப்பட்டவர்கள் சிலராவது முயன்று பார்க்கலாம். ஒரு சமுதாயமே ஏற்பதென்பது யுகப் புரட்சி. பாரதியின் புதுமைப் பெண்கள் தங்கட்குச் சரியென்று தெளிவாகப் பட்ட உரிமையைத் தாங்களே எடுத்துக் கொண்டு விட்டார்கள். அதைப் பிச்சை கேட்கவில்லை; பிச்சை கேட்ட யாரும், அவ்வளவு உயரிய ஒன்றைப் பெற்றதுமில்லை; இனிப் பெறுவதுமில்லை.

தங்கள் உரிமையையும், தமக்கு வேண்டிய சீர்திருத்தங்களையும் பெண்கள் தாமே தேடிக் கொள்ள வேண்டும் என்பதைத் தெளிவாகவே பாரதி வற்புறுத்துகிறார். திருநெல்வேலியில் நடக்க இருந்த சீர்திருத்த மாநாட்டைப் பற்றி, ‘ஆசாரத் திருத்த மகாசபை’ என்ற கட்டுரையில் எழுதும் போது:

“இந்தக் கூட்டத்தையொட்டி மாதர்களின் சபை யொன்று நடக்கப் போகிறதாகையால், கல்வி கற்ற மாதர்களைல்லோரும்

அவசியம் வந்திருந்து, தமக்கு வேண்டிய சீர்திருத்தங்களை உறுதிப்படுத்த ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். தாயும், பிள்ளையுமானாலும் வாயும் வயிறும் வேறு. அவரவருக்கு வேண்டிய விழியங்களைக் குறித்து அவரவர் பாடுபோலொழியக் காரியம் நடக்காது. மேலும் நம் நாட்டு ஆண்மக்கள் தமது நிலையை உயர்த்திக் கொள்ளக்கூடிய சுலபமான உபாயங்களைக் கூடக் கையாளத் திறமையற்றோராகக் காணப்படுகிறார்கள். ஆதலால், நம்முடைய பெண்களை மேன்மைப்படுத்துதற்குரிய காரியங்களை முற்றிலும் கீந்த ஆண்மக்கள் வசத்திலே விட்டு விடாமல் மாதர்கள் தாமே முற்பட்டுத் தமக்கு வேண்டிய சீர்திருத்தங்களைத் தேடிக் கொள்வதே நன்றாகும்”

என்கிறார். விடுதலை பெற்ற பாரதியின் பெண்கள் பல அரசியல், சமுதாயப் பணிகளைத் தாங்களாகவே மேற்கொள்கிறார்கள். முதலில் ‘பட்டங்கள் ஆள்வதும் சட்டங்கள் செய்வதும் பாரினில் பெண்கள் நடத்த வந்தோம்’ என்று அறிவித்து விடுகிறார்கள். சட்டங்கள் செய்யும் அதிகாரம் யார் கையில் இருக்கிறதோ, அவர்கள் கையில்தான் உண்மையில் சகல அதிகாரமும் இருக்கிறது. மனித சமுதாயத்தை ஆண்டவர்கள், அடிமைப்படுத்தியவர்கள் அனைவருமே, சட்டத்தின் துணை கொண்டு, சட்ட ரீதியாகத்தான் எதையும் பெரும்பாலும் செய்திருக்கிறார்கள். அல்லது சட்டப்படி செய்வது போன்ற தோற்றுத்தைத் திறம்பட உருவாக்கி மக்களைத் திருப்திப்படுத்தி இருக்கிறார்கள். அது மனுவின் சட்டமாகவும் இருக்கலாம். அல்லது மன்னனின் சட்டமாகவும் இருக்கலாம். உலகின் பல பகுதிகளிலும், பல இனங்களிடையேயும், சட்டம் ஒரு மரியாதைக்குரிய பொருளாக இருந்து வந்திருக்கிறது. இன்னும் இருக்கிறது. அது பெரும்பாலும் மரியாதைக்குரியவர்களின்

பக்கமாகவேதான் இருந்தும் வந்தது. பாரதியின் புதுமைப் பெண்கள் அறிவாளிகள். எந்தக் கருவி தங்களைத் தாழ்த்தவும், அடிமைப்படுத்தவும், காலமுற்றிலும் பயன்படுத்தப் பட்டதோ, அதை முடிவில் தங்கள் பொறுப்பில் கொண்டு வந்து விட்டதாகப் பிரகடனம் செய்துவிட்டார்கள். அதற்கு அவர்களுக்கிருக்கும் தகுதியை அவர்களே கூறுகிறார்கள். எட்டும் அறிவினில் ஆணுக்கிங்கே பெண் இளைப்பில்லை; எனவே பட்டங்கள் ஆள்வதும் சட்டங்கள் செய்வதும் பாரினில் பெண்கள் நடத்த முடிவு மேற்கொண்டு விட்டார்கள். சட்டம் செய்யும் உரிமையைத் தம்கைக் கொண்ட அவர்கள் செய்த முதல் சட்டம் என்ன என்பதும் வியப்புக்குரிய ஒன்று.

கற்பு நிலை யென்று சொல்லவந்தார்; இரு கடசிக்கும் அஃது பொதுவில் வைப்போம்

என்பது அவர்கள் சட்டம். உண்மையில் புதுமை என்பதும், புரட்சி என்பதும் இதுதான். மேலெழுந்தவாரியாகப் பார்த்தால் சாதாரணமாகத் தோன்றினும் நடைமுறைப் படுத்துவது உறுதியானால் இதனினும் தீவிரமான புரட்சியை நாம் எண்ண இயலவில்லை. புதுமை எனின் இது புதுமை; புரட்சி எனின் இது புரட்சி. சமுதாயம் எதுவாயினும், தலைமுறை தலைமுறையாகக் கற்பு என்பது பெண்கள் ஒழுக்கம்; அவர்கள் பேண வேண்டிய ஒன்று. கற்பு என்பதை 'மகளிர் நிறை' என்றே தமிழுலகம் பேசி வந்திருக்கிறது. உலகில் மற்றோர் நிலையிலும் பெருத்த மாற்றமெதுவு மில்லை. பதிவிரதைகள் பலரைப் படைத்தனம்; அதே அளவில் நமது காவியங்களில் இன்னும் சதிவிரதர்களை நாம் சந்தித்ததில்லை. அப்படி சதிவிரதம் இருந்தாலும் அது அவர்களாகவே ஏற்றுக்கொண்ட நடைமுறையேயன்றி, அது சமுதாயத் தேவையல்ல.

**பெண்ணிற் பெருந்தக்க யாவள கற்பென்னும்
திண்மை யுண்டாகப் பெறின்**

என்பது வள்ளுவம். அழியாத காவியங்கள் படைத்த மகா கவிகள் அழகையும், கற்பையும் அரிவையர் மேற்கூறியது போன்று, கற்பைக் காவியத் தலைவனுக்கு அணிகலனாக்கிய தில்லை. பொற்படைப் பெண்களின் உலகிற்கு மட்டுமே பொருந்தியதாய் அமைந்து வந்தது கற்பு. ‘கண்ணி’ என்ற சொல் பெண்பால். அதற்கு எந்த மொழியிலும் ஒரு ஆண் பால் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. கற்பும், கண்ணித் தன்மையும் பெண்ணுலகமே பெற்றுப் பெருமைப்பட வேண்டும் என்ற தாராள மனதோடு, தொடர்ந்து சட்டத்தைத் தம் கையில் வைத்திருந்த ஆண்கள் சட்டம் வகுத்துவிட்டார்கள். ஆனால் சட்டங்கள் செய்வது தமக்கும் இயலும் என்ற நிலை வந்தவுடன் பெண்கள் நியாயம் கருதி அதை இருபாலருக்கும் பொதுவாக்கி விட்டார்கள். இதனினும் ஏற்றமுடைய சமத்துவம், பொதுவடைமைத் தத்துவம் வேறொன்றில்லை. காலம் காலமாகத் தங்கள் உடைமையாயிருந்த ஒன்றைத் தாங்களே பொதுவாக்கி விட்டார்கள்லவா பாரதியின் பெண்கள்? உண்மையாகவே பாரதியின் புதுமைப் பெண்கள் போல இருவருக்கும் பொதுவில் கற்பை வைத்தால், மனித சமுதாயமே மாறிவிடும். மேலை நாடாயினும், கீழை நாடாயினும், மேலுக்கு என்ன பேசினாலும், இன்றும் அடிப்படையில் கற்பு, பெண்கள் ஒழுக்கமாகவே இருக்கிறது. அந்த நிலை தொடரும் வரை, பெண் அணிகலனாக, நுகர் பொருளாக, ஆட்பட்டவளாக வாழ்வது தவிர்க்க முடியாதது. சமுதாயம் குடும்பங்களால் ஆனது. குடும்ப வாழ்வின் அடிப்படையாக அமைந்த ஒரு ஒழுக்கம், பொதுவாக இருந்தாலன்றி, அங்கு சமத்துவம் நிலை பெற இயலாது. எனவே, பாரதியின் புதுமைப் பெண்கள் அறிவிக்கும் இந்த இரண்டு வரிச் சமத்துவம் உண்மையிலேயே இடம் பெறுமானால், அங்கு ஒரு புதுச் சமுதாயமே உருவாகும்.

பாரதி தாம் கண்ட புதுமைப் பெண்களின் இயல்புகள் நிலவற்றை எடுத்துரைக்கிறார். அச்சம், மடம், நாணம், பயிர்ப்பு என்ற நாற்குணங்கள் பொருந்திக் குனிந்த தலை நிமிராத குணக்குன்றுகளாய்ப் பெண்ணுலகை உருவாக்கிய சமுதாயத்தில் நின்ற பாரதி

நானும் அச்சமும் நாய்க்கடு வேண்டுமோம்

என்று தமது கலப்பற்ற முழு வெறுப்பை வெளிப்படுத்துகிறார்.
அவரது புதுமைப் பெண்கள்

நிமிர்ந்த நன்னடை, நேர்கொண்ட பார்வையும்

நிலத்தில் யார்க்கும் அஞ்சாத நெறிகளும்

கொண்டவர்கள். நாணமும், அச்சமும், குனிந்த பார்வையும் குலமகள்கட்கு வேண்டுமென்னும் பெரியவர்கள், இவை மறைந்தால் ஒழுக்கம் குன்றிவிடும் என்று வாதிடுவார்கள். பாரதி அதை மறந்தாரில்லை. ஆனால் பாரதியின் புதுமைப் பெண்களது ஒழுக்கம் அச்சத்தாலும், நாணத்தாலும், மடத்தாலும் அமைந்ததல்ல. அவர்கள் குனிந்து பார்த்து, கூனி நடந்து குணமென்னும் குன்றேறுபவர்கள்லர். அவர்களுடைய செம்மைக்கும் ஒரு பெரிய அடிப்படை உண்டு.

திமிர்ந்த ஞானச் செருக்கும் கிருப்பதால்

செம்மை மாதர் திறம்புவதில்லையால்

என்கிறார். அவர்களது வளர்ந்த ஞானமும், தங்கள் மாண்பின் அடிப்படையில் அமைந்த செருக்கும் அவர்களை ஒழுக்கத்தில் நிலை நிறுத்துகிறது. அறிவின் அடிப்படையில், தன்னிலை தாழாத மான உணர்வின், பெருமையின் அடிப்படையில் அமைந்த ஒழுக்கம் நிலையானது. அது சிறை காக்கும் காப்பு அல்ல; அவரவர் நிறை காக்கும் காப்பு. நிலையான காப்பு.

அடிமையின் ஒழுக்கம் அச்சத்தால் வருவது. அதற்கு உறுதியில்லை; உயர்வுமில்லை, ‘பதிவிரதை’ என்ற கட்டுரையில் பாரதி பின்வருமாறு கூறுகிறார்.

“நம்மைப் போன்றதொரு ஆத்மா நமக்கு அச்சத்தினாலே அழைமைப்பட்டிருக்கும் என்று நினைப்பவன் அரசனாயினும், குருவாயினும், புருடனாயினும், மூடனைத் தவிர வேறில்லை. அவனுடைய நோக்கம் நிறைவேறாது. அச்சத்தினால் மனித ஆத்மா வெளிக்கு அழைமைபோல நடத்தாலும், உள்ளே துரோகத்தை வைத்துக் கொண்டுதான் இருக்கும். அச்சத்தினால் அன்பை விளைவிக்க முடியாது.”

மனித ஒழுக்கம், சுவர்க்கத்தின் இன்பத்தை நம்பியோ, நரகத்தின் துன்பத்திற்கு அஞ்சியோ, மதக் கோட்பாடுகளின், நம்பிக்கையின் அடிப்படையிலோ அமையாமல், தெளிவின் அடிப்படையில், இது சமுதாயத்தின் தேவை என்ற கொள்கையின் அடிப்படையில், தனது பெருமையைக் காக்கும் மான உணர்வின் அடிப்படையில் அமையுமாயின், தாழ்வுகள் அனைத்தும் தாண்டி வளர்ந்த ஒரு மானிட நிலை அமையும். அது எவரோ சொன்னதை ஏற்று, அவர்வழிச் செல்லும் தத்துவமன்று. தனது அறிவிற்குப் புலப்பட்ட வழிச் செல்லும் பயணப் பாதை. நம்பிக்கைப் பாதை யன்று; ஞானப்பாதை. பாரதியின் பெண்கள் தங்கள் ஒழுக்கத்திற்கு அந்தப் பாதையையே அமைத்துக் கொண்டார்கள்.

பாரதியின் புதுமைப் பெண்கள் உருவாவதற்குத் துணை நின்றது அரசியல் அன்று; பொருளாதாரமன்று; மரபு அன்று; மதமுயன்று. அவர்களை உருவாக்கியது கல்வி. அதன் முக்கியத்துவத்தைத் ‘தமிழ்நாட்டு மாதருக்கு’ என்ற கட்டுரையில் அழகாகக் கூறுகிறார் பாரதி :

“அறிவின் வலிமையே வலிமை; அறிவினால் உயர்ந்தோர்களை மற்றோர் இழிவாக நினைப்பதும், அழைமகளாக நடத்துவதும் சாத்தியப்படமாட்டா”

“ஆண்மக்களுக்குச் சமானமான கல்வித் திறமைபெண்களுக்குப் பொதுப்படையாக ஏற்படும் வரை, ஆண்மக்கள் பெண் மக்களைத் தக்கபடி மதிக்கமாட்டார்கள். தாழ்வாகவே நடத்துவார்கள்”

புதுமைப் பெண்கள் சாத்திரங்கள் பலபல கற்பர்; சுவரியங்கள் பலபல செய்வர்; முத்த பொய்மைகள் யாவுமழிப்பர். மூடக் கட்டுகள் யாவும் தகர்ப்பர். அவர்கள் அத்துடன் திருப்திப்படவில்லை. மற்றும் தங்கள் திட்டங்களைத் தாங்களே அறிவிக்கிறார்கள்.

உலக வாழ்க்கையின் நுட்பங்கள் தேரவும்,
இது பற்பல நூல்வகை கற்கவும்
இலகு சீருடை நாற்றிசை நாடுகள்
யாவும் சென்று புதுமை கொணர்ந்திங்கே
திலகவாள் நுதலார் நங்கள் பாரத
தேசமோங்க உழைத்திடல் வேண்டுமோம்

திசையனைத்தும் சென்று புதுமைப் பெண்கள் பயில் கிறார்கள். பயின்ற பின்னர் அவர்கள் இந்த நாட்டுக்குப் ‘புதுமை’ கொணர்கிறார்கள். வாழ்வின் துறையனைத்தும் ‘புதுமை’ வேண்டியவர் பாரதி. உலகு முழுவதும் தொடர்பு கொண்டு, பலரையும் கண்டு, பேசி, கற்று, அவ்வாறு கற்ற புதுமைகளைச் சலித்து, நமக்குத் தகுந்தவற்றை ஏற்று, ஏற்றும் பெற எண்ணியவர் பாரதி.

நமது பெண்களில் படித்தவர்கள், பட்டம் பெற்றவர்கள், வாழ்வின் பல துறைகளில் தகுதியும், திறமையும் மிக்கவர்கள் இருக்கிறார்கள். இவர்கள் மேலை நாடு சென்று தமது திறனாலும் தெளிவாலும் புகழ்பெற வேண்டும்; அதன் மூலம்

தாய்நாட்டின் பெண்கள் நிலை உயர வேண்டும் என்றும் விரும்பினார். எனவே, ‘தமிழ் நாட்டு மாதருக்கு’ என்ற கட்டுரையில்,

“அறிவின் மேன்மையால் வெளித் தேசங்களிலே உயர்ந்த கீர்த்தி படைத்து யீள்வோரை, அதன் பிறகு கீந்த தேசத்தார் கட்டாயம் போற்றுவார்கள். சில கீந்துப் பெண்கள் வெளிநாடுகளுக்குச் சென்று உயர்ந்த கீர்த்தி சம்பாதித்துக் கொண்டு வருவார்களாயின் அதனின்றும் இங்குள்ள பெண்களுக்கெல்லாம் மதிப்பு உயர்ந்து விடும்”

எனகிறார். பாரதி கண்ட சமத்துவம் ஒரு தனித் தன்மை கொண்டது. சற்று ஆழ்ந்து எண்ண வேண்டிய அடிப்படையை உடையது.

தாது என்ற நிலைமை மாறி, ஆண்களோடு பெண்களும்
சரிநிகர் சமானமாக வாழ்வ மி�ந்த நாட்டிலே

என்று பாடிய பாரதி, ‘சரி நிகர்’, ‘சமானமாக’ என்ற இரண்டு சொற்றொடர்களால் சமத்துவத்தை விளக்கினார். உறுதிப்படுத்தினார் என்றாலும், பெண்கள் பெண்களாக, பெண்மையோடு தங்கள் இயல்புக்கும், இயற்கைக்கும் ஏற்ற பொறுப்பேற்று உயரவேண்டும் என்றுதான் விரும்பினார். பெண்களும் ஆண்களும் தங்கள் இயல்பொடு, இயற்கையோடு, சமமாக வாழும் சமுதாயத்தைத்தான் பாரதி விரும்பினார்; வேண்டினார். பெண்களும், ஆண்களும் வேறுபாடற்றவர்களாக மாறிய செயற்கை நிலையை அவர் வேண்டவில்லை; விரும்பவில்லை. பெண்களின் மென்மையால் அவர்கள் மேன்மை குறைவதில்லை. அவர்கள் ‘தாய்மை’ சமத்துவத்துக்கு ஊறு செய்வதில்லை. சமத்துவத்திற்கான அடிப்படையும் வேறு.

பெண்கள், ஆண்கட்குச் ‘சரிநிகர்’ ஆனவர்கள்; ‘சமான்’ மானவர்கள். அந்தச் சமத்துவம் அவர்கட்கு எந்தத் தகுதியால் வருகிறது. எந்தத் தகுதியால் வரவேண்டும் என்பதற்கு அளவு கோலும் கொடுக்கிறார்.

எட்டும் அறிவினில் ஆணுக்கிங்கே பெண் கிளைப்பில்லை

என்று புதுமைப் பெண்கள் பிரகடனம் செய்கிறார்கள். அவர்கள், தசைவலியில் ஆண்களோடு போட்டி போட வரவில்லை. உயரத்திலும், உடல் கனத்திலும், ஒப்புமை தேடவில்லை. மனிதன் மாண்பு, மதி வளத்தால் அமைவது; அந்த வளத்தில் தாங்கள் ‘சமம்’ என்று அறிவிக்கிறார்கள்.

மலரனையர் என்பது மாறித்தான், பெண்கள் சமத்துவம் பெற வேண்டும் என்பது இல்லை. கொடியனையள் என்னும் குணநலன் மாறாமலேயே, ஒரு குலமகள் சமாளிமை வாய்ந்த குடிமகளாகவும் வாழ்வது இயலும்.

காதல் ஒருவனைக் கைப்பிழத்தே, அவன் காரியம் யானினும் கைகொடுத்து, மாதர் அறங்கள் பழமையைக் காட்டிலும் மாடசி பெறச் செய்து.....

வாழ்வது, புதுமைப் பெண்ணின் உரிமை வாழ்விற்கும், குதந்திரத்திற்கும் புறம்பானதன்று. ‘வேதம் படைக்கவும், நீதிகள் செய்யவும் வேண்டி வந்தோம்’ என்று அறிவிக்கும் புதுமைப் பெண்கள், ‘சாதம் படைக்கவும் செய்திடுவோம்’ என்கிறார்கள். சமையலுட், சாதம் படைத்தலும் தங்கள் சமத்துவத்துக்கு இழிவு என்றோ இடையூறு என்றோ அவர்கள் கருதவில்லை. ஏற்றத்தாழ்வு தொழிலில் இல்லாதபோது, அதனடிப்படையில் உயர்வு, தாழ்வு ஏற்பட முடியாது. பெண்கள் செய்வதாலேயே ஒரு தொழிலைத் தாழ்ந்ததாகக் கருதுவதே தாழ்வு மனப்பான்மைதான். ஆன், பெண்

சமத்துவம் ஒருவர் செய்த வேலையை, மற்றொருவரும் செய்வதால் வருவதன்று. உடற்கூறு, உடை ஆகியவற்றின் ஒப்புமை சமத்துவத்திற்கு அடிப்படை அன்று.

சுதந்திரம், சமத்துவம் ஆகியவற்றிற்கு, சமுதாய நீதி, பொருளாதார வலிமை ஆகியன துணை நிற்பது இன்றியமையாதது என்றாலும், அவை மட்டுமே சுதந்திரத்தையோ, சமத்துவத்தையோ உருவாக்கிவிடுவதில்லை. சுதந்திரம், சமத்துவம் என்பன ஒரு மனநிலை; அறிவுநிலை. அவை உள்ளத்தில் வளர்ந்து, உயர்ந்து நிற்க வேண்டும். ஆண்களும் பெண்களும் அவரவர் இயற்கை இயல்புடன் ஒன்றி நின்றே சரிநிகர் சமானமாக வாழ வேண்டும்; வாழ இயலும். பாரதியின் புதுமைப் பெண்களின் பிரகடனமும் அதுவே.

இடியர்ட் தொடுலி செப்புவீர்

பாரதி ஒரு விடுதலைக் கவிஞர் மட்டுமல்லர்; விடுதலைப் போராட்ட வீரர். விடுதலைக்காகக் கவிதை பாடியதோடு நின்றவர்ஸ்; கலத்தில் இறங்கிப் போராடியவர். நிவிரவாதியாகச் செயல்பட்டவர். அதன் கஷ்ட, நஷ்டங்களை அனுபவித்தவர். ஆனால் அவர் பார்வை இந்த நாட்டின் நிறந்திரா உதயத்தை; கடன்பதோடு நின்றுவிடவில்லை. அதை அவர் ஒரு நீண்ட பயங்கரத்துடன் கூறல்! குதியாக, வேண்டுமானால் ஒரு முக்கியப் பகுதியாக, மட்டுமே கருதினார். அதைத் தொடக்கமாக வைத்து இந்த நாடு வளம் பெற வேண்டிய தீவை பற்றியும், அதற்கு நாம் செய்ய வேண்டிய பணிகள் பற்றியும் அவர் அன்றே சிந்தித்திருக்கிறார்.

எழ்மை ஒரு தீமை. இந்த நாட்டின் குறைபாடுகளுள் அது முக்கியமான ஒன்று. அதை எந்த அடிப்படையிலும் பாரதி சகித்துக் கொள்பவர்கள்.

பொருளிலார்க்கிலை இவ்வுல கென்ற நம்
புலவர் தம்மொழி பொய்ம்மொழியன்று காண்;
பொருளிலார்க் கினமில்லை; துணையிலை;
பொழுதெலாயிடர் வெள்ளம் வந்தெற்றுமால்;
பொருளிலார் பொருள் செய்தல் முதற்கடன்

என்று அறுதியிட்டு அறிவுரை கூறுபவர் பாரதி. அவரது நம்பிக்கையின்படி, அமர்களாகவே ஆகும் ஆற்றல் வாய்ந்தவன் மனிதன். அவன் கேவலம் வயிற்றுச் சோற்றுக்கு வாடுவதா என்பதை நினைத்து வருந்தியவர்.

சொல்லக் கொநிக்குதா நெஞ்சம்; வெறுஞ்
சோற்றுக்கோ வந்ததிந்தப் பஞ்சம்

என்று புழுங்கியவர். தமிழர்கள் உணவும், உடையும் தேடி, நாடு கடந்து, நாடு சென்று,

ஆப்பிரிக்கத்துக் காப்பிரி நாட்டவும்,
தென்முனை யடுத்த தீவுகள் பலவினும்,
பூமிப் பந்தின் கீழ்ப்புறத் தூள்ள
பற்பல தீவினும் பரவி,

வருந்திடும் செய்தியும், மாய்ந்திடும் செய்தியும், பெண்டிரை மிலேச்சர் பிரித்திடல் பொறாது செத்திடும் செய்தியும் கேட்டுச் சிந்தையழிந்தவர். கடல் கடந்து, அந்நிய நாட்டில்

கரும்புத் தோட்டத்திலே - அவர்
கால்களும் கைகளும் சோர்ந்து விழும்படி
வருந்துகின்றனரே

.....-செக்ரு

மாடுகள் போலுமூத் தேங்கு கின்றார்

.....தெற்கு

மாகடலுக்கு நடுவினிலே - அங்கோர்

கண்ணற்ற தீவினிலே - தனிக்

காட்டினில் பெண்கள் புழுங்குகின்றார்

என்று எண்ணி எண்ணிக் கண்ணீர் வடித்தவர் பாரதி.

இவை அனைத்திற்கும் அடிப்படையானது நமது வறுமை நிலைமை. இதை எப்படியாவது மாற்ற வேண்டும்; இன்றே மாற்ற வேண்டும் என்ற எண்ணம், ஆசை அவரது கவிதைகளில் பரவி நிற்கின்றன. ‘புதிய உயிர்’ என்ற கட்டுரையில் வரும் கீழ்க்காணும் வரிகள் அவரது உள்ளக் குழுறல்களை அறிய உதவுவன :

“கல ஜனங்களுக்கும் வயிறு நிறைய உணவு கிடைக்காத ஊரில் வாழும் செல்வர்களெல்லாம் திருடர். அங்கே குருக்களெல்லாம் பொய்யர். பண்டிதரெல்லாம் மூடர். மேன்மை நிலை பெற வேண்டுமானால் கைத்தொழில்கள் பெருஞ்சும்படி செய்ய வேண்டும். சாத்தியமில்லை என்று சொல்லி ஓங்குவதிலே பயனில்லை. எப்படியேனும், எப்படியேனும், எப்படியேனும் செல்வத்தை வளர்க்க வேண்டும்.”

பாரதி பொறுமையாளர்கள். அவசரக்காரர்; ஆத்திரக்காரர் என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறோம். எப்படியாவது இந்த நாட்டை நமது வாழ்நாளில் வளமுடையதாக்க வேண்டும். வறுமையைப் போக்க வேண்டும். அது இறைவன் அருளால், மந்திரத்தினால் ஆகுமாயின், அதுவும் சரி; அது நடப்பதன்று; மற்ற வழிகளில் தான் ஆகும் எனின் அதுவும் செய்வோம் என்பது அவரது நிலை. எனவே இறைவனிடம் வரம் கேட்கும்போது,

கல்லை வயிரமணியாக்கல் - செம்பைக்
 கட்டித் தங்கமெனச் செய்தல் - வெறும்
 புல்லை நெல்லெனப் புரிதல் - பன்றிப்
 போத்தைச் சிங்கவேறாக்கல் - மண்ணை
 வெல்லத் தினிப்பு வரச் செய்தல் - என
 விந்தை தோன்றிட இந்நாட்டை - நான்
 தொல்லை தீர்த்துயர்வு கல்வி - வெற்றி
 குழும் வீரம், அறிவாண்மை

இவற்றுடன்

கூடும் திரவியத்தின் குவைகள் - திறல்
 கொள்ளும் கோழவகைத் தொழில்கள் - கூவை
 நாடும் பழக்கு வினை செய்து

இந்த நாட்டின் புகழும் பொருளும் ஒங்கச் செய்ய வேண்டும். அதற்கேற்ற வலிமையைத் தனக்குத் தர வேண்டுமென வேண்டுகிறார். தமது பாட்டுத் திறத்தால், பாரதம் மட்டுமின்றி, இப்பார் முழுவதையுமே பாலித்திட ஆசைப்படுகிறார். தாம் பாடிப் பரவும் தெய்வங்கள் பலவற்றிடமும் அவர் வேண்டுவதற்குப் பொதுவான ஒன்று உண்டு என்றால் அது பினியகன்ற, இன்னல் தீர்ந்த, வறுமை ஒழிந்த இன்ப வாழ்வை மக்கள் பெற வேண்டும் என்பது தான்.

ஞாகாசத்து நடுவே நின்று நான்
 புமண்டலத்தில் அன்பும் பொறையும்
 விளங்குக: துன்பமும் பழமையும் நோவும்
 சாவும் நீங்கிச் சார்ந்த பல்லுயிரோம்
 இன்புற்று வாழ்க என்பேன். கீதனை நீ
 திருச்செவி கொண்டு, திருவளம் ஜிரங்கி
 அங்கனேயாகுக என்பாய் ஜயனே

என வேண்டுகிறார். ஆனால் பாரதி அந்த வேண்டுதலோடு நின்றிடவில்லை. அப்படி நின்றிருந்தால் அவரது அணுகுமுறை

நமது பாரம்பரியத்தின் அடிப்படையில் அமைந்ததாகவே நின்றிருக்கும். பக்தியும், பராவலும், வேண்டுதலும், வேள்வியும் ஒருபுறமிருக்க, இன்றைய நடைமுறைக்கு ஏற்ப நரம் செய்ய வேண்டுவது என்ன என்பதையும் என்னைய பாரதி, மேலை நாட்டுச் சமுதாயங்களின் வளர்ச்சியை எண்ணுகிறார். அந்த வளர்ச்சிக்கான சூழ்நிலைகளை, துணைகளை எண்ணுகிறார். அறிவியல் கண்டுபிடிப்புகள், அவற்றின் அடிப்படையில் உருவான தொழில் வளர்ச்சிகள் ஆகியன பற்றி நினைவு கூர்கிறார். அந்தப் பாதையில் நமக்கு ஏற்ற வழி, நாமும் நடைபோட வேண்டும். அதன் மூலம் பொருளாதார வளர்ச்சி பெற வேண்டும் என்ற முடிவுக்கு வருகிறார்; இந்த எண்ணமும், முடிவும் இன்று எளிதானதாகவும், இயல்பானதாகவும் தோன்றலாம். ஆனால் அன்றைய சூழ்நிலை முற்றிலும் வேறு, சுதந்திரப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டிருந்தோர், பெரும்பாலும் விடுதலை ஒன்றே நினைவாக, அதற்கான முயற்சிகளில் முன்னின்றனர். ‘என்றெம தன்னை கை விலங்குகள் போகும்’ என்பதே அவர்கள் ஏக்கம். அது நடந்துவிட்டால், ‘எமதின்னல்கள் மடிந்து பொய்யாகும்’ என்பது அவர்கள் நம்பிக்கை. எனவே அவர்கள் பொருளாதார வளர்ச்சி பற்றி, அதற்கான திட்டங்கள் பற்றி, அவற்றை வகுப்பதற்கான கொள்கைகள் பற்றிக் கணிசமான அளவில் சிந்தனையைச் செலுத்தாத காலம். ஆங்காங்கு சிந்தித்த தேசியவாதிகளும், காந்தியடிகளால் கவரப்பட்டவர்களானமையின், இயந்திர வளர்ச்சியின் அடிப்படையில் அமைந்த பொருளாதாரப் புனரமைப்பை அவ்வளவாக வரவேற்கவில்லை. அன்றைய சூழ்நிலை பற்றி இரண்டிய எழுத்தாளரான எவ்கெனி பெத்ரோவிச் செலிஷேவ் பின்வருமாறு கூறுகிறார்:

“நெடுங்கால உறக்கத்திலிருந்து விழித்தெழுந்த தமது தாயகத்தின் புகழைப் பாடிய புலவர்கள் பலரும், ஜந்தியாவின் வருங்காலம் குறித்தும் சிந்தித்தனர். நாடு சுதந்திரமடைவதற்குப் பயன்படுத்த

வேண்டிய வழிமுறைகளையும், பிறகு நாடு பின்பற்றவேண்டிய மார்க்கத்தைப் பற்றியும் அவர்கள் வெவ்வேறு சூருத்துகளைத் தெரிவித்தனர். காந்தியார்களின் இலட்சியங்களாலும், திட்டங்களாலும் உத்துவேகம் பெற்ற பல கனிஞர்கள், பழங்காலத்துக்குத் திரும்பி விடுமோறு தமது தேசமக்களுக்கு அறைகளுவல் விடுத்தனர். அவர்கள் உடலுமைப்பையும், கைராட்டையையும் பண்டைத் தந்தை வழிச் சமுதாயக் கிராம வாழ்க்கையையும் போற்றிப் புகழ்ந்தனர். விஞ்ஞான, தொழில் நுட்ப முன்னேற்றத்தின்பால் ஓர் எதிர்மறையான போக்கை மேற்கொண்டனர்.”

அன்று இலக்கிய வானில் முடிகுடா மன்னராக விளங்கிய மகாகவி தாசூரும், இயந்திர வளர்ச்சிக்கு எதிரானவராகவே இருந்தார். அமெரிக்காவில் ‘இந்தியாவில் தேசியம்’ என்ற தலைப்பில் அவர் ஆற்றிய சொற்பொழிவில் பின்வருமாறு கூறுகிறார்.

“இன்று உலகில் காணப்படும் பெரிய தொழில் நிறுவனங்களில் எனக்கு நம்பிக்கையில்லை. அவை குருபமாக இருப்பதே படைப்பிற்கு முரணானவை என்பதைக் காட்டுகிறது. இயற்கையின் மகத்தான சக்தியானது பயங்கரத்தில் தோற்றமளிப்பதில்லை. அழகிலேயே காட்சி தருகின்றது. இயந்திர நாகரிகமானது இன்பத்தைப் பலியிட்டுப் பண்த்தைத் திரட்டுகிறது.”*

* சுப்பிரமணிய பாரதியின் கவிதை: எ.பெ. செலிஞ்சேவ் (தொகுப்பு நூல்: மகாகவி பாரதி பற்றி சோவியத் அறிஞர்கள்: சோவியத் நாடு பிரச்சரங்கள்: 1982)

இந்தி மொழிக் கவிஞரான மைதிலி சரண் குப்தாவும், 'இந்தியாவின் குரல்' (பாரத் பாரதி, 1912) என்ற பாடலில், நாம் இன்று நவீன உற்பத்திக் கருவிகளை உபயோகித்தால் நமது உழைப்பு வீணாகி விடும் என்கிறார்.

பாரதியின் பார்வை இதற்கு முழுவதும் மாறானது. பாரதியின் பொருளாதார வளர்ச்சி பற்றிய அணுகுமுறையை எவ்கெனி பெத்ரோவிச் செலிஷேவ் கீழ்க்கண்ட வாறு மதிப்பிடுகிறார்:

"அதேசமயத்தில் நாட்டின் பொருளாதார எழுச்சிக்கு அறைகூவல் விடுக்கும் குரலும் இந்தியக் கவிதையில் எழுந்தது என்றாலும், அந்நாடகளில் பாரதி தனது 'பாரத தேசம்' (1910) என்ற பாடலில், இந்தியாவின் அபிவிருத்திக்கு வகுத்துக் கொடுத்த அத்தகைய கம்பீரமான பொருண்மை யுள்ள திட்டத்தை வழங்கும் துணிவும் கவிதாவேசமும் வேறு இந்தியக் கவிஞர்கள் எவரிடமும் இருக்கவில்லை."*

'ஐப்பான் தொழிற் கல்வி' என்ற கட்டுரையில், 1916-ல் பாரதி பின்வருமாறு எழுதுகிறார்.

"கூடியவரை பிள்ளைகளை ஜப்பானுக்கு அனுப்பி, பலவிதமான தொழில்களும் சாத்திரங்களும் கற்றுக் கொண்டு வரும்படி செய்வதே பிரதான உபாயமாகும். தொழிற் கல்வியிலும், வெள்கிக சாத்திரப் பயிற்சி யிலும் நாம் மற்ற சாதியாருக்குச் சமானமாக முயலுவது அவசரத்திலும் அவசரம். ஆகாரத்திற்கு வழிதேட வேண்டும். அதிகாரம் வேண்டுமென்று கேட்கிறார்கள்; (காங்கிரஸ் சபை). நியாயந்தான். அது கிடைக்கும் வரை

* மகாகவி பாரதி பற்றி சோவியத் அறிஞர்கள் : 1982.

பிழைத்திருக்க வேண்டுமே கைத்தொழில் வளர்ச்சிக்காக உழைப்போரும் உண்மையான தேச பக்தரே யாவர்."

பாரதி கைத்தொழில் என்ற சொல்லை பொதுவான தொழில் வளர்ச்சி என்ற அடிப்படையிலேயே பயன் படுத்தியிருக்கிறார். உருவிலும், வலியிலும் மனிதனை மிஞ்சி, வளர்ந்து நிற்கும் இயந்திரம், மனிதனது தனித்துவம், மென்மை, அழகுணர்ச்சி ஆகிய உன்னதமான பண்புகட்கு ஊறு விளைவித்துவிடும் என்ற அச்சம் காந்தியடிகள், தாகூர் போன்றோர் அனுகுமுறையைப் பாதித்தது. பாரதிக்கு அப்படிப்பட்ட தயக்கம் எதுவும் ஏற்படவில்லை. அவரது பார்வை வேறு. 'உல்லாச சபை' (1916) என்ற கட்டுரையில் :

"வலிமை ஒர் அழகு. அழகு ஒரு வலிமை. இயந்திரக் கலை, நீராவி வண்டி, நீராவிக் கப்பல், வானத்தேர், பெரிய பிரங்கி, எல்லாம் அழகுதான். உயர்ந்த கவிகள், வலிமையுடைய பொருள்களை அவ்வக்காலத்தில் வழங்கிய வரையிலே வர்ணனை செய்துதான் இருக்கிறார்கள். கிடிலே புதுமை யொன்றுமில்லை.

என்கிறார் பாரதி. மேலை நாட்டில் உருப்பெற்று வளர்ந்து வந்த தொழில் யுகத்தை, அதன் பொருளாதார வளர்ச்சியை, பாரதி முழுமையும் விஞ்ஞான ரீதியாக அலசி, ஆய்ந்து, அதன் நன்மை, தீமைகளை அளந்து அறிந்து, அதை ஏற்றார் என்றோ, எதிர்த்தார் என்றோ கூற இயலாது. அன்று தாகூர் போன்றவர்கள், காந்தியடிகள் போன்றவர்கள் தங்களது பாரம்பரியப் பின்னணியின் காரணமாக, உள்ளுணர்வின் அடிப்படையில் எதிர்த்தார்கள். பாரதி தமது பின்னணியின் ஆகிக்கத்தை மீறி மேல் நின்று பார்த்தார். அவரது

உள்ளணர்வில் ஒன்றியிருந்த அறிவியல் அனுகுமுறை இயந்திர வளர்ச்சியையும், அறிவு வளர்ச்சியில் ஒரு பகுதியாகவே எண்ண வைத்தது. எனவே அவர் அறிவு வளர்ச்சியின் அடிப்படையில் ஏற்படும் மாற்றங்கள், பொதுவாக இயற்கையானவை; இயல்பானவை; ஏற்கப்பட வேண்டியவை; ஏற்றுப் பயன்படுத்தப்பட வேண்டியவை என்றே கருதினார். இம் மாற்றங்களில் வளர்ச்சியோடு இயைந்தவை நிற்கும்; மேலும் வளரும். இயையாதவை மறையும். வளர்ச்சிப் பாதையில் எதையும் முழுமையாகப் புறக்கணிப்பது பொருத்தமற்றது என்ற பார்வையினர் பாரதி. தொழில் வளர்ச்சியைப் பொறுத்தவரை இந்த அடிப்படையில் நின்றுதான்

**இரும்பைக் காய்ச்சி உருக்கிடுவீரே,
இயந்திரங்கள் வகுத்திடுவீரே**

என்று வேண்டுகோள் விடுக்கிறார். ஆயிரம், ஆயிரம் தொழில்கள் செய்து, இந்த நாட்டின் செல்வத்தை வளர்க்க விரும்பினார், வளர்க்குமாறு அனைவரையும் வேண்டினார்.

**அரும்பும் வேர்வை உதிர்த்துப் புனிமேல்
ஆயிரம் தொழில் செய்திடுவீரே**

என்று அன்பொடு கூறி,

**பெரும்புகழ் நூமக்கே யிசைக்கின்றேன்
பிரமதேவன் கலையிங்கு நீரே**

என மனம் விட்டுப் போற்றுகிறார்.

மேலை நாட்டுத் தொழில் வளர்ச்சியின் அடிப்படையில் அமைந்தவை பெரும்பாலாகக் கனரகத் தொழில்களும், பெரிய தொழில் அமைப்புகளுமாகும். அவை, அப்படியே வளரும் நாடுகட்குப் பொருந்துமா; அந்தந்த நாடுகளின் பொருளாதார வளர்ச்சி, பண்பாடு, பாரம்பரியம், கல்வி, இவற்றிற்கேற்ப அவற்றின் தொழில் வளர்ச்சியும் மாறு

பட்டிருக்க வேண்டுமல்லவா என்பன போன்ற கேள்விகள் எழலாம். வளரும் நாடுகளில் தொழிலில் வளர்ச்சியே புதிதாக இருந்த காலத்திலும் இந்தக் கேள்வி எழுப்பப்பட்டது. கடந்த 30 ஆண்டுக்கு மேலாகத் தொழிலில் வளர்ச்சியில் அனுபவம் பெற்ற பிறகும் இந்தக் கேள்வி எழுப்பப்படுகிறது. இந்தக் கேள்விக்கான பதிலின் அடிப்படையைப் புரிந்து கொள்வதாயின், மனித நாகரிகத்தின் வளர்ச்சியை எண்ண வேண்டும்.

வேட்டையாடும் பருவத்திலிருந்த மனிதன் இயற்கை தந்த காய், கனி, இலை வகை, இறைச்சி என்பனவற்றை உண்டு வாழ்ந்தான். தானாக எந்த வளத்தையும் பயன் படுத்தி, எதையும் உருவாக்கும் ஆற்றலை அவன் முதலில் பெறவில்லை. பெயர் தெரியாத ஒரு மேதை, கலப்பையைக் கண்டுபிடித்த பொழுது மனிதன் வேளாண்மை நாகரிகத்திற்கு வித்திட்டான். நில வளத்தையும் நீர் வளத்தையும் பயன் படுத்தினான். காயும், கனியும், கதிரும் விளைக்கும் வழிவகைகளைக் கண்டான். தான் விளைவித்ததை வைத்து விலங்குகளையும் பராமரித்தான். வேலைக்குத் தன் தோள் வலிமையையும், விலங்குகளின் உடல் வலிமையையும் பெரும்பாலும் நம்பி அவன் பணி நடந்தது. ஆங்காங்கு காற்று, நீர், எரிபொருள்களின் வெப்பம் ஆகியவற்றின் சக்தியும் கைகொடுத்தன. பொதுவான வேளாண்மை நாகரிகம், அதன் பொருளாதாரம் ஆகியன, தசை வலியையும், நில, நீர்வளத்தையும் நம்பி நின்றவை. இந்த அடிப்படையில் சிறுசிறு நடைமுறை மாற்றங்களுடனும், மிகுந்த பொருளாதார வேறுபாடுகளுடனும் பண்டைச் சமுதாயங்கள் நிலவின. இதைத் தொடர்ந்து அடுத்த கட்டமாக உருவானதுதான் தொழில் நாகரிகம். இதில் நில வளம், நீர் வளம் இவற்றுடன் கனி வளமும், எண்ணேய் வளமும் பயன்படுத்தப்பட்டன. வேலை செய்யும் ஆற்றலை இயற்கையின் எரிபொருள்களி

விருந்தும் பெறுவது இயல்வதாயிற்று. இதற்குக் கருவியாக அமைந்தது நீராவி இயந்திரம். கலப்பைக்கு அடுத்த கருவிப் பூரட்சி நீராவி இயந்திரம். இந்த வளர்ச்சியின் முக்கியமான கூறுபாடு, மனிதன் தன் தொழிலுக்குத் தசை வலியை மட்டும் நம்பாமல், இயற்கைப் பொருள்களில் அடங்கியிருக்கும் சக்தியைப் பயன்படுத்திக் கொள்ள இயலும் என்பதுதான். இதைச் சாதித்தது 'நீராவி இயந்திரம்'. மனித வளர்ச்சியில் இது ஒரு மகத்தான் சாதனை. இது தொழில் யுகத்தைத் தோற்றுவித்தது. வரலாற்றுக் கண்ணோட்டத்தில் தொழில் நாகரிகம் ஒரு புதுயுகம்; ஒரு முக்கியமான வளர்ச்சிப்படி. எந்த ஒரு சமுதாயமும் அதைப் புறக்கணிக்கவோ, அல்லது அதன் அடிப்படைகளை அலட்சியப்படுத்தவோ இயலாது. அதன் விளைவுகளைப் பயன்படுத்தும் வழியும், வகையும் வேண்டுமானால் நாட்டுக்கு நாடு மாறலாம். இந்த வளர்ச்சியைத் தற்குறிச் சமுதாயங்கள் பயன்படுத்த இயலாது; கல்வி தேவை. வேண்டிய அளவிற்குக் கல்வி முன்னேற்றம் கண்டிருந்த நாடுகள் அவை அன்றிருந்த நிலைமைக்கேற்பத் தொழில் யுகத்தில் காலடி வைத்து வளர்ந்தன; வேளாண்மை, நாகரிகத்தை விட்டு விலகாதிருந்த ஆசிய, ஆப்பிரிக்க நாடுகள், இன்னும் இப்புதிய யுகத்தில் புகுவதில், ஒருபுறம் கண்மூடித்தனமான ஆர்வமும், ஆவலும் இன்னொருபுறம், புரிந்து கொள்ள இயலாத தயக்கமும் காட்டி வருகின்றன. தொழில் நாகரிகத்தின் குறை நிறை பற்றிய விவாதங்கள் முடிவு பெறவில்லை. தொழில் நுட்பமும் தொழில் வளர்ச்சியும் தேவை என்றாலும், மேலை நாட்டு அனுபவங்களை, வேரோடு பெயர்த்து நமது மன்னில் நடவு செய்வது இயலாது என்ற முடிவுக்கு வந்திருக்கிறோம். இந்தச் சூழ்நிலையில் எழுந்ததுதான் 'உகந்த தொழில் நுட்பம்' (Appropriate Technology) என்ற தக்குவம். அடிப்படையில் இது காந்தியத்துக்கும் ஓரளவு இயைந்த அனுகுமுறை என்று

கூறலாம். இதை விவரிப்பது இங்கு தேவையான ஒன்றல்ல. சுருங்கச் சொன்னால், நாம் அறிவியல், தொழில் நுட்ப வளர்ச்சியை ஏற்ற அளவில், இயன்ற அளவில் பயன்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். அதே சமயத்தில், வழக்கத்திலிருந்து வரும் தொழில்களைத் திடீரன்று புறக்கணித்து, அங்கு முழுமையாக நவீன இயந்திரங்களைப் புகுத்த நினைக்கக் கூடாது. பண்டைத் தொழில்களைப் புதுப்பித்து, அவற்றின் உற்பத்தித் திறனையும் வளர்க்க வேண்டும். உற்பத்தி செய்யப்படும் பொருள்களையும் இன்றைய தேவைக்கும், மக்கள் இரசனைக்கும் ஏற்ப மாற்ற வேண்டும். அத்துடன் தொடர்ந்து பல புதிய துறைகளை உருவாக்க வேண்டும். நவீன தொழில் நுட்பங்களையும் அவற்றின் அடிப்படையிலமைந்த தொழிற்சாலைகளையும் நமது கல்வி, பொருளாதார வளர்ச்சிக் கேற்ப அமைக்க வேண்டும்.

பாரதி தொழில் பற்றிப் பேசும்பொழுது, ‘மண்ணெண்டுத்துக் குடங்கள் செய்யவும்’ சொல்கிறார். ‘இரும்பைக் காய்ச்சி உருக்கி ‘இயந்திரங்கள் செய்யவும்’ சொல்கிறார். ஊர்ந்து செல்லும் வண்டிகளும் செய்யச் சொல்கிறார்; உயரப் பறக்கும் ஊர்திகளும் வேண்டும் என்கிறார். எனவேதான்.

**ஞடைகள் செய்வோம், உழூபடைகள் செய்வோம்
கோணிகள் செய்வோம் : இரும்பாணிகள் செய்வோம்
என்றவர்,**

**நடையும் பறப்பு முனைர் வண்டிகள் செய்வோம்
ஞாலும் நடுங்கவரும் கப்பல்கள் செய்வோம்**

என்கிறார். தொழில் யுகத்தினைத் தோற்றுவித்தவை புதிய வளங்களும் அவற்றைப் பயன் படுத்தும் திறனும். அதற்கு அடிப்படையாக அமைந்தது அறிவியல், தொழிலியல் வளர்ச்சி. அவற்றைப் படைத்துப் பயன்படுத்தும் கலைகளை

பாரதி மேன்மைக் கலைகள் என்கிறார். அவற்றை அந்நிய மொழியில் கற்றால் அவை நமது மண்ணோடும், வாழ்வோடும் ஒன்றியவையாக முடியாது; நம் சொத்தாக மாற இயலாது. எனவேதான் அவையனைத்தும் தமிழில் வேண்டுமென்றார். நம் மொழியில் கற்று, நமது திறனின் அடிப்படையில்

காசி நகர்ப்புலவர் பேசும் உரைதான்
காஞ்சியில் கேடபதற்கோர் கருவி செய்வோம்
என்கிறார்.

பாரதி நமது அடிமை வாழ்வை, மான உணர்வின், உரிமைக் கொள்கையின் அடிப்படையில், மற்றும் தர்ம, அதர்மக் கோட்பாடுகளின் வழியில் மட்டும் பார்க்கவில்லை. அதைப் பொருளாதாரக் கோணத்திலும் பார்க்கிறார். அந்நிய ஆதிக்கக்காரர்களைப் பார்த்து,

பொழுதெலாம் எங்கள் செல்வம் கொள்ளை கொண்டு
போகவோ - நாங்கள் சாகவோ,
என்ற கேள்வியை எழுப்புகிறார். யாம்

வெட்டுக்கனிகள் செய்து தங்கம் முதலாம்,
வேறுபல பொருளும் குடைந்தெடுப்போம்:
எடுத் திசைகளிலும் கொண்டிவை விற்றே,
என்னும் பொருள் அனைத்தும் கொண்டு வருவோம்

என்று பிரகடனம் செய்கிறார்.

இந்தியா இன்னும் ஒரு வேளாண்மை நாடு. நமது நாட்டுச் செல்வத்தில் கணிசமான பகுதி, நில வளமும், நீர் வளமும் தருவதுதான். ஆனால் இந்தச் செல்வங்களில் முக்கியமான தான் நீர், பரவலாக, சமமாக நமது நாட்டில் அமையவில்லை. ஒரே பருவத்தில், நாட்டின் ஒரு பகுதியில் பெருத்த மழையும், வெள்ளமும், இன்னொரு பகுதியில் வறட்சியும், பஞ்சமும்,

கோர தாண்டவம் ஆடும் அவலத்தை நாம் அடிக்கடி காண்கிறோம். குடிக்கும் நீருக்கும் வழியின்றிக் குடம் தலையேந்திக் கால் கடுக்க நடந்தே காலத்தைக் கழிக்கும் பெண்கள் கூட்டம்; வறண்ட நிலம், வாடிய பயிர் இவற்றைப் பார்த்துப் பார்த்து மனம் குழுறும் குடியானவர் பெருமக்கள் ஆகிய காட்சிகள் நமக்கு நடைமுறையாகிவிட்ட அம்சங்கள். அதே சமயத்தில் நாட்டின் சில பகுதிகளில் ஆற்று நீரின் கணிசமான பகுதி இன்றும் (1983) பயன் படுத்தப்படாது கடலில் கலக்கின்றது. இந்தியா முரண்பாடுகளையே முறையாகக் கொண்டு விட்ட நாடு. அவற்றில் இதுவும் ஒன்று. இதை மாற்றுவதற்கான நடவடிக்கைகள், சில நுட்பமான, தொலை நோக்குள்ள கொள்கைகளின் அடிப்படையில்தான் அமையவேண்டும். பாரதி இந்தச் சிக்கலை, அதன் முழுப்பரிமாணத்தோடு அறிந்திருப்பார் என நாம் என்ன இயலவில்லை. இருந்தாலும், அவர்

வங்கத்தில் ஓடிவரும் நீரின் மிகையால் மையத்து நாடுகளில் பயிர் செய்குவோம்

என்று பிரகடனம் செய்யும் பொழுது நம் மெய் சிலிர்க்கிறது. சுருங்கச் சொன்னால், கங்கை-காவிரி இணைப்பு என்று ஆட்சியினரும், அரசியல்வாதிகளும் ஏதோ அவ்வப்பொழுது கூறிவரும் திட்டத்தில் ஒரு பகுதியை அன்றே முடித்து வைக்கிறார். கவிஞர்களும் கற்பனை என்றாலும் சமுதாய வாழ்வின் பலவகைத் தேவைகளையும், தொடர்புள்ள துறைகளையும் ஊடுருவிக் கண்ட பார்வையினடிப்படையில் தான் இப்படிப்பட்ட ஒரு கருத்து இலக்கியமாக முடியும். நமது கவிஞர்கள் ஆற்றின் வளத்தைப் பாடியவர்கள். வெள்ளப் புனலின் வேகத்தைப் பாடியவர்கள். ஆனால் அதன் படுகையை மாற்றி அதை இன்னொரு படுகைப் பகுதிக்குத் திருப்பி, வறண்ட நிலத்தை வளமாக்குவது பாரதக் கவிஞர் பண்டை மரபுக்கு இயைந்ததல்ல.

'தண்ணீர் பட்டபாடு' என்பது தமிழ் வழக்காயினும் இன்று நமது பெரும்பாடு 'தண்ணீர் இல்லாத பாடு' தான். இன்றைய சூழ்நிலையில், உலகின் பல நாடுகளில், பரவலாக இல்லாவிட்டனும், குறிப்பிட்ட பகுதிகளில், தண்ணீர்ப் பஞ்சம் தலை தூக்கியிருக்கிறது. நீர் ஏதோ வேளாண்மைக்கும், சூடிப்பதற்கும், மற்ற அன்றாட வாழ்க்கைக்கு மட்டும் தேவையானது என்பதல்ல. தொழில் வளர்ச்சிக்கு நீர் தேவை. ஒரு நாட்டின் சமுதாய, பொருளாதார வாழ்வு முழுவதிலும் வியாபித்திருப்பது நீர். எனவேதான், சங்ககாலப் புலவர்கள்

ஞம் தொடு வளம் பெருக்கிய

மன்னர்களை வாயார வாழ்த்தினர்.

'நிலன்நெளி மருங்கில் நீர் நிலை பெருகத் தட்டோரம் மீவண் தட்டோரே'

என்றும் அன்றைய அரசர்களைப் போற்றினர்.

நீர் ஒரு பொருளாதாரத் தகுதியடைய பொருளாக உருவாகிவிட்ட தென்றாலும், இன்னும் அது ஏற்றுமதி இறக்குமதிப் பொருளாகவில்லை. ஒரே நாட்டில் கூட ஒரு நதியின் படுகையிலிருந்து, உபரி நீர் இன்னொரு நதிப்படுகையின் தேவையைத் தீர்க்கத் திருப்பி விடப்படுவதில்லை. அந்த உபரி நீர் கடலில் சென்று கலப்பது ஒப்புக் கொள்ளப்பட்ட ஒன்று. இந்த நடைமுறையை மாற்றுவதில் எத்தனையோசிக்கல்கள் இருக்கின்றன. நாட்டின் சில பகுதிகளில், முழுமையாகப் பயன்படுத்த இயலாத மிகுதி நீரை மற்ற பகுதிக்குத் திருப்புவது, எனிதாக இல்லை. அது வெறும் பொறியியல் பிரச்சினை மட்டுமல்ல. அரசியல், சமுதாயப் பிரச்சினையும் ஆகும். 'படுகைவிட்டுப் படுகை நீர்ப் பரிமாற்றம்' (Interbasin Transfer of Water) இன்னும் ஒரு பரவலான நடைமுறைக் கொள்கையாகவில்லை. ஆங்காங்கு சில திட்டங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டு இருப்பதையும் மனதிற்

கொண்டே அவ்வாறு கூறுகிறோம். படுகை தாண்டி 'நீர்ப் பரிமாற்றம்' செயல்படுத்தப்படாது, இந்தியா போன்ற ஒரு நாட்டின் நீர்ப் பிரச்சினையைத் தீர்க்க முடியாது. நமது பிரச்சினை வறட்சி மட்டுமல்ல; வெள்ளமுமாகும். நீர்ப் பரிமாற்றம் நடைமுறைப்படுத்தப்பட வேண்டுமானால், நீர்வளம் ஒரு தேசியச் சொத்தாக வேண்டும். இது முதல் கட்டம். நாம் இந்தப் படியில் கூட இன்னும் அடியெடுத்து வைக்கவில்லை. ஆனால் பாரதி, கிட்டத்தட்ட முக்கால் நூற்றாண்டிற்கு முன்பாகவே, 'வங்கத்தில் ஓடிவரும் நீரின் மிகையால், மையத்து நாடுகளில் பயிர் செய்குவோம்' என்று அறிவித்துவிட்டார். அவரது பார்வை, அவர் வாழ்ந்த காலகட்டம் மட்டுமல்ல; அடுத்த பல தலைமுறைகளையும், இன்றைய நமது தலைமுறையையும் தாண்டிச் செல்கிறது.

பாரதி தான் வாழ்ந்த காலத்தின் முக்கியமான போராட்டங்கள், நிகழ்ச்சிகள், அன்றாடப் பிரச்சினைகள் ஆகியவற்றில் ஆழ்ந்த ஈடுபாடு கொண்டிருந்தார். அதே சமயத்தில் அவற்றையெல்லாம் கடந்து, பொதுவான மானிட வாழ்வின் ஒழுங்கையும், ஒட்டத்தையும் எண்ணினார். அது செல்லும் திசை, அதைச் செலுத்தும் சக்தி, அதில் ஏற்படும் மாற்றம், அதனால் உருவாகும் விளைவு பற்றிய அவரது உள்ளத் தெளிவுக்கு அவரது அனுகுமுறை துணை நின்றது. புதுமையில் பொருந்தாத அம்சங்கள் இருந்தமையையும் அவர் கண்டார். அதற்காக அவர் புதுமையையே புறக்கணிக்க வில்லை. அவரது கடவுள் நம்பிக்கை, சமய ஈடுபாடு பாரம்பரியப் பற்று, தேச பக்தி, எதுவும். அவரது ஆய்வுத் திறனை, மெய்ப்பொருள் காணும் அறிவின் ஆட்சியை அடிமைப்படுத்தியது இல்லை. அறிவியல் வளர்ச்சி, அதன் விளைவாக வளர்ந்த தொழில் யுக மலர்ச்சி ஆகியவற்றை பாரதி மானிட வளர்ச்சியின் உயர்வில் ஒரு படியாகவே எண்ணினார்; எனவே வரவேற்றார்.

பல கல்வி நாள் பாகூர் உயர்த்திலோடு

“மாற்றி வையம் புதுமையுறச் செய்து மனிதர் தம்மை அமரர்களாக்க” விழைந்தவர் பாரதி. அந்த வளர்ச்சிக்குப் பாதை வேண்டும்; அந்தப் பயணத்துக்குத் துணை வேண்டும். அந்தப் பயணத்தைத் தொடங்குமுன் சமுதாயத்தின் சில அடிப்படைத் தேவைகளும் கவனிக்கப்படவேண்டும். இவற்றை அறிந்திருந்தார் பாரதி.

நானை அமரனாகும் வாய்ப்புள்ளவனான மனிதனின் இன்றைய நிலை, சொல்லக் கொதிக்கும் ஒன்று. சோற்றுக்கும் பஞ்சம் என்ற அவைம்; சிலருக்கோ, பலருக்கோ அது எங்கும் இருக்கிறது. எனவே முக்கியத் தேவைகள் முதலில் பூர்த்தி செய்யப்படவேண்டும். ஆசைகள் பலவும் அவை எவ்வளவு உயர்ந்தவையாயினும், அவை அடிப்படைத் தேவைகட்குப் பின்னர்தான். இதை உணர்ந்த பாரதி முதலில்,

**வயிற்றுக்குச் சோறிடல் வேண்டும்-இங்கு
வாழும் மனிதருக் கெல்லாம்**

என்று விரும்பினார்; வேண்டினார்; அதற்கு வழியையும் அடுத்த வரிகளில் சொல்கிறார். அது சுருக்கமான, ஆனால் மிகுந்த தொலை நோக்குள்ள வழிமுறை.

**பயிற்றிப் பலகல்வி தந்து, இந்தப்
பாரை உயர்த்திடல் வேண்டும்**

மனிதனின் முன்னேற்றப் பாதையில் ஊன்றுகோலும், உறுதுணையும் கல்விதான் என்பது பாரதியின் தெளிவு. பாரதி பேசும் ‘பல கல்வி’யின் முக்கியத்துவத்தை உணர்வதற்குத் துணையாக அறிவியல், தொழில் நுட்ப வளர்ச்சி கண்ட இன்றைய உலகில், கல்வியின் இடம் பற்றிப் பொதுவாக ஒரு சில கூற வேண்டுவது முக்கியமானது. பண்டைய வேளாண்மை நாகரிகத்தில், ‘கல்வி’ ஒரு பொருளாதாரத் தேவையாக இருக்கவில்லை; அது ஒரு சமுதாயத் தேவையுமல்ல. மக்களது அன்றாடத் தேவைகளான உணவு, உடை, வீடு ஆகியவற்றிற்கு, யாரும் எழுதப் படிக்கத் தெரிந்தவர்களை நம்பி இருக்கவில்லை. கல்வி ஒரு அலங்காரப் பொருள்; அணிகலன்; யாரோ ஒருசிலர் மட்டும் பெற்று மகிழ்ந்த வாய்ப்பு. அவ்வளவுதான். நாட்டின் தேவைகளை நிறைவேற்றத் தேவைப்பட்டது உடல் உழைப்பு. பரம்பரையாகப் பெற்றுவந்த பயிற்சி. கொல்லரும், தச்சரும், குயவரும், பிறரும், வேளாண்மை செய்வோரும், பள்ளி சென்று தங்கள் தொழிலைப் பயின்றவர்கள் அல்லர். அவர்கள் திறன் பாரம்பரியச் சூழ்நிலையில் பெற்ற பயிற்சியில் வந்தது.

பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் தொடங்கி, கடந்த இருநூற்றைம்பது ஆண்டுகட்கும் மேலாக வளர்ந்து வரும் தொழில் யுகத்தில்தான் கல்வி ஒரு பொருளாதாரத்

தேவையாயிற்று. அந்த நிலையும் படிப்படியாக உருவாயிற்று. கைத்தொழிலுக்குக் கல்வி இன்றியமையாததன்று; அது பழக்கத்தால் வருவது; பயிற்சி மட்டுமே அதற்குத் தேவை. ஆனால் தொழில் நாகரிகம் என்பது அறிவியல், தொழில் நுட்பம் இவற்றின் துணை கொண்டு அமைந்தது. அறிவியலையும், தொழில் நுட்பத்தையும் பயன்படுத்தக் கல்வி தேவை. தற்குறிச் சமுதாயம் அறிவியல், அதன் துணை கொண்டமைந்த தொழில் நுட்பம் ஆகிய புதுமைக் கருவிகளைப் பயன்படுத்த இயலாது. எனவே, கல்வி ஒரு பொருளாதாரத் தேவையாக மாறியதே தொழில் நாகரிகத்தின் ஒரு சிறப்பான கூறுபாடு.

இங்கு ஒரு சான்று கூறுவது பொருந்தும். இந்த நாற்றாண்டின் தொடக்கத்தில், அமெரிக்காவில், தொழில் செய்த 20 பேர்களில் 18 பேர் உடலுழைப்பாளர்கள்; கைத்தொழிலர் (Handworkers). இருவர் மட்டுமே கல்வியடிப்படையில் பணி செய்தவர்கள்; கல்வித் தொழிலர்; (Knowledge workers). ஆனால் அதே அமெரிக்காவில் 1965-ல், 20 பேரில் 15 பேர் கல்வித் தொழிலர். ஐவர் மட்டுமே கைத்தொழிலர். இந்த ஐவரும் கூடத் தற்குறிகள் அல்லர். கணிசமான கல்வி பெற்றவர்கள். இந்தியா போன்ற முன்னேறும் நாடுகளில் நாம் படித்தவர்க்கு வேலையில்லாத திண்டாட்டம் பற்றி வாதித்துக் கொண்டிருக்கிறோம். தொழில் துறையில், பொருளாதார வளர்ச்சியில் முன்னேறிய நாடுகளில் படித்தவர்களுக்கு வேலையில்லாத பிரச்சினையும் உண்டு என்றாலும், படியாதவர்க்கு வேலை காண்பது இன்று அதனினும் பெரும்பாடாக இருக்கிறது.

மேலும் கூறப்போனால் அமெரிக்கா, இன்னும் ஐரோப்பாவில் சில நாடுகள் போன்றவை, 1950-க்குப் பின் தொழில் யுகத்தையும் கடந்து, ‘கல்வியுகம்’ என்று கூறத்தக்க

புது யுகத்தில் கால் வைத்திருக்கின்றன. இந்த யுகத்தின் தத்துவம், கல்வியறிவே (Knowledge) ஒரு பெரிய வளம் (Resource); இயற்கை வளங்கள் அனைத்திலும் ஏற்றம் மிக்க ஒன்று என்பதாகும். கடந்த 30 ஆண்டுகளில் இந்த நாடுகளின் பொருளாதார வளர்ச்சி, புதிய இயற்கை வளங்களைக் கண்டதன் மூலம் அமையவில்லை. புதிய தொழில் நுட்பம், புதிய செய்முறை இவற்றினடிப்படையில் அமைக்கப் பட்ட புதிய பொருள்கள் ஆகியவற்றின் மூலம் அவர்கள் வளர்ச்சி அமைந்திருக்கிறது.

இன்றைய நிலைமையைச் சுருக்கமாகக் கூறுவதானால், செல்வம் பெற்ற நாடுகள் தான் தங்கள் மக்கட்குக் கல்வி வாய்ப்பைக் கொடுக்கலாம் என்றிருந்த நிலை மாறிக் கல்வி பெற்ற மக்கள் தான் இனிச் செல்வம் பெற முடியும் என்ற சூழ்நிலை உருவாகி வருகிறது.

‘அறிவுடையார் எல்லா முடையார்’ என்று வள்ளுவர் சொன்னது அவர் காலத்தில் ஒரு உயர்வு நவீற்சி; முழுமையான சமுதாய உண்மையன்று. தொலைநோக்குள்ள சொல் என்று வேண்டுமானால் கூறலாம். ஆனால் 21ஆம் நாற்றாண்டில் அது ஒரு நடைமுறை உண்மையாகிவிடும்.

ஏறத்தாழ, நாற்றுக்கு 90 விழுக்காடு தற்குறிகளாய் இருந்த சமுதாயத்தில் வாழ்ந்தவர் பாரதி. இந்திய சமுதாயம் அன்று முழுமையாக வேளாண்மைச் சமுதாயமாகவே இருந்தது. தொழில் நாகரிகத்தின் சுவடுகள் ஏதோ அங்குமிங்கும் தெரிந்தன. எழுதப் படிக்கத் தெரிந்தோர் பெரும்பாலும் ஆங்கில ஆட்சிக்கு, அதுவும் சிறிய அளவில் தேவைப் பட்டனர். அவ்வளவுதான். அந்தச் சூழ்நிலையில், “பயிற்றிப் பல கல்வி தந்து இந்தப் பாரை உயர்த்திடல் வேண்டும்” என்று கல்வியை அன்றே ஒரு வளர்ச்சிக் கருவியாகக் கண்ட பாரதியின் பார்வை எண்ணி எண்ணி வியக்கத்தக்க ஒன்று.

கற்றவர்க்குச் சென்றவிடமெல்லாம் சிறப்பு; பிச்சை புகினும் கற்கை நன்று; அறிவுடை ஒருவனை அரசனும்

விரும்பும் என்ற வகையில் நமது நாட்டில் வாழையடி வாழையென வந்தமரபைப் பாரதியும் காத்தார் என்று யாரும் கூறுவதற்கில்லை. ‘பலகல்வித் தத்துவம்’ நமது புலவர்கள் பாடாத ஒன்று. பல கல்வி வாய்ப்பு என்பது இன்று கூட முழுமையாக நமது நாட்டின் கல்வித் துறையினர் படைக்காத ஒன்று. இரண்டாவதாக ஒழுக்கம், நீதி பற்றிப் பேசுவதற்கோ, கதையும், காவியமும் படைப்பதற்கோ, வெறும் பொழுதுபோக்குச் சாதனமாக இயங்கவோ மட்டும் பாரதி கல்வி பற்றிப் பேசவில்லை. சமுதாயம் உணவும், உடையும், உறையுளும் பெறக் கல்வி வேண்டும் என்று கருதினார் பாரதி. தொழிலாளர் என்ற கட்டுரையின் கீழ்க்காணும் பகுதிகள் அவரது அணுகு முறையைத் தெளிவாக்குகின்றன:

“இங்ஙனம் எல்லா வகுப்புக்களையும் சேர்ந்த எல்லா மனிதரிடையேயும் கல்வியும் அதன் விளைவுகளாகிய பலவகைப்பட்ட அறிவுப் பயிற்சிகளும் பரவி விடுமானால், அதனின்றும் கைத்தொழிலாளிகள், கல்விப்பயணைக் காவியங்கள் கீர்றுவதிலும், பழப்பதிலும் மாத்திரமே செலவிடும் வழக்கம் மாறிப் போய் அவரவர் தத்தமக்கு உரிய தொழில்களிலும் கல்வியறிவைப் பயன்படுத்தத் தொடங்குவார்கள். இதனின்றும் கிடுவரை உலகத்தில் கைத்தொழிலாளர் பரம ஏழைகளாக கிருந்து வரும் நிலைமை நீங்கி, மேன்மேலும் கைத்தொழிலாளருக்குள்ளே செல்வம் வளர்ச்சி பெற்றுவர ஏதுவுண்டாகும்.”

*

*

*

“அறிவே வலிமை - கல்வியே செல்வத்தின் தாய்”

*

*

*

“காவியங்கள் எழுதுவதற்கு மாத்திரம் பழக்காமல், பலவகை வியாபாரங்களுக்கும், தொழில்களுக்கும் வேண்டிய பழப்புகள் பழத்து அவற்றை ஊக்கத்துடன் கையாளுவோருக்கு

மேன்மேலும் செல்வம் பெருகும். ஆதலால் தொழிலாளிகளே, கல்விப்பயிற்சி செய்யுங்கள். உங்கள் மக்களுக்கும் கல்வியறிவு மிகுவதற்குள்ள வழி செய்யுங்கள்."

கற்பனை உலகில் நின்று கொண்டு, காலந்தொட்டுக் கல்வியின் பெருமையைப் பாடியவர்கள் நமது புலவர்கள். கவிஞரின் நெஞ்சில், செயலுக்குத் துணை நிற்கும் சிந்தனைகள் இவ்வளவு தெளிவுடன் ஒளிர்வது என்னிவியக்கத்தக்கது.

அடிமைக்கு விடுதலை கல்வியால் வரவேண்டும். ஏழையின் ஏழ்மை கல்வியால் தீர வேண்டும். பெண்கள் தமது பெருமையைக் கல்வியால் அடைய வேண்டும். காண வேண்டிய வளர்ச்சிகள் அனைத்திற்கும் வழிகாணும் கண்ணும் கல்வி; வளர்ச்சியை உருவாக்கும் கருவியும் கல்வி என்று என்னிப் பாடியவர் பாரதி. தலைமுறை, தலைமுறையாகக் கோவில் கட்டுவதையும், அதனருகில் குளம் வெட்டுவதையும், தண்ணீர்ப் பந்தல் வைப்பதையும், சத்திரம் கட்டுவதையும் புண்ணியமென்று போற்றி வந்த சமுதாயத்தை நோக்கி ‘அன்னயாவினும் புண்ணியம் கோடி, ஆங்கோ ரேழைக் கெழுத்தறிவித்தல்’ என்கிறார் பாரதி.

கற்ற சமுதாயத்தைப் படைக்க ஒருவர், இருவர் போதார். அனைவரும் கைகொடுக்க வேண்டும். இந்த முயற்சி மக்கள் இயக்கமாக மலர வேண்டும், எனவே:

நிதி மிகுந்தவர் பொற்குவை தாரீர்
நிதி குறைந்தவர் காசுகள் தாரீர்
அதுவுமற்றவர் வாய்ச்சொல் அருளீர்
ஆண்மையாளர் உழைப்பினை நல்கீர்
மதுரத் தேமொழி மாதர்கள் எல்லாம்
வாணி புசைக்குரியன பேசீர்

எதுவும் நல்கிடுங் கெவ்வகையானும்

இப்பெரும்பணி நாட்டுவேம் வாரீர்

என்று அழைக்கிறார். இந்த முயற்சிகளின் பயனாக

வீடுதோறும் கலையின் விளக்கம்

வீதிதோறும் இரண்டாரு பள்ளி

நாமேற்றிலு முன்ன ஊர்கள்

நகர்களாங்கும் பலப்பல பள்ளி

ஏற்பட வேண்டும். இதற்குப் பின்னும் கல்வியிலாத ஊர் இருக்குமாயின்,

தேடு கல்வி யிலாத ஒருரைத்

தீயினுக் கிரையாக மடுத்தல்

வேண்டுகிறார் பாரதி. வேத காலத்திலிருந்து கல்வியின் பெருமையை நமது முன்னோர்கள் தொடர்ந்து பாடினார்கள் என்றாலும், இதில் அடிப்படை வேறுபாடு உண்டு. ‘அனைவருக்கும் கல்வி’ (Universal Education) என்பது பண்டைச் சமுதாயம் என்னிப் பார்க்காத ஒன்று. இயந்திரமும், அச்சும் இல்லாத காலத்தில் பெரும்பாலும் அது இயலாத ஒன்றுமாகும். அனைவரும் எழுதப் படிக்கத் தெரிந்த சமுதாயம் இருபதாம் நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதியான இன்று கூட ஒருசிலதான். உலக மக்களில் 15 வயதுக்கு மேற்பட்டவர்களில் இன்றும் (1980) நூற்றுக்கு சமார் 30 பேர் தற்குறிகள். கலைமகளை வழிபட்டு ஆண்டுதோறும் விரதமிருந்து, விழா எடுக்கும் இந்தியத் துணைக் கண்டத்தில் 1981-கணக்குப்படி நூற்றுக்கு 57 பேர் எழுதப்படிக்கத் தெரியாதவர்கள். பாரதி வாழ்ந்த காலத்தில் இந்த இருட்டில் வாழ்ந்தோர் தொகை 100க்கு 90க்குக் குறையாது. அந்தச் சூழ்நிலையில் நின்று,

**தேடுகல்வி யிலாத ஒருஷைத்
தீயினுக்கு இரையாக மடுத்தல்**

வேண்டுமென அவர் எண்ணியது, ஒரு கவிஞரின் முரட்டுத் துணிச்சல் அல்ல : ஒரு சிந்தனையாளனின் தெளிவில் பிறந்த துணிவுக்குக் கவிஞர் கொடுத்த வடிவம். ஊடுருவும் பார்வையின் ஓளியில் கண்ட உண்மையின் பிரகடனம்.

கல்வியிலாத இடம்தான் அடிமைத்தனத்தின் பிறப்பிடம். அநீதிகட்குப் புகலிடம். கல்லாத மக்கள் உண்மையான சுதந்திரத்தைப் பெறுவதில்லை. அவர்கள் ஒரு விலங்கை அறுத்தெறிந்தால் இன்னொரு விலங்கை அணிபவர்கள். ஏய்க்கும் கும்பல்கள் பல. அவற்றுள் ஒன்றின் ஆதிக்கச் சக்தியினின்று விடுவிக்கப்பட்டால் இவர்கள் இன்னொரு கும்பலின் ஆதிக்கத்திற்கு ஆளாகுபவர்கள். பாரதி அடிமைத்தனத்தை அடியோடு அழிக்க விரும்பியவர். விலங்கு மாற்றத்தை விடுதலை என்று எண்ணியவர் அல்லர். எசமான மாற்றத்தைச் சுதந்திரம் என்று அவர் ஏமாந்தத்தில்லை.

கல்வி வேண்டும் என்று வற்புறுத்தும் பாரதி, அதை ஒரு வளர்ச்சிக் கருவியாகவும் கருதினார் என்பதற்கு அவர் எப்படிப்பட்ட கல்வியை விரும்பினார் என்ற ஆய்வு துணை செய்யும். அன்றைய கல்வியைப் பாரதி கடுமையாக விமர்சிக்கிறார்.

**நதியுயிர்ச்சிறு சேவகர், தாதர்கள்
நாயெனத்திரி ஒற்றர், உணவினைப்
பெரிதெனக் கொடு தம்முயிர் விற்றிடும்
பேழயர், பிறர்க் கிச்சகம் பேசுவோர்
கருது மிவ்வகை மாக்கள் பயின்றிடும்**

கல்வி என்கிறார். அதன் குறைபாடுகளை மேலும் பேசும் பொழுது, பாரதி இருபதாம் நூற்றாண்டுக் கல்விக்குத்

தேவையாக தன இன்று நாம் கருதும் ஒரு முக்கியமான கூறுபாட்டை அன்றே குறிப்பிடுகிறார். கல்வி பற்றிய பாரதி பாடல்களில் எண்ணிப் போற்ற வேண்டிய அம்சம் இதுவாகும். கல்வி வாழ்வொடு இயைந்து இருக்க வேண்டும். வாழ்க்கையின் தேவைகட்குப் பயன்பட வேண்டும். அஞ்சைய கல்வி அப்படி இல்லை என்பதை எண்ணி ஏங்குகிறார். எரிச்சலும் படுகிறார்.

கணிதம் பண்ணிரண்டு ஆண்டு பயில்வர், பின்
கார்க்கான் வாணிலோர் மீண்டிலை தேர்ந்திலார்.

வணிகமும், பொருள் நாலும் பிதற்றுவர்
வாழும் நாட்டில் பொருள் கெடல்கேட்டிலார்

என்று கூறுகிறார். பண்டு தொட்டுப் பல்கலைக்கழகங்கட்டு, மூன்று கடமைகள் உண்டு. அவை, பண்டைய அறிவுக் கருவுலங்களைக் காத்தல்; அறிவுத் துறைகளைக் கற்பித்தல்; புதிய அறிவுத் துறைகளைப் படைத்தல். இன்று பல்கலைக் கழகங்களின் கடமைகள் நான்காக வளர்ந்திருக்கின்றன. நான்காவதான கடமை அறிவு வளர்ச்சியின் பயனை வளர்ச்சிக்கு உதவும் வகையில் மக்கள் மன்றத்தில் பரப்புதல். முந்தை, மூன்று கடமைகளின் அடிப்படையில் பார்த்தால் கூட, நமது கல்வி நிலையங்களிற் பயின்றவர்கள் தங்களது பழையையே, பாரம்பரியத்தை, இந்த நாடு கண்ட மேதைகளை, நாம் உலகுக்களித்து பல்துறை விற்பனைகளை, அறிந்திருக்கவேண்டும். அந்தத் திறனையும் அவர்கள் பெறவில்லை.

கம்பன் என்றாரு மானிடன் வாழ்ந்ததும்
காளிதாசன் கவிதை புனைந்ததும்
உம்பர் வானத்துக் கோளையும் மீணையும்

உவந்தளந்ததோர் பாஸ்கரன் மாடசியும்
 நம்பருந்திறலோடொரு பாணினி
 ஞால மீதில் இலக்கணம் செய்ததும்
 இம்பர் வாழ்வின் இறுதிகண் ஞேமையின்
 இயல்புணர்த்திய சங்கரன் மாடசியும்
 சேரன் தம்பி சிலம்பை இசைத்ததும்
 தெய்வ வள்ளுவன் வான்மறை தந்ததும்,

இன்னும் இவையொத்த சிறப்புகள் எதையும், ஆங்கிலம் பயில் பள்ளியில் போகுநர் அறிந்திலர் என்று உள்ளம் ஏரிகிறார்.

கல்வி சமுதாயத் தேவைகளைத் தீர்ப்பதாக அமைய வேண்டும் என்பது ஒரு சாதாரணக் கருத்தாகத் தோன்றலாம். ஆனால் அது தொழில் யுகத்தின் தேவைகளின் அடிப்படையில் உருவான தத்துவம் ஆகும். கல்வி என்பது இலக்கியம், இலக்கணம் ஆகியவற்றைக் கற்பதாக இருந்தபொழுது இதனால் சமுதாயத்திற்கு என்ன பலன் என்று யாரும் கேட்டதில்லை. இராமாயணம், மகாபாரதம் படித்தவர்கள், சமுதாயத்திற்கு அதன் பொருளாதார முக்கியத்துவம் என்ன என்று ஆய்ந்ததில்லை; அன்று சமுதாயத் தேவையொடு கல்வியை யாரும் இணைத்து எடை போடவில்லை. கல்வி ஒரு பொருளாதாரத் தேவை என்ற நிலை உருவான பிறகு அது ஒரு கருவியாகிவிடுகிறது; அதன் பயன்பற்றிப் பேசப்படுவது தவிர்க்க முடியாததாகிவிடுகிறது.

நமது நாட்டில இன்று படித்தவர்களுக்கு வேலையில்லாப் பாடு பெரியதொன்றாக உருப்பெற்றுள்ளது. மேலெழுந்த வாரியாகப் பார்த்தால் இந்த நாட்டில் ஏதோ எல்லோரும் கல்வி கற்றுப் பெரும்பாலோர் உயர்கல்வியும் பெற்றுக் கல்வியே ஒரு மலிவுப் பொருளாக மாறிவிட்டது பேன்ற

தூர்றம் தென்படக்கூடும். இன்னும் (1981) நூற்றுக்கு 57 விழுக்காடு மக்கள் எழுதப்படிக்கத் தெரியாத தற்குறிகள். பல்கலைக் கழகக் கல்வி பெற்றவர்கள் நூற்றுக்கு இருவருக்கும் (1981) குறைவு இருந்தும், கற்றவர்கள் மலிந்து விட்டது போன்ற காட்சி ஏன் என்று எண்ணிப் பார்ப்பது எட்டமொகிறது. கற்றவர்கள் தங்களது பார்ப்பியத் தொழிலைப் பொரும்பாலும் செய்வதில்லை; செய்ய விரும்புவதுமில்லை. அவர்களுக்கேற்ற புதிய தொழில்கள் தேவைக்கேற்றப் பீல்லை. இருக்கின்ற தொழில்கள் சிலவற்றிற்கு ஏற்ற பயிற்சியை இவர்கள் பெறவில்லை. தங்கள் கல்விக்கும் பயிற்சிக்கும் ஏற்ப, புதிய வேலை வாய்ப்புகளை உருவாக்கும் திறனும் இவர்களிடம் இல்லை. எனவே இன்றைய உயர் கல்விக்கும், இன்றைய சமுதாயத்தின் பொருளாதார வளர்ச்சியின் தேவைக்கும், இடையே ஒரு விரிசல் காணப்படுகிறது. உயர் கல்வியுலகம், ஏதோ ஓர் உயரத்தில் இருப்பது போலவும், மக்களின் அன்றாடப்பாடுகள் அதன் நாட்திற்குத் தாழ்ந்தன போன்றும் ஒரு மயக்கம் நிலவுகிறது. அதை எண்ணியோ, எதிர்பார்த்தோ, பாரதி கல்வியும் வாழ்க்கையும் இணைந்திருக்க வேண்டுமென்ற நாடுத்துப்படப் பாடச் சென்றார். வளர்ச்சி பற்றிப் பாடிய பாரதி:

காவியம் செய்வோம்; நல்ல காடு வளர்ப்போம்
கலை வளர்ப்போம்; கொல்லர் உலை வளர்ப்போம்
ஒவியம் செய்வோம்; நல்ல ஊசிகள் செய்வோம்
உலகத் தொழில் அணைந்தும் உவந்து செய்வோம்

எனகிறார். ‘காவியம் செய்வோம்’ என்ற பாரதி அடுத்து ‘காடு வளர்ப்போம்’ எனகிறார். அதுபோலவே ‘கலை வளர்ப்போம்’ என்றவர், அதே மூச்சில் ‘கொல்லர் உலை வளர்ப்போம்’

என்கிறார். ‘ஓவியம்’ தீட்டுவதில் இருந்து ‘ஊசிகள்’ செய்ய வந்துவிடுகிறார். இவை ஒன்றோடொன்று நேரடியாகத் தொடர்புடையனவல்ல. பாரதி மோணக்காகக் காவியத்திற்குப் பின் காட்டையும், ஓவியத்திற்குப்பின் ஊசியையும் பாடியிருக்கமாட்டார். பின் ஏன் இந்த அசாதாரண பிணைப்பு? கலைத் தொழிலும் அன்றாட வாழ்விற்கு இன்றியமையாத கைத்தொழிலும் இரு வேறுலகத்தியற்கையாக நின்றுவிடக்கூடாது. அவை இணைந்திருக்க வேண்டுமென்ற கருத்தின் பிரதிபலிப்பாகவே நாம் இந்த வரிகளைக் காண்கிறோம். இருபதாம் நூற்றாண்டின் இரண்டாம் பகுதியில் மனித இனம் சந்திரனில் கால் வைத்தது. பாரதி, அதற்கு அன்றே அடிப்படை அமைக்க நினைத்தவர் போல,

சந்திரமண்டலத்தியல் கண்டு தெளிவோம்

என்கிறார். நமக்கு இப்பொழுது முக்கியமானது அடுத்த வரி : சந்திர மண்டலத்தியல் கண்டு தெளிய முனைந்த பாரதி, அடுத்து,

சந்தி தெருப் பெருக்கும் சாத்திரம் கற்போம்

என்று அழைக்கிறார். மேக மண்டலம் கடந்து விண்வெளியில், நிலவிலிருந்து, பாரதி நிலத்திற்கு வந்தார் என்பது மட்டுமின்றி, அங்கு சந்தும், தெருவும் துப்புரவு செய்யும் பணியைப் பற்றிப் பேசுகிறார். சந்திரனை ஆய்வதற்கும், சந்தி பெருக்குவதற்கும், இருக்கும் இடைவெளி, தூரத்தால் மட்டும் அமைந்ததன்று; தலைமுறை தலைமுறையாகத் தாழ்ந்த தொழிலாகச் சமுதாய ஏணியில் அடிப்படியில் இருப்பவர்கள் மட்டுமே செய்யத் தகுந்ததாகக் கருதப்பட்டு வந்தது சந்தி, தெருப் பெருக்கும் தொழில்; அதைச் சாத்திரமாக உயர்த்திவிட்டார் பாரதி.

‘உடல் உழைப்பின் உயர்வு’ (Dignity of Labour) பற்றி நாம் மேடைகளில் பேசுகிறோம். பத்திரிகைகளில் எழுதுகிறோம். இந்த நாட்டிலே வெள்ளுடைவினையே (White Collar Jobs) விரும்பப்படுகிறது. உடல் உழைப்பை நம்மவர் மதிப்ப தில்லை என்று குறைப்பபடுகிறோம். இதைப் பேசுபவர்கள் கூட உண்மையில் உள்ளூர் வெள்ளுடைவினை விரும்பிகளே. இந்தச் சமுதாயத்தின் பாரம்பரியம் அப்படி. அதை மறைப்பது பயனற்றது. மறுப்பது வேடம். உடல் உழைப்பிற்கு மதிப்பும், மரியாதையும் இந்த மண்ணில் இனிமேல்தான் ஏற்படவேண்டும். அப்படிப்பட்ட அனுகுமுறையை நாம் உருவாக்க வேண்டும். சந்தி தெருப்பெருக்குவதைச் சாத்திரமாக உயர்த்தும் பாரதி நமக்கு மிகுதியும் தேவையான ஒரு பண்பாட்டை உருவாக்குகிறார்.

தொழிலில் உயர்வு தாழ்வு பார்க்கக் கூடாது. செய்யும் தொழிலைத் திறனுடன் செய்பவர் யாராயினும் அவரை மதிக்க வேண்டும். ஒரு சமுதாயம், தரம் இல்லாத தத்துவ வாதியைத் தத்துவத்துறை உயர்ந்தது என்பதற்காக மதிக்கவும், தரம் நிறைந்த ஒரு சாக்கடைத் துப்புரவுத் தொழிலாளியை அத்தொழிலில் தாழ்ந்தது என்பதால் மதிக்கத் தவறவும் செய்யுமானால், அந்த நாட்டின் சாக்கடையும் நாறும்; தத்துவமும் நாறும். இரண்டுமே சிறப்புறாது. எனவேதான் “மந்திரம் கற்போம், வினைத் தந்திரம் கற்போம். வானையளப்போம், கடல் மீனையளப்போம்; சந்திர மண்டலத்தியல் கண்டு தெளிவோம்” என்று உயர்ந்த அறிவுத்துறை நிபுணர்களால் மட்டுமே செய்யக்கூடிய தொழில் உலகில் உலவிய பாரதி, அவற்றிற்குச் சமமாக வைத்துச் சந்தி தெருப் பெருக்குவதைப் பேசுகிறார். அதைச் சாத்திரமாகவும் உயர்த்துகிறார்.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் கல்வி, ஒரு நாட்டின் வளங்கள் அனைத்தினும் உயர்ந்த வளமாக

உருப்பெற்றிருக்கிறது. கருவி அணைத்தினும் தலையாய கருவியாக வளர்ந்திருக்கிறது. கல்வி வளம் பெற்றோர், மற்ற இயற்கை வளங்கள் எது இல்லாவிட்டாலும் தமது கல்வியின் துணையால் இன்று ஈடுசெய்ய இயலும். வேளாண்மை யுகத்தில் தொடங்கி, தொழில் யுகத்தில் அடியெடுத்து வைத்து, தொடர்ந்து முன்னேறிவரும் மனித இனம், இன்று கல்வி யுகத்தில் கால் வைத்திருக்கிறது. இந்த வளர்ச்சியின் முழுப் பரிமாணத்தையும் பாரதி அன்று கண்டிருக்க முடியும் என்று நாம் கூறவில்லை. ஆனால் வாழ்வில் பயனுள்ளதும், தேவைகளோடு தொடர்புள்ளதுமான கல்வியின் திறனை, அதன் தேவையை, அதிசயிக்கத்தக்க அளவிற்கு அவர் உணர்ந்திருக்கிறார். பயிற்றிப் பல கல்வி தந்து இந்தப் பாரை உயர்த்திட வேண்டும் என்ற அவரது வேண்டுகோள் அன்றினும் இன்று பொருளுடையது; பொருத்தமானது.

மேன்மோக் கவுகள் தமிழ்நில கிள்ளை

‘புதுநெறி காட்டிய புலவன்’ என்ற தலைப்பில் பாரதி பற்றிய உயிரோவியமாய் அமைந்த கவிதையைப் படைத் தளித்த கவிஞர் பாரதிதாசன்:

‘தமிழ் பாரதியால் தகுதி பெற்றது’

பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார். தமிழுக்குப் பாரதி செய்த தொண்டு அதன் நிறை பற்றிப் பேசிய பெருமை மட்டுமன்று; அதன் குறை பற்றி எண்ணிக் குழுறியதும், அந்தக் குழுறலைக் கவிதையாக்கி இன்றும் நமக்கு அறிவுறுத்துவதும் ஆகும்.

தமிழைத் தமது தாய்மொழி என்று கருதியும் நேசித்தார். அதன் உண்மையான தகுதி கருதியும் நேசித்தார்.

சொல்லில் உயர்வு தமிழ்ச்சொல்லே-அதை
 தொழுது பழத்திடம் பாப்பா
 என்று குழந்தைக்குப் பாடம் சொன்ன போதும்,
 யாமறிந்த மொழிகளிலே தமிழ்மொழி போல்
 இனிதாவ தெங்கும் காணோம்
 என்று பெரியவர்கட்குக் கூறியபோதும்,
 வானமளந்த தனைத்தும் அளந்திடும்
 வண்மொழி வாழியவே

என்று மனமாரப் போற்றி வாழ்த்திய பொழுதும், பாரதி, தம் நெஞ்சம் கண்டதை, நம்பியதைத்தான் சொன்னார். ‘யாமறிந்த புலவரிலே, கம்பனைப்போல், வள்ளுவர் போல், இளங்கோவைப் போல், பூமிதனில் யாங்கனுமே பிறந்ததிலை’ என்று கூறியவர், ஒருக்கால் இதைக் கவிஞர்கட்கே உரித்தான் ‘உயர்வு நவிற்சி’ என்று கருதிவிடுவார்களோ என்று எண்ணியோ என்னவோ, அவராகவே ‘உண்மை, வெறும் புகழ்ச்சியில்லை’, என்று உறுதிப்படுத்துகிறார்.

கன்னையும் தீயையும் சேர்த்து-நல்ல
 காற்றையும் வான வெளியையும் சேர்த்து

நமது தெள்ளு தமிழ்ப் புலவோர்கள் செய்து கொடுத்த திஞ்சுவைக் காவியங்களை பாரதி அறிந்தவர்; அவற்றில் ஆழ்ந்தவர், சிலப்பதிகாரச் செய்யுளும், கம்பநாடனின் கவிதையும், திருக்குறள் உறுதியும், தெளிவும், அதன் பொருளின் ஆழமும், விரிவும், அழகும் தெரிந்தவர். எனவேதான்,

சேமமுற வேண்டுமெனில் தெருவெல்லாம்
 தமிழ்முழுக்கம் செழிக்கச் செய்யீர்

என்று வேண்டுகோள் விடுத்தார். அதனினும் ஒருபடி மேலே சென்று,

**தேமதுரத் தமிழோசை உலகமெலாம்
பரவும் வகை செய்தல் வேண்டும்**

என்று ஆசைப்பட்டார். இஃதன்றி இன்னும் பலவகையில் தனது தாய்மொழியாம் தமிழின் பெருமையையும், சிறப்பையும் பேசும் பாரதி, அதன் இன்றைய குறைபாடுகள் பற்றி எண்ணுகிறார். எதிர்காலத் தேவைகளை மதிப்பிடுகிறார். பண்டைப் பெருமை வாய்ந்த நம் மொழி, இற்றைப் பெருமைக்கும் உரியதாய், நாளைப் புகழுக்கும் தகுந்ததாய் வளர வேண்டும், வாழ வேண்டும் என ஆசைப்படுகிறார். அதற்கேற்ப,

“புதிய செய்தி, புதிய புதிய யோசனை: புதிய புதிய உண்மை, புதிய புதிய இன்பம் தமிழில் ஏற்றிக்கொண்டே போக வேண்டும்”*

என்று விஷைகிறார். நாம் நாள் தோறும் மேலே செல்ல வேண்டும். அதைவிடுத்து,

“நிற்கும் நிலையிலிருந்து கீழே விழாதபடி கயிறுகள் கட்டி வைத்துக் கொண்டு பிழைக்க முயற்சி பண்ணும் பழங்காலத்து மூடர்களைக் கண்டு”

குடல் குலுங்கச் சிரிக்கிறார். புதியன் புனைய வேண்டும் என்று சொன்ன பாரதி, அதை ஊருக்குரைத்த உபதேசமாக விட்டுவிடவில்லை. தாம் ஈடுபட்டிருந்த இலக்கியத்துறையில், அந்தச் சகாப்தத்தைத் தாமே ஆரம்பித்து வைத்தார்.

வாழ்வும், மொழியும் வளரும் பொருள்கள். ஆழ்கடல் விரையும் ஆற்றின் நீரென அதில் ஓட்டம் இருக்க வேண்டும். உயிர்த்துடிப்பு இருக்க வேண்டும். ஒரு மொழிக்கு உயிர்த் துடிப்பு என்பது, சொல் அழகால், நடைச் சிறப்பால் மட்டும்

* பரலி சு. நெல்லையப்பருக்கு பாரதி எழுதிய கடிதம் (1915)

வருவதன்று. பேசப்படும் பொருளாலும் வருவது. வாழும் தலைமுறையினை, வர இருக்கும் உலகினை எதிர்நோக்கும் பிரச்சினைகள் பற்றிய எழுத்துகள், சிந்தனைகள், மக்களின் வளர்ச்சிக்கு உதவும் கருத்துகள், தேவைகளைத் தீர்க்கும் கலைகள் மொழிக்கு உயிர்நட்டுவன. உயர்வு செய்வன. பாரதியின் கருத்தில் புதுமை இருந்தது; புரட்சி இருந்தது; சொல்லும் முறையில் எளிமை இருந்தது; எழில் இருந்தது. கவிதை அவரை அமரர் ஆக்கியது என்றாலும் கட்டுரை, சிறுகதை, மொழிபெயர்ப்பு என்ற வகையில் அவர் படைத்த உரைநடையும் உயிருடையது; தமிழுக்கு உயர்வு செய்வது.

பொதுவாக அறிவுத் துறைகள் வளர வளர அவற்றின் நுட்பம் மிகுகிறது. கற்பதற்கான காலமும் முயற்சியும் மிகுகின்றன. ஆனால் மொழிகள் வளர, வளர, அதன் வளம் உயர்வதோடு, எளிமையும் கூடுகிறது; சிக்கல் குறைகிறது. எளிமையில் எழில் இருக்கிறது; ஈர்ப்பு இருக்கிறது. தமிழ்க் கவிதையை எளிமையுடையதாக்கி, மக்கள் மன்றத்திற்குப் படைத்தவர் இராமலிங்க அடிகள். ஆன்மிக உலகோடு நின்ற அந்த இயக்கத்தை அரசியல், மொழி, சமுதாயம் எனப் பரவலாக உருவாக்கியவர் பாரதி. அதன் மூலம் தமிழ் இலக்கிய உலகில் ஒரு புதிய வளர்ச்சி வாயிலைத் திறந்தவர்.

வரலாறு தெரிந்த நாள் முதல், கல்வி உயர்மட்டத்தினர் ஒரு சிலருக்கு உரிய பொருளாகவே இருந்து வந்திருக்கிறது. அது எல்லோருக்கும் எட்டும் பொருளாக இருந்ததில்லை. ‘மக்கள் கல்வி’ (Universal Education) என்ற மரபே தொழிற் புரட்சிக்குப் பின்னர் ஏற்பட்ட ஒன்றாகும். கல்வியின் நிலையே அதுவெனில் கவிதையைப் பற்றிக் கேட்க வேண்டாம். அது என்றுமே சற்று உயரத்தில் இருந்து வந்த ஒன்று. தமிழ்க் கவிதை உலகம் சாதாரண மக்களைப் பற்றி எண்ணியதுமில்லை; அதில் ஈடுபடும் தகுதி சாதாரண மக்கட்கு இருந்ததுமில்லை.

அரசர், அமைச்சர், அவை என்று முன்பும், அறிஞர், செல்வர் குழல் என்று பின்பும், பொதுவாக ஒரு சிலர் கூடிய அவை என்ற அளவில் இருந்த கவிதைத் தமிழை அம்பலத்தில் அரங்கேற்றியவர் பாரதி. வாழையடி வாழையென வந்த ஒரு மரபை மாற்றிக் கவிதைக்குப் பரவலான உலகைப் படைத்தவர் பாரதி. அவர்

“செந்தமிழின் வாழ்விலொரு திருப்பம் கண்டார்;
தீங்கவிதை இலக்கியங்கள் புலவர்கட்கே
சொந்தமென நின்றதொரு தோற்றம் வென்றார்;
சொல்கடந்த புதுவாழ்வு தமிழன்னைக்கு
வந்ததெனப் புதுக்கவிதை படைத்தார்; பாடின்
வரியனைத்தும் மின்விசையின் வலிமை ஆடி”*

தந்த தமிழ்ப் பெருங்கவிஞர், எங்கோ இருந்த தமிழ்க் கவிதையை, எல்லோருக்கும் எட்டும் பொருளாக்கிய பாரதி, அதற்காக இலக்கணத்தைப் புறக்கணிக்கவில்லை. இலக்கிய மரபுகளை உதறித் தள்ளவில்லை. வினை செய்வதாயினும், வினையாடுவதாயினும், சில விதிகள் வேண்டும். கட்டுப் பாடுகள் காட்டுமிராண்டிச் சமுதாயத்தின் படைப்புகள்ல. அவை பண்பாட்டின் வினைவுகள். சட்டங்கள் வளர்ச்சியின் சின்னங்கள். அவை வளர்ச்சிக்கேற்ப மாற வேண்டும். பழையன கழியும்போது அந்த இடத்தில் புதியன புக வேண்டும். குனியம் வளர்ச்சியாகாது. இலக்கண வரம்புகள், உரை நடைக்காயினும், கவிதைக்காயினும் நிரந்தர மானவையல்ல. அவை மாறுபவை: மாற வேண்டியவை. மாறிய பின்னர் புதிய இலக்கணம் உருவாகிறது. இலக்கணமே

* வளர்க தமிழ் : பாரதியின் அறங்கள் வெல்க : குலோத்துங்கன், பாரதி பதிப்பகம், 1982

இல்லாத ஒரு நிலை ஏற்கத் தக்கதல்ல. வரம்புகளைத் தகர்த்த புரட்சியாளர்கள் அனைவரும் புதிய வரம்புகளை உருவாக்கி யவர்கள்தான். வரம்புகளே இல்லாத வாழ்க்கை முறை எதுவுமில்லை. மரபுகளை மீறியவர்கள் புதிய மரபுகளை உருவாக்கியவர்கள். மரபே இல்லாதவர்கள் வழிகாட்டுபவர்களால்லர்.

பாரதியின் கவிதை யுகம், புதிய கவிதை அமைப்பை மட்டுமின்றிப் புதிய புதிய கவிதைப் பொருள்களையும் பெற்றது. பாரதி காலத்திற்கு முன்பு பெரும்பாலும் காதல், வீரம், பக்தி, அரசர், குறுநில மன்னர், செல்வர் என்ற உலகில் தமிழ்க் கவிதை உலவி வந்தது. பாரதி மனிதனின் அன்றாடப் பாடுகளைக் கவிதைப் பொருளாக்கினார். அதனால் தமிழ்க் கவிதைக்குக் கணக்கற்ற பாடல் தலைப்புகள் உருவாயின. அதன் உலகம் கடலென விரிந்தது. பாரதியைப் போன்று, அவ்வளவு பரந்த அடிப்படையில் கவிதையைப் பயன்படுத்தியவர். மற்ற மொழிகளில் கூட, மிகச் சிலரே இருக்கக்கூடும். பொதுவாகத் தமிழ்க் கவிதையுலகிற்குப் பாரதி சேர்த்த பரிமாணங்கள் இதற்கு முன்பு ‘இன்னார் செய்தது போல’ என இணை கூற முடியாத ஒன்று.

இலக்கிய உலகில் தமிழுக்கு எழிலும், ஏற்றமும் சேர்த்த பாரதி ‘இதுவே எல்லாம்’ என்று எண்ணியவரல்லர். தமிழ் இனிய மொழி; இலக்கிய வளம் கொண்டது என்பது மட்டும் அதன் பெருமையன்று. இணையில்லாத மெய்யறிவுக் கருவுலங்களையும் தன்னுள் கொண்டது. அதை எண்ணிப் பரவசமடைந்த பாரதி, ‘வான மனத தனைத்து மனத வண்மொழி’ என்கிறார். எனவே, இச்சிறப்பு நிறைந்த, ‘தமிழ் மொழியின் சுவை கண்டார் இங்கமரார் சிறப்புக் கண்டார்’ என்கிறார். அத்தோடு அவர் நிறைவு பெற்றுவிடவில்லை.

ஒர் இனத்தின் வளர்ச்சியும் வாழ்வும் அதன் மொழியறிவோடும் அந்த மொழியின் வளர்ச்சியோடும் இரண்டறக் கலந்திருக்கிறது என்பதை உணர்ந்தவர் பாரதி.

எனவே வளம் நிறைந்தது; வானளந்தது, அமரார் சிறப்பும் தருவது என்று புகழ்ந்தவர், போற்றியவர், தமிழின் குறைகளையும் காண்த தவறினாரில்லை. கண்ட குறைகளைக் கூறக் கூசினாரில்லை. இங்குதான் பாரதியின் பார்வை, பெரும்பாலான மற்றவர்களிடமிருந்து வேறுபடுகிறது. தமிழினம் வளர வேண்டும். தமிழ்நாடு வளர வேண்டும். நாட்டின் வளங்கள் பெருக வேண்டும். அப்படியானால் அதற்குத் துணை செய்யும் கலைகளையும், ஒரு மொழி தன்னுள் கொண்டிருக்க வேண்டும்.

“வியாபாரம் வளர்க; யந்திரங்கள் பெருகுக; முயற்சிகள் ஒங்குக. சங்கீதம், சிற்பம், யந்திர நூல், புதநூல், வான நூல், ஜியற்கை நூலின் ஆயிரம் கிளைகள் ஜிவை தமிழ்நாட்டிலே மனிந்திடுகே.....*

என்று முழங்குகிறார் பாரதி. தமிழில் இருப்பன ஏற்ற முடையன என்றாலும், இல்லாதவை பல மிக மிகத் தேவையானவை என்பதைப் பாரதி தெளிவாகக் காண்கிறார். அறிவியல் உலகில் தமிழ் அடியெடுத்து வைக்கவில்லை என்பதை உணர்கிறார்.

புத்தம் புதிய கலைகள்; பஞ்ச
பூதச் செயல்களின் நுபைங்கள் கூறும்
மெத்த வளருது மேற்கே; அந்த
மேன்மைக் கலைகள் தமிழினில் ஜில்லை

என்ற உண்மையை, யாரோ ஒருவன் கூற்றாக எடுத்துச் சொல்கிறார். இதைக் கூறியவன் இத்துடன் நின்றிருந்தால் திறந்த மனத்துடன் சிந்திக்கும் தெளிவுடையவரான பாரதி இக்கூற்றை அமைதியாக ஏற்றிருப்பார்; ஏற்று ஆய்ந்திருப்பார். ஆவன செய்வதைப் பற்றிப் பேசியிருப்பார். ஆனால் இதைக் கூறியவன் ஒரு பேதை. பேதைக்குப் பேசத் தெரிந்தாலும்

* பரலி சு. நெல்வையப்பருக்குப் பாரதியின் கடிதம் (1915)

எதை எதைச் சொல்வது என்பது தெரியாது. தனக்குத் தெரிந்தது எது தெரியாதது எது என்பதும் தெரியாது. எனவே அவன் அத்துடன் நிற்கவில்லை. மேலும் பேசுகிறான்.

சொல்லவும் கூடுவதில்லை; அவை

சொல்லும் திறமை தமிழ்மாழிக் கில்லை

என்று கூறி வைக்கிறான். இது பாரதி பொறுக்கக்கூடிய சொல் அன்று. வளமெலாம் நிறைந்த வண்டமிழ் மொழியில், சொல்ல முடியாத கலைகள் எதுவும் இந்த மண்ணில் தோன்றிவிட்டதாகப் பாரதி ஒப்பவில்லை. இந்தப் பொருந்தாத கூற்றைக் கேட்டு மனம் நொந்த பாரதிக்கு, அவன் இன்னொரு பொல்லாத ஆருடத்தையும் சொன்னான்.

மெல்லத் தமிழினிச் சாகும் அந்த

மேற்கு மொழிகள் புனிமிசை ஒங்கும்

என்பதும் அவன் சோதிடம். இதனால் வெகுண்ட பாரதி, அவனைப் பேதை என்றார். ‘என்றந்தப் பேதை உரைத்தான்’ என்று பாரதி கூறியதால், அவன் கூற்று முழுவதுமே பொருத்தமற்றது என்பதுபோல நம்முள் சிலர் திருப்திப்பட்டுக் கொள்கிறார்கள். பாரதி மேன்மைக் கலைகள் தமிழினில் இல்லை’ என்ற கூற்றை மறுக்கவில்லை. அதை ஒப்பியவராக, அதை மாற்றும் வழியினை எண்ணுகிறார்.

தமிழில் இல்லாத கலைகள் அனைத்தையும் ‘அகரம் முதல், ‘ன’கரம் இறுதியாக’ நாமே உட்கார்ந்து, நாளையோ, மறுநாளோ இந்த மண்ணில் எளிதில் உருவாக்கி விடமுடியாது. எனவே, “சென்றிடுவீர் எட்டுத் திக்கும்; கலைச் செல்வங்கள் யாவும் கொணர்ந்துங்கு சேர்ப்பீர்” என ஆணையிடுகிறார். மேலும் ஒரு நம்பிக்கையையும் தெரிவிக்கிறார். ‘தந்தை அருள் வலியாலும், இங்கு சார்ந்த புலவர் தவவலியாலும், இந்தப் பெரும்பழி தீரும்’ என்பது அவர் நம்பிக்கை. எனவே பாரதி பழி இருப்பதை அன்றே கண்டார்; அதைப் பெரும்பழி என்றும் கூறி வைத்தார்.

ஆனால் அவர் எதிர் பார்த்ததுபோல, நம்பியது போல, இங்கு 'சார்ந்த புலவர் தவவலி' அதை நீக்கவில்லை. மேலை நாட்டினர் வளர்ச்சிக்கும், நமது வளர்ச்சிக்கும் அன்றிருந்த இடைவெளி குறுகவில்லை. அதுமட்டுமல்ல, அது பல மடங்கு விரிந்தும் விட்டது.

'சென்றிடுவீர் எட்டுத் திக்கும், கலைச் செல்வங்கள் யாவும் கொணர்ந்திங்கு சேர்ப்பீர்' என்று பாரதி கூறியதற்கேற்பத் தமிழர்கள் எட்டுத் திக்கும் சென்றனர்; கலைகள் பலவும் கற்றனர். வெளிநாட்டார் போற்றும் அளவிற்குப் புகழும் பெருமையும் அடைந்தனர். கலைச் செல்வங்களும் கொணர்ந்தனர். ஆனால் அவர்கள் ஏனோ தாங்கள் கற்றவற்றைத் தமிழில் சேர்க்கவில்லை. பொதுவாக, பஞ்ச பூதச் செயல்களின் நுட்பங்கள் கூறும் அறிவுத் துறையைச் சார்ந்தவர்கள். தமிழ் வளர்ச்சியில் அன்றும், இன்றும் கணிசமாகப் பாடுபடுவதற்கான சூழ்நிலையும் உருவாகவில்லை.

திருக்குறளும், சிலம்பொவியும், கம்பன் செய்த
சித்திரமும் தேவையெலாம் தீர்ப்ப துண்டோ
கருத்துலகப் பூம்பொழிலின் விரிவில் கோடி
கலை மலர்தல் காணிரோ அவைய ணைத்தும்
திருத்தமிழிற் கண்ணரோ அனுயு கத்தைச்
செந்தமிழிற் பார்த்தீரோ; மொழிவ ளர்க்க
மருத்துவரின், பொறிவலரின் அறிவி யல்நூல்
வல்லுநரின் துணைதேட வழிசெய் தீரோ *

என்ற கேள்வி இன்றும் தேவையான ஒன்றே.

பொதுவாக நமது நாட்டில், ஆராயும் பொருள் எதுவானாலும் அதன் குறைகளை எடுத்துச் சொல்வதில் பலர் இணையற்றவர்கள். தாங்களாக எதையும் செய்ய முன்வராத பலர், யாராவது செய்தால் அதில் மேலிருந்து கீழ்வரை

* வளர்க தமிழ் : குலோத்துங்கன் : பாரதி பதிப்பகம் 1982

அடுக்கடுக்காகக் குறைகளை வரிசைப்படுத்துவார்கள். பிரச்சினை ஆலோசனையும், குறைகளை ஆய்ந்து கூறுபவர்கள் அதை திறைப்படுத்தும் வழிமுறைகளையும் கூற வேண்டும். அஃதில்லாது செய்யப்படும் விமர்சனங்கள் பயனற்றன. தமிழில் இடம் பெற வேண்டிய, ஆனால் இடம் பெறாதிருந்த கலைகள் பற்றி எண்ணிய பாரதி, அக்குறைகளை நிவர்த்திக்கும் வழி பற்றிச் சிந்தித்தார். செய்ய வேண்டிய பணிகளை, வரிசைப்படுத்தி, அரிச்சுவடிப் பாடம் போல எடுத்துக் கூறுகிறார்:

பிறநாட்டு நல்லறிஞர் சாத்திரங்கள்
தமிழ் மொழியில் பெயர்த்தல் வேண்டும்
இறவாத புகழுடைய புதுநால்கள் தமிழ்மொழியில்
இயற்றல் வேண்டும்.

முதற்படியாக, மற்றைய நாட்டு அறிஞர்கள் படைப்பை நாம் தமிழில் மொழிபெயர்க்க வேண்டும். பின்னர் நிலைத்து நிற்கும் தகுதி வாய்ந்த நூல்களை நாமே உருவாக்க வேண்டும்.

செய்வன அனைத்தும் தரமும் தகுதியும் பெற்றனவாக இருக்க வேண்டும். தரத்தை உறுதிப்படுத்தவும் உரைகல் தருகிறார்.

திறமான புலமை எனில் வெளிநாட்டோர்
அதை வணக்கம் செய்தல் வேண்டும்

உண்மையான திறனை உலகம் ஒப்பும். அந்த ஒப்புதலே தரத்திற்கு உரைகல். அதைவிடுத்து,

மறைவாக நமக்குள்ளே பழங்கதைகள்
சொல்வதிலோர் மகிழை இல்லை

நமக்கு நாமே போற்றிக்கொள்வதோ, ஒருவருக்கொருவர் பொன்னாடை போர்த்திச் சிறப்பிப்பதோ, ஊக்குவிப்பதற்குப்

பயன்படும். ஆனால், தரத்தினை உறுதிப்படுத்தப் போதுமான அளவுகோல் அல்ல. உலகம் ஒப்ப வேண்டும். பாராட்ட வேண்டும்.

பாரதி அவர் பெற்ற பயிற்சி என்ற அளவில் இலக்கிய உலகைச் சார்ந்தவர். இந்திய மண்ணின் எல்லையைக் கடந்து எங்கும் செல்லாதவர். அவர் வாழ்ந்த சூழ்நிலையில் அறிவியல், தொழில் நுட்பம் பற்றிய சிந்தனைகள் பரவலாக இடம் பெற்றிருக்கவில்லை. அன்றைய கவிஞர்கள் யாரும் இந்திய மொழிகளில் புதிய பரிமாணங்களை உருவாக்க வேண்டிய தேவையை இவ்வளவு தெளிவாக, தீவிரமாக உரைத்ததாகத் தெரியவில்லை. அவர் வாழ்ந்த பின்னணி, அன்று தலைவர்கள் எனப்படுவோர் நெஞ்சில் முக்கிய மானவை என்று இடம் பெற்றிருந்த பிரச்சினைகள் ஆகியன பற்றி எண்ணும்பொழுது, அறிவியல் கல்வியும், அத்துறையில் நூல்களைப் படைக்க வேண்டிய தேவையும் பாரதியின் சிந்தனையில் பெற்றிருந்த இடம் எண்ணி வியக்கத் தக்க ஒன்றாகும். அவரது பார்வையின் தெளிவுக்கும் அவரது தீர்க்க தரிசனத்துக்கும் சான்று கூறுவதாகும்.

இறவாத புகழுடைய புதுநூல்கள் தமிழ்மொழியில் இயற்ற வேண்டும் என்ற அவரது அறிவுரையைப் பின்பற்றி, ஆண்டுக்குச் சராசரி 100 நூல்கள் வெளியிட்டிருந்தால் கூட இன்று (1983) சுமார் 7000 நூல்கள் பல்வகையான அறிவுத் துறைகளில் உருவாகியிருக்கும்.

அறிவியல் துறைகள் மேலைநாடுகளில் நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளருகின்றன. ஆமை வேகத்தில் உலகம் முன்னேறிய காலகட்டத்தில் நாம் சோர்ந்து விட்டோம். இன்று அசுர வேகத்தில் கல்வி உலகு வளருகிறது. அந்த வளர்ச்சியின் அளவு, விரைவு பற்றி அறிய ஒரு சில தகவல்கள் துணை புரியும். கிட்டத்தட்ட ஒவ்வொரு

பத்தாண்டும் அறிவியல் துறைகளில் ஒட்டுமொத்தமான 'கல்வி அறிவு'த் தொகுப்பு இரட்டிக்கிறது. புதியன கானும் புனிதப் பணியில் ஈடுபட்டிருப்போர் படைக்கும் ஆய்வுக் கட்டுரைகளைத் தாங்கி, உலகில் பல மொழிகளில் சுமார் 100,000 பத்திரிகைகள் வெளிவருகின்றன. 1850-ல் இது சுமார் 5000 ஆக இருந்தது. 1900-ல் இது கிட்டத்தட்ட 10,000 ஆயிற்று. இன்று இலட்சத்தைத் தாண்டி விட்டது. இன்றைய அளவில் ஆண்டுதோறும் சுமார் 12,00,000 ஆய்வுக் கட்டுரைகள் வெளிவருகின்றன. மற்றும் நால்கள் என்று எடுத்துக் கொண்டால், அமெரிக்கா, ஆண்டுதோறும் எல்லாவகையான துறைகளையும் சேர்ந்து சுமார் 80,000 தலைப்புகளை வெளியிடுகிறது. சோவியத் ஒன்றியம் (U.S.S.R) சுமார் 85000 தலைப்புகளை வெளியிடுகிறது. ஆறு கோடிக்கு உட்பட்ட மக்கள் தொகையைக் கொண்ட மேற்கு ஜெர்மனி ஆண்டுதோறும் 45000க்கு அதிகமான தலைப்புகளை வெளியிடுகிறது. ஆசிய நாடான ஐப்பான் 40,000க்கு மேற்பட்ட தலைப்புகளை வெளியிடுகிறது. தமிழில் நமது வெளியீடுகள் சராசரி ஆண்டுக்கு சுமார் 1000 என்ற அளவில் நிற்கிறது (1983). சங்க காலம் தொட்டு நாம் இன்று வரை வெளியிட்ட நால்களின் தொகை எண்ணிக்கையின் அடிப்படையில், அமெரிக்கா போன்ற நாடு ஓராண்டில் வெளியிடும் தொகையை எட்டாது. இருபதாம் நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதியில், நவீன கல்வி உலகம் எங்கோ இருக்கிறது. நமது தாய்மொழி எங்கோ நிற்கிறது. நாம் எங்கு நிற்கிறோம் என்பதைக் கூட முழுமையாகப் புரிந்து கொள்ளாது பலர் தங்கள் விருப்பு வெறுப்பிற்கேற்ப எதையோ உரக்கக் கூறிக்கொண்டிருக்கின்றனர்.

தமிழ் மக்களில் பலர் அறிவியல், தொழில் நுட்பம் போன்ற துறைகளில் உலகு போற்றும் நிபுணர்களாக விளங்குகின்றனர். அவர்கள் ஆங்கிலத்தில் எழுதிய கட்டுரைகளும்,

நூல்களும் முன்னேறிய நாடுகளிலும் தக்கோரால் மதிக்கப்படுகின்றன; வரவேற்கப்படுகின்றன. தமிழ்நாட்டில் பல உயர் கல்வி, ஆய்வு நிறுவனங்கள் உருவாகியிருக்கின்றன. தொழிற்சூடங்கள் செயற்படுகின்றன. பல்வகை அறிவுத் துறைகளில் எண்ணற்ற மாநாடுகள், கருத்தரங்குகள் நடக்கின்றன. ஆனால் தமிழர்கள் கண்ட அறிவியல் கலைகளை, அவர்கள் தம் மொழியான தமிழ் இன்னும் காணவில்லை. தமிழ் மன் கண்ட அறிவியல் வளர்ச்சியைத் தமிழ்மொழி காணவில்லை; காணுவதற்கான அடிப்படை களும் கண்ணுக்குத் தெரியவில்லை.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் முதற் பகுதியில் வாழ்ந்த பாரதி அன்றே 'மேன்மைக் கலைகள் தமிழினில் இல்லை' என்று குரல் கொடுத்தார். தம் காலத்திலேயே அந்தக் குறை நீங்க வேண்டும் என்று விஷேந்தார்; நீங்கும் என்று கனவு கண்டார். இங்கு 'ார்ந்த ! வெவர் தவவலியால் இந்தப் பெரும்பழி நீங்கும்' என்று நம்பினார். அவர் வாழ்ந்த சகாப்தம் முடியும் தறுாயிலும் சு குறையாகவே இருக்கும் என்று அவர் எண்ணியிருக்கமாட்டார்.

தமிழ்மொழி பற்றி எண்ணும்பொழுது, அதன் வளர்ச்சிக்கு நாம் பாரதியின் பாடலைப் படித்த அளவிற்குப் பின்பற்றவில்லை. பாடிய அளவிற்குப் பயன்படுத்தவில்லை. தேமதுரத் தமிழோசை உலகமெலாம் பரவும் வகை செய்தல் வேண்டும் என்று விஷேந்த, வேண்டிய பாரதியின் ஆசையும், கனவும் அளவிறந்தன. அவர் கனவுகள் நனவாகவில்லை; அவர் நம்பிக்கைகள் நிறைவேற்றப்படவில்லை. அவர் காட்டிய செயல்முறையை நாம் தீவிரமாக மேற்கொள்ளவில்லை. 'மேன்மைக் கலைகள் தமிழினில் இல்லை' என்ற அவரது ஏக்கம், இன்று தமிழினத்தின் ஏக்கமாக நிற்கிறது.

பெஞ்சாத் சமுதாயம்

பாரதியின் கவிதைகள் பலவற்றில், நீக்கமற ஊடுருவி நிற்கும் ஆசை ஒன்றை, மேலெழுந்தவாரியாகப் படிப்பவர் கரும் காணலாம். ‘ஓரு புதிய சமுதாயம் உருவாக வேண்டும்’; ‘ஓரு புதிய உலகு காண வேண்டும்’ என்பதுவே அந்த ஆசை.

மனித உலகின் அரசியலமைப்பை, பொருளாதார நிலைகளை, சமுதாய நீதிகளை ஆழ்ந்து எண்ணிய பாரதிக்கு அவரது அடிமனத்தில், எங்கோ ஒரு மூலையில், எதுவுமே திருப்தி தருவதாக இல்லையே என்ற இனங்காணாத அதிருப்தி இருந்து கொண்டே இருக்கிறது. தெய்வீகமான ஒரு ‘நிறைவின்மை’, அவரை ஆட்ட கொள்கிறது.

‘நாட்டு ராஜநீதி மனிதர் நன்கு செய்யவில்லை’ *

என்ற எண்ணம் அவருக்கு மேலோங்கி நிற்கிறது. முடியடை மூவேந்தர், தமிழகம் ஆண்ட காலத்தை எண்ணிப் ‘பாரில்

* பாஞ்சாலி சபதம் - பாரதியார் கவிதைகள்

நல்லிசைச் சோழர்கள், பாண்டியர் பாரளித்ததும், தர்மம் வளர்த்ததும்' பற்றி மகிழ்ச்சியும், பெருமையும் கொள்கிறார் எனினும், 'பேரருட் சுடர் வாள்கொண்டு அசோகனார் பிழைப்படாது புவித்தலங் காத்த' பெருமையைப் பாடுகிறார் என்றாலும், அன்று முதல் இன்று வரை, உருவாகிவந்துள்ள நிர்வாக அமைப்புகள், பொருளாதார ஏற்பாடுகள், சமுதாய நடைமுறைகள் பற்றிய தமது தீர்ப்பைச் சற்றுத் தெளிவாகவே வழங்குகிறார்.

ஓரஞ் செய்திடாமே, தருமத்துறுதி கொன்றிடாமே

சோரஞ் செய்திடாமே, பிறரைத் துயரில் வீழ்த்திடாமே

ஆரையானு முறைமை, உலகில் ஒருபுறத்து மில்லை.*

இது பாரதி தீர்ப்பு. ஐயந்திரிபற்ற அவரது அறிவிப்பு. ஆழந்த நெஞ்சத்தில் அவர் கண்ட உண்மை. இருப்பதை ஏற்க இயலாத நிலையில், ஏத்தக்க ஒன்றை இயற்ற வேண்டுவது கடமையாகிறது. எனவே ஒரு புதிய சமுதாயம் படைக்க வேண்டும்; ஒரு புதிய உலகை உருவாக்க வேண்டும் என விரும்புகிறார். அந்த மனப்பக்குவம் அவருக்கு இருந்ததாலும், அந்த விழைவும், வேட்கையும் அவர் உள்ளத்தின் ஆழத்தில் வலுப்பெற்றிருந்த நிலையிலும்தான். உருசிய நாட்டில் ஏற்பட்ட மாற்றத்தைத் தயங்காது தடுமாற்றமின்றி வரா', மிகிறார். மனித வரலாற்றில் ஒரு முன்னேற்றத் தத்துவம் நடைமுறைப்படுத்தப்படுகிறது எனக்கணிக்கிறார். எனவே அதை 'யுகப் புரட்சி' என அழைக்கிறார்; தான் கனவு கண்ட 'கிருதயுகத்தின்' ஆரம்பப்படியாக எண்ணி வாழ்த்துகிறார்.

மனித வாழ்க்கையில், மானிடத்தின் நீண்ட வரலாற்றில் எத்தனையோ மாற்றங்கள் நிகழ்ந்திருக்கின்றன. தொடர்ந்து நிகழ்கின்றன. பாரதி அவற்றின் அடிப்படையை, ஆக்மாவை

* பாஞ்சாலி சபதம் - பாரதியார் கவிதைகள்

உணரும் பார்வையினர்; எனவே மாற்றங்களில், மானிடவளர்ச்சியின் முன்னேற்றப்படியாக அமையும் முக்கியத்துவம் கொண்டவை எவை, ஆடை மாற்றம் போல ஆழமில்லாதவை எவை என்ற பாகுபாட்டை, ஊடுருவிக்காணும் உள்ளம் கொண்டவர். கதிரையும், பதரையும் காட்சியளவிலேயே எடைபோட இயன்றவர்.

பாரதி பராசக்தியை வேண்டினாலும், விநாயகரைத் துதித்தாலும், அல்லது பொதுவாகத் தனது ஆசைகளைக் கூறினாலும், சுருங்கச் சொல்வதானால் அவர் பேசும் பொருள் எதுவாயினும், புதுமை, புதிய உலகு, புதிய சமுதாயம் பற்றிய எண்ணங்கள், கனவுகள் ஒளிவிடுகின்றன. இந்தியத் துணைக் கண்டத்தில் தாம் காண விரும்பும் வாழ்க்கை முறை பற்றிய அவர் கனவை,

‘இப்பிலாத சமுதாயம் உலகத்துக்கொரு புதுமை’

என்று அறிவிக்கிறார். அவரது சமுதாயத்தின் அடிப்படைக் கூறுபாடுகள் என்ன என்று என்னுவது பொருத்தமுடையதாகும்.

ஒரு கவிஞரின் சமுதாய, அரசியல், பொருளாதாரக் கருத்துகளை ஆராயும் பொழுது, அவர் அந்தத் துறைகளில் ஒரு விற்பனரின் பார்வையோடும், கல்வியோடும் அந்தப் பிரச்சினையை அணுகினார் என நாம் என்னுவதில்லை. ஒரு கலை உள்ளத்தில் உருவான அடிப்படைத் தத்துவங்கள் எப்படிப்பட்ட ஓர் அமைப்புக்கு வழிகாட்டுகின்றன என்ற அளவில்தான் அக்கருத்துகளை நாம் ஆராய வேண்டும்.

பாரதி தீமை கண்டு பொறுக்காதவர். நல்லவர்கள் என்றால், யாருக்கும் தீமை செய்யாதவர்கள்; இயன்றவரை எல்லோருக்கும் உதவுபவர்கள் என்பதல்ல பொருள். அவரைப் பொறுத்தவரை, நல்லவர்கள் தீமையை எதிர்க்க வேண்டும்; எதிர்த்துப் போராட வேண்டும். பாப்பாவுக்கு அறிவுரை சொல்ல வந்த பாரதி:

**பாதகம் செய்பவரைக் கண்டால், நாம்
பயங்கொள்ளலாகாது பாப்பா**

என்கிறார். அத்தோடு நின்றாரில்லை. மேலே சென்று,
**மோதி மிதித்துவிடு பாப்பா அவர்
முகத்தில் உமிழ்ந்துவிடு பாப்பா**

என்று பயிற்றுவிக்கிறார். அவரது இந்தக் கருத்தை, பாஞ்சாலி சபதத்தில் இன்னும் தெளிவாக வலியுறுத்துகிறார். பாஞ்சாலி யைத் துகில் உரிவதற்காக, துச்சாதனன், பாஞ்சாலியின் முடியைப் பிடித்துத் தெரு வழியாக இழுத்து வருகிறான். அதைப் பார்க்க வீதியின் இருமருங்கிலும் மக்கள் கூடியிருக்கிறார்கள். அவர்கள் ஈக்களைப் போல மொய்த்து நிற்கிறார்கள்.

**நீண்ட கருங்குழலை நீசன் கரம் பற்றி
முன்னிழுத்துச் சென்றான்; வழி நெடுகே மொய்த்தவராய்
என்னே கொடுமை இதுவென்று பார்த்திருந்தார்**

என்கிறார். என்ன அநியாயம் என்று அங்கலாய்த்துக் கொண்டு, பார்த்துக் கொண்டு நிற்கிறார்கள். அநியாயத்தைக் கண்டு அவர்கள் ஆக்திரப்படவில்லை; ஆவேசம் கொள்ளவில்லை.

**ஆரவர்தம் கீழ்மை, உரைக்குந் தரமாமோ,
வீரமிலா நாய்கள்; விலங்காம் இளவரசன்
தன்னை மிதித்துத் தராதலத்திற் போக்கியே
பொன்னை அவள் அந்தப் புரத்தினிலே சேர்க்காமல்**

வீதியின் இரு புறமும், நெருங்க நின்று கொண்டிருக்கிறார்கள். அவன் இளவரசன். அரசன் தம்பியாயிற்றே; அவன் செயலை எதிர்த்து மக்கள் என்ன செய்ய முடியும் என்று பரிதாபப்படப் பாரதி தயாராயில்லை. நடைபெறுவது ஐயத்திற்கிடமில்லாத அநியாயம். அதை அவர்கள் அறிவார்கள். எனவே அவர்கள் அதை எதிர்த்திருக்க வேண்டும். அதை விடுத்து ஊர் மக்கள்:

நடை மரங்களை நின்று புலம்பினார்

1. டப் புலம்பல் பிறர்க்குத் துணையாமோ

என்கிற...ர். அநியாயத்தைக் கண்டு புலம்புவதால் யாருக்கு என்ன நன் ம? கையாலாகாது, கண்ணீர் விடுவார் மீது பாரதி அனுதாபம் கொண்டவர்கள். பாரதி காணும் பாரதத் தாய் 'நாவினில் வேதமுடையவள்' என்றாலும் 'கையில் நலந்திகழ் வாளுடையாள்'. 'தனை மேவினர்க்கு இன்னருள் செய்வாள்' ஆயினும், 'தீயரை வீட்டிடு தோளுடையாள்'.

நமது சமுதாயத்தின் முக்கியமான பின்னணியை இங்கு எண்ண வேண்டும். நமது சமுதாயத்தில், தொன்று முதல் நீதி நகூக்கப்பட்டு, அநீதி தலையெடுத்த போது, தவறாது இறைவன் அவதாரம் எடுத்து, மண்ணுக்கு வந்து, அநீதியை அழித்து, நீதியை நிலை நாட்டியிருக்கிறார் என்பது புராணம். மகாபலியை அடக்க வாமனனானார். இரணியனை, ஒழிக்க நரசிம்ம அவதாரங் கண்டார். இராவணனை இராமனாக வந்து அழித்தார். இப்படிப் பல அவதாரங்கள். எனவே, நமது பண்பாட்டில் தீமையை அழிப்பது நம் கடமை என்பது வலியுறுத்தப்படாமலேயே நின்று விட்டதோ என எண்ண வேண்டியிருக்கிறது. அந்தக் கோணத்தில் பார்க்கும்பொழுது, பாரதி, ஒரு புதுமரபை உருவாக்குகிறார். பாதகச் செயல்களை மோதி மிதிக்க வேண்டும். அதை மற்றவர்கள் செய்வார்கள் என்றோ தெய்வம் நின்று கொல்லும் என்றோ, ஒரு சமுதாயம் வாளா இருக்கக் கூடாது. சமுதாயமோ, தனிமனிதனோ, தீமையை எதிர்ப்பதென்றால், ஏதோ தான் நினைத்தபடி எதையும் செய்வது என்பது பொருள்ளறு: அடிப்படையில் உயர்ந்த நடைமுறைக்கு ஒத்த, முறையான, வழிவகைகளில் அநீதியை எதிர்த்து நல்லவர்கள் போராட வேண்டும். தீயவர்களைத் தீயவர்களே எதிர்த்துப் போராடுவதால் ஒரு

நன்மையும் இல்லை. அதில் யார் வென்றாலும் தீமையே எஞ்சி நிற்கும். அதை நல்லவர்கள் எதிர்த்துப் போராடினால் தான், வென்றால்தான் நன்மை நிலைக்கும். எனவே பாரதி காணும் சமுதாயத்தில் நல்லவர்கள் என்பவர்கள், தீமை செய்யாதவர்கள் என்பது மட்டுமல்ல. அதைவிட முக்கியமாக அவர்கள் தீமையை எதிர்ப்பவர்கள்.

உயர்வு, தாழ்வு ஒருவகைத் தீமை. ஏழ்மை ஒரு தீமை, இரண்டும் ஒழிக்கப்பட வேண்டியவை. பாரதி, ஏற்றத்தாழ்வு இல்லாத சமுதாயத்தை அமைக்க ஆசைப்பட்டவர். ஏழ்மை இல்லாத சமுதாயத்தை உருவாக்க விரும்பியவர்.

ஏற்றத்தாழ்வுகளில், அங்கு இங்கு எனாதபடி எங்கும் நிறைந்திருக்கும் ஒன்று ஆண் பெண் ஏற்றத்தாழ்வு. அது அடியோடழிந்து,

தாதர் என்ற நிலைமைமாரி, ஆண்களோடு பெண்களும்
சரிநிகர் சமானமாக வாழ்வம் கீந்த நாட்டிலே

என்கிறார். அவர் படைத்த புதுமைப் பெண்கள் சமத்துவத்துக்கு எடுத்துக்காட்டாக விளங்குகிறார்கள்.

பல சமுதாயங்களில் ஏற்றத்தாழ்வு பிறப்பாலும் அமைகிறது. இந்தியாவில் அது சாதியால் வருகிறது. மற்றும் சில நாடுகளில் அது நிறத்தால் வருகிறது. ‘சாதிகள் இல்லையடி பாப்பா’ என்று பிரகடனம் செய்து, ‘குலத்தாழ்ச்சி உயர்ச்சி சொல்லல் பாவம்’ என்று அறிவுரை கூறிய பாரதி, தமது சமுதாயத்தில்,

எல்லாரும் ஓர்குலம் எல்லாரும் ஓரினம்
எல்லாரும் கீந்திய மக்கள்
எல்லாரும் ஓர்நிறை எல்லாரும் ஓர்விலை:

என்று தமது சமத்துவத் தத்துவத்தை விளக்குகிறார். இதுவும் போதாது என்று ஐயப்பட்டோ என்னவோ, தமது சமத்துவத் தத்துவத்தை மேலும் வலியுறுத்த எண்ணி,

எல்லாரும் இந்நாட்டு மன்னர்-நாம்

எல்லாரும் இந்நாட்டு மன்னர்-ஆம்

எல்லாரும் இந்நாட்டு மன்னர்

என்கிறார்.

மேலே கூறிய ஏற்றத்தாழ்வுகளிலும், இன்னும் சற்றுப் பரவலான தன்மை வாய்ந்தது பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வு.

“உலகத்தில் செல்வத்தின் சம்பந்தமான ஏற்றத் தாழ்ச்சிகள் மற்ற எல்லாக் காரணங்களில் ஏற்படும் ஏற்றத்தாழ்வுகளைக் காட்டிலும் மிகக் கொடியவையாக முன்றிருக்கின்றன”*

என்கிறார் பாரதி. இந்த ஏற்றத்தாழ்வுகள் மறைந்தாலன்றிச் சமத்துவம் என்பது சாத்தியமான ஒன்று அன்று. இதைப் பற்றிப் பல்வகையிலும் சிந்தித்த பாரதி ஒரு முடிவுக்கு வருகிறார்.

“முதலாவது சிலருக்குச் சோறு மிதியின்சி கிருக்க, பலர் தின்னச் சோறில்லாமல் மழும் கொடுமையைத் தீர்த்து விட வேண்டும். கிடு கிலக்கம் ஒன்று”**

எனச் செய்யவேண்டிய சீர்திருத்தத்தை வரிசைப்படுத்துகிறார்.

வானவர், அமரர் என்ற உயர் நிலையைத் தொடும் வழிப் பயணத்தில் ஈடுபட்டிருப்பதாகப் பாரதி கருதும் மனிதன், கேவலம் புழு, பூச்சிகள் போலப் பறவைகள், விலங்குகள் போல அல்லது அவற்றினும் கீழாக, வயிற்றுப் பசியைப் பெரிதாகக் கருதி உழல்வதை அவருள்ளும் சகித்துக் கொள்ளவில்லை. அன்ன விசாரம், அதுவே விசாரமாய்க்

* பாரதியார் கட்டுரைகள்: செல்வம் (2)

** பாரதியார் கட்டுரைகள் : ஜன வகுப்பு (2)

காலா காலத்திற்கும் இருந்து வந்திருக்கின்றது. அது இன்னும் இருக்கிறது. “இருக்குமிடம் தேடி, என் பசிக்கே அன்னம் உருக்கமுடன் கொண்டு வந்தால் உண்பேன்” என்று விரதம் பூண்ட பட்டினத்தடிகளும்,

அத்திமுதல் ஏறும்பீரானவுயிர் அத்தனைக்கும்
சித்தம் மகிழ்ந் தனிக்கும் தேசிகா-மெத்தப்
பசிக்குதையா, பாவியேன் பாழ்வயிற்றைப் பற்றி
இசிக்குதையா காரோண ரே

என்று புலம்புகிறார். ‘வயிறு மட்டும் இல்லாதிருந்தால் ஒவ்வொரு மனிதனும் கடவுளாகி இருப்பான்’ என்றார் ஒரு மேலை நாட்டுத் தத்துவ அறிஞர். உயர்ந்த உணர்வுகள் எதையுமே புரிந்து கொள்ளாத ஒரு பகுதி வயிறு. சுதந்திர உணர்விலும், மான வாழ்விலும் உலகுக்கே உதாரணமாக விளங்கும் ஒளவை பெருமாட்டியும்,

இருநாளனவை ஒழியென்றால் ஒழியாய்
இருநாளைக் கேலன்றால் ஓலாய்-இருநாளும்
என்னோ வறியாய் இடும்பைகூர் என்வயிரே
உன்னோடு வாழ்தல் அரிது

என்று வருந்துகிறார். இந்த நிலை இன்னும் தொடர்வதைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியாத பாரதி.

சொல்லக் கொதிக்குத்தா நெஞ்சம்-வெறுஞ்
சோற்றுக்கே வந்ததிந்தப் பஞ்சம்

என்று வெம்புகிறார். ஒரு சாதாரண சிட்டுக்குருவி கூட மனிதனைப் பார்த்து மிகச் சாவகாசமாக, அமைதியாகக் ‘கேள்டர் மானிடவா’ என்று அழைத்து,

சிறியதோர் வயிற்றிலுக்காய்-நாங்கள் ஜென்மமெல்லாம் வீணாய்
மறிகள் இருப்பதுபோல், பிறர் வசந்தனில் உழல்வதில்லை

என்று பெருமையாகக் கூறுகிறது. இன்னும் சற்றுத் தெளிவாகவே,

**உணவுக்குக் கவலையில்லை எங்கும் உணவு கிடைக்குமடா
பணமும் காசுமில்லை எங்கு பார்க்கினும் உணவேயடா**

என்று கூறுகிறது. கஞ்சிக் கவலையினின்று விடுதலை பெற்திறனற்ற மனித சாதியைப் பார்த்துச் சிட்டுக் குருவி கூடப்பழிப்பது போல அவருக்குத் தோன்றுகிறது. இந்த அவலநிலையை எண்ணிக் குழுறிய அவரது நெஞ்சத்திலிருந்து ஒரு புதிய விதி உருவாகிறது. அது பூகம்பம் போல் வெளிப்படுகிறது.

**இனி ஒருவிதி செய்வோம் அதை
எந்த நாளும் காப்போம்**

என்று தொடங்குகிறார். விதி செய்வது பெரிதன்று. அதை நிறைவேற்றுவது கடினம். அதிலும் 'விலக்கின்றி' நடைமுறைப்படுத்துவது மனித சமுதாயம் அறியாத ஒன்று.

**தீநு என்று சொல்வார் அதைச் சிலர் மட்டும் செய்யவும்
திறனோடு வழிவகுப்பர் ***

என்பதுதான் நேற்றைய, இன்றைய சமுதாயத்தில் 'விதிகட்டு' ஏற்பட்ட 'விதி'. 'விலக்குகள்' இல்லாவிட்டால் 'விதிகளே' இல்லை என்றாகி விடும் என்பதால், 'விலக்குகளை' நம்பி விதிகள் வாழுகின்றன. பாரதி எந்த நாளும் காப்போம் என்ற உறுதியுடன் விதி செய்கிறார். அதைத் தெளிவாகவும் கூறுகிறார்.

**தனியொருவனுக் குணவிலையெனில்
ஐகத்தினை அழித்திடுவோம்**

என்பதுதான் அவர் செய்யும் விதி. ஒருவன் பசிக்கத் தாங்கும் உலகு இருக்கத் தகுதியற்றது. தனி ஒருவனுக்கு உணவில்லாது இருப்பதற்குக் காரணம்...

மனிதருணவை மனிதர் பறிக்கும் வழக்கம்

* வாயில் திறக்கட்டும்: புதுயுகம் மலர்வதைப் பாடுகின்றேன் குலோத்துங்கன் : பாரதி பதிப்பகம், 1983.

தான். இதை மாற்றி, மனிதன் தன் மாண்புக்கும், உயர்வுக்கும் ஏற்ற ஒரு சமுதாயத்தை அமைக்க வேண்டும். அது முடியவில்லையானால், இந்தக் கொடுமையின் ஊற்றாக அமைந்த வையம் அழிந்தால், அதனால் எதுவும் கெட்டு விடாது என்பது அவர் வாதம். தனி ஒருவனுக்குணவிலை யென்ற நிலை ஏற்பட்டால், இந்த வையமே அழியத்தக்கது எனத் தமது உள்ள உணர்வுகளை வெளியிட்டார் என்றாலும் அமைதியான சூழ்நிலைகளில் இன்றைய நிலையை மாற்றுவதற்கான வழிகளையும் எண்ணுகிறார்.

“பூமியின் மீதுள்ள நன்செய், புன்செய், தோப்பு தூவு, சூரங்கம், நதி, அரூவி, குப்பை, செத்தை தரை-கடவுளுடைய சொத்தில் நாம் வேலி கட்டக் கூடிய பாகத்தையெல்லாம்-சிலர் தங்களுக்குச் சொந்தமென வேலிகட்டக் கொண்டனர். பலருக்கு ஆகாசமே உடைமை: வாயு ஆகாரம். இதற்கு மருந்து என்னவென்றால், எல்லோரும் சமானம் அண்ணன் தம்பி போல என்ற புத்தி உண்பாகி, ஏழைகள் வயிறு பசிக்காமல் செல்வர்கள் காப்பாற்ற வேண்டும். அது முடியாவிட்டால், ஜோப்பாவில் சோவியலிஸ்டுக் கட்சியார் சொல்வது போல, நிலத்தைச் சுகலருக்கும் பொது என்று ராஜ்ய விதி ஏற்பாடு செய்து கொள்ள வேண்டும்.”*

என்று கூறுகிறார். உரைநடையில், அமைந்த கட்டுரையில், ஒருவழி, அது இல்லாவிட்டால் இன்னொரு வழி என்ற சாத்தியக் கூறுகளை ஆய்கிறார். ஆனால் அவரது கவிதை உள்ளம், முடிந்த முடிவாக ஒரு ஏற்பாட்டைக் கூறுகிறது :

முப்பது கோடி ஜனங்களின் சங்கம்
முழுமைக்கும் பொது உடைமை

* பாரதியார் கட்டுரைகள் : ஜன வகுப்பு

அனைத்து வளங்களும் அனைவருக்கும் சொந்தம் என்ற அடிப்படையின் மீது, 'உலகத்துக்கு ஒரு புதுமை' என்னும் தகுதி கொண்ட ஹ்யபிலாத சமுதாயத்தை அமைக்க விரும்புகிறார்.

வாழையடி வாழையென வந்த மரபுகளை மதித்தவர் பாரதி. இந்திய மண்ணில் மகுடம் பூண்டு வல்லரசாக விளங்கிய மன்னர் பரம்பரைகளை மனம் விட்டுப் பாராட்டுகிறார்.

தவத்தாலும், தகுதியாலும் உண்மைகளாயிரம் கண்ட உத்தமர்தம் தத்துவக் கருத்துகளையும், கள்ளையும், தீயையும், கனியையும், மதுவையும் சேர்த்துக் காவியம் படைத்த மகா கவிகளையும், அவர்கள் காவியங்களில் உருவாக்கப்பட்ட வீரர்களையும், காவியத் தலைவிகளையும் மனமாரப் போற்றுகிறார் பாரதி.

கம்பன் என்றொரு மாணிடன் வாழ்ந்ததும்
 காளிதாசன் கவிதை புனைந்ததும்
 உம்பர் வானத்துக் கோளையும் மீனையும்
 உவந்தளந்ததோர் பாஸ்கரன் மாடசியும்
 நம்பருந்திறலோடொரு பாணினி
 ஞாலமீதில் ஜிலக்கணாங் கண்டதும்,
 இம்பர் வாழ்வின் இறுதிகண் ஞேமையின்
 இயல் புணர்த்திய சங்கரன் ஏற்றமும்
 சேரன் தம்பி சிலம்பை யிசைத்ததும்
 தெய்வ வள்ளுவன் வான்மறை செய்ததும்
 பற்றிப் பூரிப்படைகிறார்.

அவையனைத்தும் நாம் பெற்ற செல்வங்கள். வாழ்க்கைப் பயணத்தில் மாணிடம் ஏறிவந்த படிகள்; அந்த உயரத்தில் நின்றுதான் இன்று நாம் மண்ணையும், வானையும் பார்க்கிறோம். செய்தவை, அந்தச் சூழ்நிலைகளில் சிறந்தவை; படைத்தன பாராட்டுக்குரியன. என்றாலும் நமது சமுதாய

அமைப்பு, பொருளாதார அடிப்படைகள், ஆட்சித் தத்துவங்கள் அவர் மனத்திற்கு நிறைவு தருவதாக இல்லை. எனவே, பாரதி மாற்றத்தை விழைகிறார்; புதுமையை வரவேற்கிறார். இருக்கும் வையத்தை மாற்ற வேண்டும். அதைப் புதுமையுறச் செய்ய வேண்டும். இந்த உலகு இதுவரை காணாத, ஒரு புதிய சமுதாயத்தைப் படைக்க வேண்டும். அங்கு,

எல்லாரும் ஓர்நிறை எல்லாரும் ஓர்விலை.

அதைவிட முக்கியமாக, அந்தச் சமுதாயத்தில்,

‘மனிதர் உணவை மனிதர் பறிக்கும் வழக்கம்’ இல்லை. அதையும் தாண்டி, பண்பாட்டின் எல்லைக்கே இலக்கணம் வகுத்தது போல, அந்தச் சமுதாயத்தில்,

‘மனிதர் நோக, மனிதர் பார்க்கும் வாழ்க்கை’

இல்லை. சமத்துவத்தையும், ஒருவரை ஒருவர் சுரண்டாத நிலைமையையும் ஒரளவு சட்டத்தின் துணை கொண்டு. ஆட்சி முறைகளின் அமைப்பின் மூலம் உருவாக்கிவிடக் கூடும். ஆனால் ஒருவர் நோக, மற்றொருவர் பார்க்காத நிலையை உருவாக்கச் சட்டமும், அரசியலமைப்பும் மட்டும் போதா; மன வளம் மிக்க மானிட சமுதாயம் உருவாக வேண்டும். அந்தச் சமுதாயம் இன்று இல்லை. அது அமைந்தால் அது உண்மையிலேயே ‘ஒப்பிலாத சமுதாயம்’ தான். அதை உருவாக்கிய பெருமை பாரதத்திற்கு வேண்டுமென ஆசைப்படுகிறது பாரதியின் பற்றுள்ளம்.

ஸ்தார் டெக்னோ அமெரிக்காக் கலோஸ்

‘செத்த பிறகு சிலலோகம், வைகுந்தம் சேர்ந்திடலா மென்றே எண்ணியிருப்பார். பித்த மனிதர் அவர் சொலும் சாத்திரம் பேயுரையாம் என்று இங்கு ஊதேடா சங்கம்’, என்று கூறிய பாரதி, ‘இத்தரை மீதினிலே யிந்த நாளினில் இப்பொழுதே முக்தி சேர்ந்திட நாடிச் சுத்த அறிவு நிலையிற் களிப்பவர் தூயவராக’ மனிதனைக் காண்கிறார்.

தான் சார்ந்த மதமாகிய இந்து மதக் கடவுள்கள் பலரையும் வணங்கிப் பாடுவதும், அவர்கள்பால், பண்டை மரபிற்கேற்பப் பல்வகை வரங்கள் கேட்பதும், வாழையடி வாழையாக வந்திருக்கும் நம்பிக்கைகளின் அடிப்படையில் விண்ணவர், மற்றும் சுவர்க்கம் பற்றிப் பேசுவதும் பாரதியின் பாடல்களில் பரவலாகக் காணப்படுகின்றன என்றாலும்,

இவையனைத்தையும் கடந்து நிற்கும் இரு கூறுபாடுகள் குறிப்பிடத்தக்கன:

1. மனிதனின் ஆற்றலில் பாரதிக்கு இருந்த அளவு கடந்த நம்பிக்கை
2. மனிதன் வளர்ந்து, உயர்ந்து, தானே அமர நிலை அடையக் கூடியவன் என்ற அவரது எண்ணம்

அறிவியல் வளர்ச்சி, மனிதனின் ஆற்றலில் அளவிறந்த நம்பிக்கையை உருவாக்கியிருக்கிறது. நிலமும் நீரும் தான் வளங்கள் என்றிருந்த நிலையிலிருந்து வளர்ந்து, கனிவளங்களும், எண்ணெய் வளமும் கண்டு, அறிவியலும், தொழில் நுட்பமும் தனது வளர்ச்சிக்குப் பயன்படும் தலைசிறந்த கருவி என்று உணர்ந்த மனிதன் இன்று, கல்வி எல்லா வளங்களும் தரும் தகுதி வாய்ந்தது என்ற நிலையை எட்டிக் கொண்டிருக்கிறான். கனவுகள் கனவுகளாகவே இருந்த காலகட்டம் மாறிக் கணவெனக் காண்பவையும் கைப்படல் இயலும் என்ற சூழ்நிலை உருவாகி வருகிறது. “அறிவுடையார் எல்லாமுடையார்” என்று 2000 ஆண்டுகட்கு முன்பு வள்ளுவர் கூறினார். ‘அறிவே ஆற்றல்’ (Knowledge is Power) என்று 17 வது நூற்றாண்டில் பேசன் கூறினார். அன்றைய நிலையில் தீர்க்கதறிசனம் (Prophetic Statement) என்று வேண்டுமானால் கூறலாமே தவிர, முழுமையான நடைமுறை உண்மைகள் அல்ல. ஆனால் இன்று அது உண்மை என்னும் நிலை உருவாகி வருகிறது.

தற்கால நிலையை அறிவியல் அறிஞர், எழுத்தாளர் ஆர்தர் கிளார்க் (Arthur C. Clarke) என்பவர்தம் கீழ்க்காணும் கூற்று ஒரளவு படம் பிடித்துக் காட்டுகிறது.

“Anything that is theoretically possible, will be achieved in practice, no matter what the technical difficulties, if it is desired greatly enough. It is no argument against any project to say that the idea is fantastic”

இது இருபதாம் நூற்றாண்டின் இரண்டாம் பகுதியில், வளர்ந்திருக்கும் விஞ்ஞான உலகை அறிந்து, அதனிடை வாழும் அறிஞர் சொன்னது. கிட்டத்தட்ட முக்கால் நூற்றாண்டிற்கு முன்பு, இன்றைய நிலையொடு ஒப்பிடும் பொழுது 100ல் 1 பங்கு கூட அறிவியல், தொழில் நுட்பம் வளராத நிலையில், நவீன விஞ்ஞான மரபே இல்லாத மண்ணில் நின்ற பாரதி,

மாய்ந்திடாத நிறைந்த விருப்பமே, கதிகள் யாவும் தரும்

* * *

ஆழந்த நெஞ்சகத்தாசையின் யுள்ளதேல்
அதனுடைப் பொருள் நானை விளைந்திடும்

* * *

புலன்களோடு கரணமும் ஆவியும்
போந்து நின்ற விருப்புடன் மாணிடன்
நலன்களேது விரும்புவன் அங்கவை
நண்ணிடப் பெறல் நின்னாம்

என்கிறார். அவரது சுயசரிதையில் காணப்படும் இந்த வரிகள் பாரதிக்கு மனிதனின் ஆற்றலில் இருந்த நம்பிக்கையைத் தெளிவாகக் காட்டுகின்றன. அரை நூற்றாண்டுக்குப் பின் ஆர்தர் கிளார்க் கூறியிருப்பதன் பிற்பகுதி, பாரதி பாடலின் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்புப் போல ஒலிக்கின்றது.

மனிதனுக்கு ஆசைகள் வேண்டும். அவை உயர்ந்தவையாகவும், பெரியவையாகவும் இருக்க வேண்டும். அவை வலியவையாகவும், உடலோடும் உயிரோடும் ஒன்றி மனிதனைச் செயலுக்குச் செலுத்துவனவாகவும் இருக்க வேண்டும். இயற்கை வளங்களில் வறியவர்களாக இருக்கின்ற மக்கள் வாழ்வில் உயர வழி உண்டு. ஆனால் ஆசைகளிலும் வறியவர்களாக இருக்கும் மக்கட்கு எதிர்காலமில்லை.

கண்ணில் தெரியும் பொருளினைக் கைகள்
கவர்ந்திட மாட்டா வோ-அட

மண்ணில் தெரியது வானம் அது நம்
வசப்படலாகாதோ

என்று ஏங்கியது பாரதி உள்ளம். பாரதியின் கற்பனையில் மனிதனுக்கு அறிவுரை கூற வந்த, சிட்டுக்குருவி கூட, அவனைப் பார்த்து:

விடுதலையைப் பெற்றா; நீ விண்ணவர் நிலை பெற்பா

என்று கூறுகிறது. விண்ணவர் நிலையினின்றும் குறைந்த தாழ்ந்த எந்த ஒரு நிலையும் பாரதிக்குச் சம்மதமில்லை. தமது வேண்டுதலிலும் பாரதி,

**மன்பயனுற வேண்டும், வானக மிங்கு தென்பட வேண்டும்
எனக் கேட்கிறார்.**

பொதுவாக இறைவனின் அவதாரங்கள், வரம் பெற்றோர், மகான்கள் ஆகியோர் அசாதாரண வலிமையும் ஆற்றலும் உள்ளவர்களாக இருந்ததாகப் புராணங்கள் பேசுகின்றன. மக்கள் அதை நம்பியதும், நம்புவதும் தொன்றுமுதல் இன்றுவரை தொடர்ந்து வரும் ஒன்று. ஆனால் ஒவ்வொரு மனிதனும், தன் முயற்சியின், விருப்பின் அடிப்படையில், தான் வேண்டும் ஆற்றலைப் பெறும் தகுதி படைத்தவன்; தகுதியைத் தன்னுள் கொண்டவன் என்பது ஒரு மாறுதலான அனுகுமுறை. ஆன்மீகத்துறையில், இப்படிப்பட்ட கருத்தை எடுத்துச் சொன்னவர் இராமலிங்க அடிகள். ‘வையகத்தீர், வானகத்தீர், மற்றகத்தீர்’ என்று விலக்கின்றி அனைவரையும் அழைத்து, ‘இன்புறலாம்; எவ்வளகும் ஏத்திட வாழ்ந்திடலாம்; எவ்வாம் செய்வல்ல சித்தி இறைமையும் பெற்றிடலாம்’ என உறுதி கூறியவர் அடிகளார். அந்த மரபை பாரதி மக்கள் இயக்கமாக்கி,

**மாற்றி வையம் புதுமையறச் செய்து
மனிதர் தம்மை அமர்களாக்க**

வேண்டும் என்னும் மகத்தான் கனவைக் காண்கிறார். தனது கவிதையில் ஆங்காங்கு தொடர்ந்து இந்தக் கருத்தை வலியுறுத்துகிறார். பாரதி கண்ட புதுமைப் பெண்கள் ‘சாதம் படைக்கவும் செய்திடுவோம்’ என்று கூறிவிட்டு, அதே துணிவுடன் ‘தெய்வச் சாதி படைக்கவும் செய்திடுவோம்’ என்கிறார்கள்.

பிறந்தோம், வளர்ந்தோம், பெற்றோம், வளர்த்தோம், தளர்ந்தோம், மறைந்தோம் என்ற சங்கிலித் தொடரில் தமது வாழ்க்கையைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டவர்களை, வேடிக்கை மனிதர் என்கிறார் பாரதி.

தேஷ் சோருநிதம் தின்று, பல
சின்னஞ் சிறுகதைகள் பேசி, மனம்
வாழ்த் துன்பம்மிக உழன்று, பிறர்
வாடப்பல செயல்கள் புரிந்து, நரை
கூழக் கிழப்பருவம் எய்திக் கொடும்
கூற்றுக் கிரையெப் பின் மாயும்
வேடிக்கை மனிதரைப் போலே நானும்
வீழ்வே ஜென்று நினைத் தாயோ

என்கிறார். அவர் விழையும் வெற்றிகள் சாதாரண வெற்றிகள் அல்ல. அவர் என்னும் வளர்ச்சி, நாள்தோறும் காணும் ஒன்றன்று. மனிதர் உயர்ந்து, வளர்ந்து, அமரராக வேண்டுகிறார். ஏதோ ஒரு அடிகளார், ஒரு மகாத்மா மட்டும் அந்நிலையை அடையும் மார்க்கத்தை அவர் தேடவில்லை.

எல்லாரும் அமரநிலை எய்தும் நல்வழியை
இந்தியா உலகிற் களிக்கும்-நம்
இந்தியா உலகிற் களிக்கும்

என்கிறார். பாரதியின் உலகம் மக்களுலகம். அது மன்னருலகன்று. மதகுருக்கள் உலகன்று. உயர்வுப் பாதை

என்றால் அது அனைவரும் செல்லும் பாதையாக இருக்க வேண்டும்.

அமரநிலை என்றால் என்ன? அமரர்கள் யார்? அவர்கள் இருக்கிறார்களா? எங்கு இருக்கிறார்கள் என்று ஆய்வதன்று இங்கு நம் பணி. அமரநிலை என்பதை, மனித வளர்ச்சியின் எல்லையாக, அவனுக்கு எட்டியும் எட்டாத தொலைவிலுள்ள பெருமை வாய்ந்த உயர் நிலையாக நாம் எண்ணலாம். அந்த உயர் நிலையைப் பாரம்பரியமாக அமரர்கள் அனுபவித்து வருவதாக நமது புராணங்கள் பேசுகின்றன. அவர்கள் நமக்குச் சமமானவர்கள்; நம்மின் உயர்ந்தவர்கள் அல்லர் என்ற நிலையை நாம் அடைய வேண்டுமென விரும்புகிறார் பாரதி; அடைந்து விட்டதாகவே நினைக்கிறார்.

**தூண்டுமின்ப வாடையீசு துய்ய தேங்கடல்
குழநின்ற தீவிலங்கு சோதி வானவர்
ஸண்டு நமது தோழராகி எம்மோடழுதம் உண்டுகுலவ**

வேண்டும். அதனால் 'நீண்ட மகிழ்ச்சி மூண்டு விளைய நிலைத்திடும் இன்பம் அனைத்தும்' பெற வேண்டும் என விரும்புகிறார். ஆனால் அத்துடன் அவர் திருப்திப்பட வில்லை. கூட இருந்து உண்பது மட்டுமே அமரர்க்குச் சமநிலையடைந்ததாகிவிடாது. அவரது ஆசை இன்னும் மேலே செல்கிறது.

**நண்ணி அமர் வெற்றி கூற
நமது பெண்கள் அமர் கொள்ள
வண்ணம் தீனிய தேவ மகளிர்
மருவ யாழும் உவகை தூள்ள**

வேண்டுமென்கிறார். சமுதாய அளவில் உண்மையான சமத்துவம் என்பது நெருங்கிப் பழகுவதாலோ, பந்தியில் உடன் அமர்ந்து உண்பதாலோ, வந்துவிடுவதில்லை. அந்த நடைமுறைகள் ஏற்றத்தாழ்வுகள் இல்லை என்பதற்குச்

சான்றாகி விடுவதில்லை. ஆனால் ஒரு குடும்பத்தோடு 'கொள்வது கொடுப்பது' என்ற தொடர்பு உருவாகுமானால், அங்கு வேறுபாடுகள் மறைந்தே ஆக வேண்டும். எனவே பாரதி, அமரர் நிலைக்கு நாம் உயர்ந்ததற்கு உரைகல்லாக, அவர்கள் நம்மிடம் வந்து, நமது உயர்வைப் பேச வேண்டும். நமது பெண்களை மணந்து கொள்ள வேண்டும் என்கிறார். அதுவும் முழுத்திருப்தியை அவருக்குத் தரவில்லை. அமரர் தம் அரிவையர் நமது காதற் பெண்களாக நம்மை மருவ, நாம் களிக்க வேண்டுமென்கிறார்.

அண்ணாந்து விண்ணுலகைப் பார்த்துப் பார்த்து
அதுசேரும் வழிதேஷ் அலைந்த நாடில்
மண்ணே நம் சுவர்க்க மெனும் மாற்றம் சொன்னான்
மாணிடர்கள் தேவர்களாய் வளர்க என்றான் *

பாரதி. அமரர் என்ற உருவகம் பற்றிச் சுருக்கமாக முன்பே, குறிப்பிட்டோம். மேலும் சற்று விவரிப்பது தேவை என்றே கருதுகிறோம். அமரர்கள் என்றவுடன் அவர்கள் இருக்கிறார்களா? புராண காலத்தில் அவர்கள் தொகை முப்பத்து முக்கோடி. இன்று நிலைமை என்ன? அங்கு இந்திரன் தான் இன்னும் ஆட்சி செய்கிறானா? தேவர்கள் முன்னேற்றமடைந்து, வளர்ந்து தங்களது ஆட்சி முறையை மாற்றிக் குடியரசு காணவில்லையா என்பன போன்ற வாதங்கள் எழுப்பப்படலாம். அவை பொருந்துவனவல்ல. பாரதி புராணங்களின் தரமும், தன்மையும் அறிந்தவர். பொருள் எது புனைந்துரை எது என்பதில் தெளிவான சிந்தனை கொண்டவர். அமரர் பற்றிய அவர் சிந்தனையின் அடிப்படை உயர்வுடையது.

* வளர்க தமிழ் : பாரதி கண்ட பாரதம் : குலோத்துங்கன் : பாரதி பதிப்பகம், 1982

மனித சமுதாயம் உருப்பெற்ற காலந்தொட்டு, மனிதன் சிந்திக்கத் தொடங்கிய நாளிலிருந்து, அவனது கனவுகள், ஆசைகள், இனம் கண்டு கொள்ள முடியாத ஏதோ ஒரு உன்னத நிலையைக் கற்பனை செய்திருக்கின்றன. அது எட்டாத தூரத்திலிருப்பதாகவும், அதைப் பிடிப்பதே நம் இறுதி முயற்சி என்பது போலவும் என்னி எழுதி வந்திருக்கிறோம். இந்த ஆசையும், கனவும் கிட்டத்தட்ட எல்லாச் சமுதாயத்திற்கும் பொது. மனித உள்ளத்தில் கொழுந்து விட்டெரியும் இந்தக் கூறுபாடு நமது முயற்சிக்குத் தூண்டுகோல்; நம் வளர்ச்சிக்கு வித்து. மனிதன் இன்பங்களை விழைபவன். உண்டு, குலவி, உறங்கி மகிழ்பவன். என்றாலும் அவனது யாத்திரையின் குறிக்கோள் அதுவன்று. அவன் ஏற்றக்கூட நாடுபவன்.

இன்பத்தை நாடு யலையவில்லை; மனம் ஏற்றத்தை எண்ணியே ஓங்கு தடா *

என்பது மாணிடர் குறிக்கோளின் படப்பிடிப்பு. இந்த ஏற்றம் என்பது என்ன என்ற கேள்வி எழுகிறது. தனது ஆசைகட்கு உருவும் கொடுக்க அவன் ஒரு கற்பனை உலகைப் படைத்தான். அது எட்டாத தூரத்தில் எங்கோ இருப்பதாகவும் உருவாக்கினான். அது இந்த வாழ்வில் இயலாத அளவிற்கு ஏற்றம் பெற்றது. எனவே அது இறந்தபின் அடைவதாக இயற்றப் பெற்றது. பாரம்பரிய அடிப்படை மேல் பாரதி நின்றாலும், பண்டைய நம்பிக்கைகள் பலவற்றிற்கு இயைந்த மொழியை அவர் பயன்படுத்தினார் என்றாலும், அந்த வரம்புக்குள் அவர் நின்று விடவில்லை. அவர் பார்வை, மரபு வழி வந்த வரம்புகள், மத

* வாயில் திறக்கட்டும் : எமைத் தேவைகள் கோழையாய்ச் செய்த திலை : குலோத்துங்கன் : பாரதி பதிப்பகம் 1983

சம்பிரதாயங்கள் விதித்த தடைகள் அனைத்தையும் தாண்டி நின்றது. அதுதான் அவரது மகத்தான பரிமாணம். அவரை மகா கவியாக்கிய கூறுபாடு. சீர்திருத்தக்காரரும், பகுத்தறிவுவாதியும், பொது உடைமையாளரும், புதுமை வாதிகளும் ஒருங்கே அவரைப் போற்றுவதற்குக் காரணமாயிருப்பது அந்த அணுகுமுறைதான்; அவரது அறிவியல் பார்வைதான். அவரது உள்ள ஒளி அறிவியலையும் கடந்த சூழ்நிலையில் நின்றிருக்கலாம். நாம் இங்கு குறிப்பிடுவது அவரது அணுகுமுறையை மட்டுமே. பாரதி, அமர நிலை எங்கோ இருப்பது; எப்பொழுதோ பெறுவது; யாரோ சிலருக்கு இயல்வது என்ற மரபை ஏற்கவில்லை. எல்லோருக்கும் வாய்க்க வேண்டும், இந்த மண்ணில் வாய்க்க வேண்டும் என்றார். அவர் பார்வையின் உயர்வை அங்கு காண்கிறோம்.

□ □ □

செந்தமிழின் வாழ்விலொரு தீருப்பம் கண்டாய் :
தீங்கவிதை இலக்கியங்கள் புலவர் கட்கே.
சொந்தமென நின்றதொரு தோற்றும் வென்றாய் :
சொல்கடந்த புதுவாழ்வு தமிழன் ணெக்கு
வந்ததெனப் புதுக்கவிதை படைத்தாய் : பாட்டின்
வரியணைத்தும் மின்விசையின் வலிமைஊட்டித்
தந்ததமிழ்ப் பெருங்கவிஞு : கவிதைத் தாயின்
தலைமகனே : பாரதி : நின் தலைமைவெல்க :
வளியணைய உணர்வ லைகள் எழுந்துன் நெஞ்சில்.
வழிநின்ற மலைசாய்க்க வளர்ந்த போதும்,
தெளிவுடைய சிந்தணையின் தீறும், மயங்காத்
தீறனுடைய, பெரியோய் : பல்தீசைக்கடந்த
ஒளியுடைய பார்வையினோய்! மண்ணும் விண்ணும்
ஓருங்கிணைய நின்றதமிழ் முனிவ, பொங்கும்
அளியுடையை : மெய்யுடையை : தீய தீய்க்கும்
அனலுடையை : பாரதி, நின் அறங்கள் வெல்க :

- குலோத்துங்கன்